Creaţie de tranzitare 3

AUREL CĂRĂŞEL

POARTA MÂNTUIRII

Colecţia Science-Fiction #32

PAVCON

CREAȚIE DE TRANZITARE

Vol. 3 – POARTA MÂNTUIRII

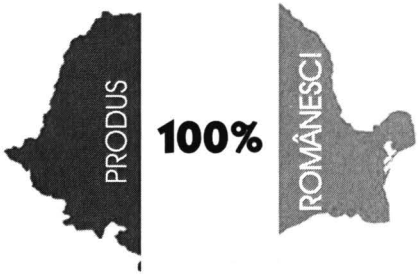

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

32

Aurel Cărășel
POARTA MÂNTUIRII
Creație de tranzitare III

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Creație de tranzitare / Aurel Cărășel. - Bucureşti: Pavcon, 2017
3 vol.
ISBN 978-606-8879-55-0
Vol. 3.: Poarta mântuirii. - 2017.
ISBN 978-606-8879-49-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-49-9

AUREL CĂRĂȘEL

Poarta mântuirii

CREAȚIE DE TRANZITARE 3

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

1.

Toshiko-Qoda cânta încet în cortul său de mătase albastră, sub razele calde ale soarelui de octombrie, versurile unui cântec vechi, care vorbeau despre o rândunică cu pete albe, ce voia să zboare dincolo de ceruri. Terminase de băut ultima gură de ceai negru şi tocmai se gândea să-l cheme pe bucătar şi să-i atragă atenţia că lichidul avea un gust puţin cam leşios. Deodată, inima păru că îi bubuie în partea stângă a pieptului, sub chimonoul cenuşiu, cu dungi negre, şi o durere violentă, ca o gheară ascuţită, îi sfâşie întreg umărul. Se prăbuşi în genunchi, căutând cu mâna dreaptă un punct de sprijin. Nu îl găsi şi căzu cu faţa în jos pe pătratul de tatami, pe care îl folosea, atunci când îşi făcea rugăciunile zilnice către Buddha Amida.

De afară, răzbăteau zgomotele obişnuite ale unei tabere militare, aflată înaintea unui marş lung şi greu. Strigătele roninilor, care încercau să pună ordine în pătratele de corturi din subordinea lor directă, se încrucişau cu acelea ale bucătarilor ce-şi suduiau ajutoarele mereu întârziate, cu ale cărăuşilor ce soseau şi plecau în permanenţă cu efectivele de rezervă, necesare abia după cea de-a treia şi a patra campare, precum şi cu acelea ale keirei-lor care îi antrenau pe novici în însuşirea meşteşugului sabiei.

Toshiko-san se mai confruntase de două ori cu moartea în trecut.

O dată, pe când una dintre galerele costiere, care făceau legătura săptămânală între insulele Caicos şi Cayman fusese atacată de piraţi şi se scufundase foarte aproape de ţărmul cubanez. Plutise vreme de trei zile, în derivă, agăţat de două butoaie cu ulei de balenă, legate între ele, până când fusese găsit aproape înecat de către echipajul unei caravele, care aducea trupe proaspete din Imperiul Soarelui Răsare.

A doua oară, când fusese muşcat de şarpe cu clopoţei, în peninsula Florida, la o aruncătură de băţ de fortul Myera, în timp ce îşi instruia detaşamentul pentru lupta în condiţii de junglă. Zăcuse două săptămâni în cortul de campanie, vegheat de vraciul cel bătrân ce fusese arondat trupei sale. În răstimpul rarelor perioade de luciditate, între două accese de febră şi halucinaţii, fusese sigur că nu o să mai apuce un alt răsărit de soare şi îl rugase de mai multe ori pe Ochi-aurii să-i aducă sabia pentru seppuku.

Acum, însă, moartea avea înfăţişarea unei păsări-liră, care stătea pe şipca de lemn din dreapta intrării şi îl privea cu ochi trişti, peste care se lăsa, din când în când, o pieliţă transparentă.

Şi Toshiko ştiu, pentru a treia oară, că sorocul nu-i venise încă.

Obosit mai sunt, oh, Buddha, cât de obosit! se gândi, în timp ce încerca să-şi ridice capul. Nu reuşi decât să mişte pleoapele. Împletitura de trestie a tatami-ului era atât de uzată, încât majoritatea tulpinilor erau aproape rupte. Nu

îl schimbase niciodată, de când plecase de acasă, şi nici nu avea de gând să o facă. Era un cadou din partea lui Fujiko şi-i amintea de ea, ori de câte ori călca pe suprafața sa.

Fujiko! i se păru că strigă, dar buzele nu i se clintiră. Chipul delicat, ca o petală de floare de cireş, se contură pentru o clipă în aer, apoi se destrămă în dansul necontenit al firelor de praf. Ți-am spus eu, păruseră să pronunțe buzele de aer. Ți-am spus eu... lasă-te muşcat de şarpele-cu-clopoței...

Hai, rămâi întins şi închide ochii! îl ispiti gândul-diavol, amețindu-l ca răsuflarea de saké a unui urcior, căruia îi scoți dopul. Ar trebui să dormi, fie şi numai un ceas. Atât cât clepsidra îşi termină de tors firele de nisip. Dormi şi uită. Uită şi dormi. Lumea va supraviețui şi fără tine.

— Nu o va face! reuşi să articuleze, dar vocea îi era răguşită şi foarte înceată.

Se strădui să întindă mâna dreaptă şi să apuce colțul lăzii, în care stăteau încuiate planurile de campanie, armele personale şi uniforma de protocol.

Cu o săptămână înainte, Huro-sama îl chemase sub umbrarul unde-şi aşezase cartierul general şi-i înmânase pergamentele pe care le aşteptase de aproape două luni, în tabăra de la Saragosa-Micino. Pergamentele prin care marele daimyo îl numea căpitan peste cei două sute zece luptători chinezi cu sulița şi peste cei douăzeci şi şase de samurai ronini, subofițerii prin mijlocirea cărora ordinele sale vor fi puse în practică pe câmpul de luptă; şi prin care i se confirma direcția de marş, în vederea viitoarei confruntări cu sălbaticii roşii.

Reuşi să atingă statueta din fildeş a lui Buddha şi aceasta se rostogoli peste tăişul sabiei, aşezată de-a latul pe ladă, apoi căzu pe nisipul prăfos din faţa intrării în cort. Dincolo de pânza acestuia, se mişcă o umbră şi chipul smead al roninului de gardă se strecură cu precauţie printre cele două foi volante. Câteva clipe mai târziu, pătrunse înăuntru, împreună cu doi soldaţi chinezi, îl ridicară cu grijă şi-l aşezară pe scaunul din bambus şi piele, întinzându-i picioarele şi desfăcându-i chimonoul în apropierea gâtului. Apoi, unul dintre soldaţi se repezi în căutarea vraciului, iar celălalt după locotenent.

Când locotenentul Igurashi tropăi de două ori, ca să se scuture de praf, înaintea intrării, vraciul terminase de amestecat trei picături de venin de miriapod cu ceaiul din ceaşca de porţelan şi tocmai îi turna lichidul parfumat printre dinţii descleştaţi cu ajutorul lamei pumnalului. Iar Toshiko-Qoda începea să-şi simtă, vag, vârfurile degetelor şi buzele.

Vraciul îşi strânse instrumentarul medical în trusa de piele, se înclină adânc în faţa locotenentului şi ieşi fără să spună o vorbă.

— Poruncă, Toshiko-san!

Căpitanul clipi de mai multe ori, mulţumit că redevenea stăpân al propriului său corp. Se strădui să deschidă gura, dar sunetele pe care le hârâi nu aveau niciun înţeles, aşa că renunţă şi-i făcu semn cu privirea către ladă. Igurashi se înclină, cu palmele lipite una de alta aproape de rădăcina nasului, se apropie de ea şi ridică încet capacul. Scoase, pe rând, mai multe obiecte, punându-le apoi îna-

poi, până când Toshiko clipi din nou, în semn de aprobare.

Răsuci capacul tubului din piele şi extrase dinăuntru două pergamente purtând sigiliul comandantului militar al regimentului. Erau desfăcute. Le derulă şi le fixă pe ladă, cu câte o piatră de calcar alb la fiecare capăt. Prima era un ordin de luptă. Cea de-a doua, o hartă, trasată cu cerneluri colorate. O privi cu atenție pe cea din urmă. Recunoscu linia albastră, contorsionată, a râului Culhe şi şirul nesfârşit al dealurilor Athapana, care se terminau direct în Marea Ocean. Un cerculeț negru, pe marginea albiei râului însemna locul unde se afla campată compania.

Căpitanul hârâi din nou şi fruntea i se umplu de transpirație. Înțelese că voia să aducă harta mai aproape de jilț. O ridică cu grijă şi i-o ținu în față. Bolnavul bâigui ceva. Igurashi se încruntă o clipă, apoi fața i se lumină.

— Vrei să-mi arăți drumul pe care îl are de străbătut mâine compania.

Toshiko-Qoda clipi de câteva ori. Veninul lucra încet, dar lucra. Deja pleoapele se mişcau ca mai înainte să se prăbuşească paralizat, iar pe piciorul drept simțea furnicături şi înțepături. Nu avea voie să-şi facă nicio grijă, îi spusese vraciul, înainte de a pleca. Nici nu avea motive prea multe, subordonatul său era un om inteligent şi urma să se descurce cu problemele curente de marş, după ce va reuşi să îi comunice ordinele.

În cele din urmă, locotenentul Igurashi înțelese că etapa următoare de drum le va purta paşii peste dealurile bătute de degetele aspre ale volnurrei, vântul cel rău dinspre

miazănoapte, care aducea uscăciune şi făcea aerul imposibil de respirat. Douăsprezece leghe şi jumătate, cum ar fi spus Otto van Scorel, translatorul olandez care le fusese trimis încă de la antrenamentele făcute în tabăra de lângă Kyushu.

Peste ordinul de luptă de-abia dacă aruncă o privire fugară. Ştia că era încifrat cu simbolurile daimyonului şi că i-ar fi trebuit tabelele din fibră de bambus, din lada comandantului său, pentru a le putea înțelege. Aşa că strânse sulurile la loc, le vârî cu grijă în teaca protectoare, iar pe aceasta o aşeză exact în locul de unde o scosese. Făcu o plecăciune până la pământ în fața jilțului, apoi se strecură pe sub cele două bucăți de pânză tremurătoare, care astupau intrarea, şi dispăru printre corturi.

Toshiko se străduí să tuşească, dar buzele şi limba nu-l ascultau, aşa cum trebuia, şi nu reuşi decât să scuipe câțiva stropi de salivă. Îl chinuia gândul că va trebui să petreacă, probabil, cea mai mare parte din noapte asemenea unui invalid, fără să ştie ce pregătiri făceau oamenii de sub comanda sa pentru viitorul marş. Nu i se întâmplase niciodată până atunci să nu aibă controlul propriului său corp şi încercă să nu se gândească cum ar fi reacționat Hurosama, dacă ar fi aflat asta.

2.

Morarji-Dessai era un loc de care zeii uitaseră imediat, după ce îl terminaseră de construit. O groapă aproape ovală, lungă de mai multe stadii şi pe jumătate mlăştinoasă, închisă în partea cea mai de vest a dealurilor Athapana.

La numai doi paşi de locul unde se îngroapă soarele în fiecare noapte, îşi spuse Toshiko-Qoda, din jilţul aşezat lângă cort.

Samuraiul de gardă stătea pe jumătate cu spatele la el, pândind mişcările soldaţilor care ridicau cortul rotund al Sfatului. Îşi dădu seama că nu cunoştea numele omului şi respiră precipitat, nemulţumit de constatare. Codul Bushido spunea că personalitatea unui samurai stă, în principiu, în felul în care acesta reuşeşte să se impună în ochii celorlalţi, prin cumpătare, autodisciplină şi onoare. Ce fel de autodisciplină era aceea în care nu reuşea să-şi fixeze ca prioritate cunoaşterea oamenilor din subordine?

Seara se lăsa cu repeziciune şi, în scurtă vreme, vârfurile uscate ale dealurilor deveniră negre. Câteva stele mai grăbite sclipeau palid chiar deasupra capetelor lor. Volnurra abia dacă se mai simţea, dar nisipul şi firele albicioase de calcar, pe care le purta pe aripile sale tăioase, scrâşneau între dinţi şi se grăbeau să-i intre în ochi ori de câte ori răsucea cu capul în direcţia din care sufla.

Toshiko-san se ridică cu greutate din jilț și intră în cort, străduindu-se să nu-i arunce nicio privire roninului de pază. Se mișca încă destul de greu, ca și cum ar fi avut încheieturile țepene. Dar se mișca. Nu mai constituia o povară pentru nimeni. Și ăsta era lucrul cel mai important. Iar vraciul îl asigurase, la prânz, că până în dimineața următoare va fi aproape ca înainte să-l fi apucat gheara aceea de inimă.

Își pregăti cu grijă uneltele necesare ceremoniei ceaiului: ibiricul de aramă, ceașca de porțelan, cu ibisul în zbor, pictat în partea opusă mânerului, cutia de lemn parfumat, plină cu ceai, lingurița de argint, ceainicul burtos, albastru închis, cu o bucată a gurii ciobită în bătălia de pe insula Gonâve, tava minusculă din jad. Dintr-un sertar special al lăzii de campanie scoase vasul de fier pentru cărbuni și îl puse pe măsuța scribului. Apoi strigă la samurai.

Acesta intră în cort dintr-un salt și se lăsă în genunchi, după care își puse fruntea pe dosul palmelor.

— Stăpâne, Toshiko-san!

— Cum te numești? îl întrebă. Ridică-te.

Bărbatul se sculă în picioare, dar rămase într-o poziție de umilință, cu umerii lăsați în față și cu privirile în pământ.

— Kirai, din casa Tong, stăpâne.

Casele Tong și Naga se ocupau cu educarea și instruirea samurailor ronin pentru bătăliile imperiale. Pe insulele Goto, ale celei mai fericite țări de către Zei – Nippon, culoarea aurului aruncat de soarele muribund peste azuriul nesfârșit al mării.

— Kirai, te rog să umpli vasul acesta cu cărbuni de santal, de la bucătărie.

Bărbatul apucă cupa din metal roşu închis, cu trei picioare arcuite, şi ieşi din cort cu faţa la el.

Toshiko-san se aşează pe tatami, cu picioarele strânse sub el şi trase mai aproape măsuţa. Prefiră printre degete ceaiul negru, cu miros pătrunzător. Îşi aminti de părul negru, lucios şi lung până aproape de călcâie, al lui Fujiko şi se întrebă ce ar fi făcut în acea clipă soţia lui, pe domeniul din apropierea Osakăi. Poate că ar fi dormit şi ar fi visat că se găseau împreună, hoinărind pe malul mării. Buzele i se încreţiră într-un zâmbet şters. Apoi îşi luă seama – el nu o visase niciodată, de când se despărţiseră, pe cea mai iubită femeie din viaţa sa. De ce ar fi avut această pretenţie, în ceea ce o privea?

Roninul îşi lovi sulița scurtă de parul de la intrare, anunţându-l că se întorsese. Îi spuse să intre, apoi luă din mâinile lui vasul fumegând şi îl aşeză pe pământul tare de alături. Îi făcu semn să iasă.

În cort, mirosea a lemn de santal şi a iarbă-de-rugăciune arsă. Bucătarul se gândise că, după ceai, probabil urma să se concentreze asupra unei tantre. Puse ibricul pe cărbuni şi mişcă evantaiul deasupra lor de câteva ori. După un timp, apa începu să bolborosească. Luă o linguriţă de ceai şi îl lăsă să cadă pe fundul ceainicului, după care turnă peste el, cu grijă, lichidul din care se ridicau şuviţe subţiri de abur. Puse capacul rotund şi îşi fixă privirile pe aripile ridicate ale ibisului.

Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko...

I se păru că vârfurile ascuțite ale aripilor se mișcă abia perceptibil. Mirosul pătrunzător de santal desena pe retină un pâlc de copaci înalți, dincolo de care se zărea o insulă, albă de spuma valurilor ce se izbeau de ea.

Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko...

Femeia se întrupă din spatele unei stânci şi alergă spre el, cu brațele desfăcute, precum aripile albe ale unei păsări. Părul, împletit într-o coadă groasă şi adunat într-un coc complicat, îi încadra chipul, scoțând în evidență simetria perfectă a trăsăturilor.

Fujiko... Fujiko... Fujiko... Fujiko...

Fujiko râse şi marea se coloră în albastru. În alb. Şi din nou în albastru. Îşi strânse brațele şi ibisul se prăbuşi de pe boltă, dincolo de insula din larg.

Bărbatul îşi ținu respirația câteva clipe, dar imaginea se sfărâmase.

Săltă capacul, eliberând aburul gros, care urcă direct spre tavanul înclinat al cortului. Magia mantrei funcționase din nou, aducându-i-o, fie şi numai pentru câteva clipe, mai aproape, pe Fujiko.

Când ceremonialul ceaiului se încheie, îşi adună cu grijă instrumentarul, îl curăți cu propriile-i mâini, după care îl aşeză la locul lui, în ladă. Ieşi. În urma sa, fumul de santal se risipea în aer, asemenea unui şarpe din vis.

Tabăra era aproape complet instalată, iar chinii din trupa auxiliară întindeau ultimele frânghii de fixare a corturilor. Dincolo de ele, se zăreau, amenințătoare, contururile negre ale palisadelor de apărare, ridicate cu vârfurile ascuțite ale parilor către exterior. Iar încă şi mai de-

parte de acestea, căpitanul își imagină funiile invizibile, fixate doar la o palmă deasupra solului, la capetele cărora erau agățați clopoței metalici. Orice dușman sau animal sălbatic s-ar fi împiedicat în ele ar fi stârnit o furtună de sunete ascuțite, în toate cele patru colțuri ale taberei.

Roiuri mari de țânțari bâzâiau deasupra pământului, neluând în seamă vântul subțire care încerca să-i împrăștie. Câțiva îl înțepară în gât, chiar deasupra sarongului, mai înainte să-și dea seama de prezența lor.

Își termină inspecția și se îndreptă către cortul Sfatului. Gărzile de la intrare îl salutară cu umilință. Înăuntru, cei doi locotenenți îl așteptau, aplecați deasupra hărții oficiale a companiei, încercând să înțeleagă scopul acestei misiuni, care îi desprinsese din corpul de armată al lui Horu Jozen-sama și îi aruncase către hotarele vestice ale Lumii Noi a Imperiului. Într-un colț, Huangdi, scribul chinez care-l însoțise încă de când primise prima comandă, își ascuțea penele de scris, țuguindu-și buzele, din cauza concentrării.

Discutară până când gărzile se schimbară pentru a doua oară, iar soldatul care păzea flacăra sacră turnă ulei de mentă în vasul de aramă dintre corturi, făcând să se ridice spre ceruri o flacără uriașă, albastră.

Toshiko-san le prezentă ajutoarelor sale harta cea mică, cu însemnările de deplasare ale companiei, și apoi le citi traducerea simbolurilor din ordinul scris. Trebuia să aștepte în căușul dealurilor de la Morarji-Dessai maxim trei zile. Dacă în acest interval niciun curier nu avea să aducă ordinele necesare următoarei etape, urma să se deplaseze

spre țărmul Mării-ocean, cât mai aproape de locul numit Abbacó. Aici vor ridica o tabără de lungă durată şi vor construi un ponton lung, la care să tragă cele patru galere, sosite dinspre insula Andros.

— Ne aflăm foarte aproape de sfârşitul verii. Al doilea locotenent, Onoshi Kiyama, îşi apropie capul de harta companiei şi bătu cu degetul arătător într-un punct de pe suprafața ei. Ne găsim numai la două zile de mers de malul mării. S-ar putea ca vremea rea să ne atingă mai repede decât o aşteptăm noi. Corturile chinilor nu sunt din material gros şi prima ploaie mai serioasă va trece prin ele, ca prin sită. Nici echipamentul nu este bun pentru o campanie de toamnă-iarnă. Iar alimentele sunt cele obişnuite pentru marşurile cu vreme caldă.

Kiyama era un bărbat trecut de prima tinerețe. Venise în Lumea Nouă a Imperiului o dată cu primele caravele olandeze şi-şi petrecuse cea mai mare parte din timp în confruntările cu armatele portugheze şi spaniole, de dincolo de Fluviul cel Mare. Rio Grande, cum îi spuneau blestemații aceia de spanish. După experiența pe care o căpătase, ar fi trebuit să dețină cel puțin gradul de prim locotenent, dacă nu chiar pe cel de căpitan. Nu avea însă origine nobilă, iar cariera sa urma să se încheie cu gradul de locotenent secund. Adică niciodată cu drept de comandă.

Toshiko-san se strâmbă şi-şi mută privirea asupra celuilalt. În lumina tremurătoare a felinarului cu pereți din hârtie unsă cu ulei, chipul acestuia părea încă şi mai tânăr. Şi mai lipsit de experiență. Îşi duse mâna la săbii şi le împinse într-o parte, după care se aplecă către ei.

— Dacă Amida își apleacă urechile la rugăciunile noastre, atunci curierul nu se va lăsa așteptat și toate temerile legate de vremea rea vor rămâne numai niște spaime închipuite. Dacă am fost trimiși cu echipamentul acesta, înseamnă că se așteaptă ca misiunea să fie îndeplinită câtă vreme soarele va străluci încă deasupra capetelor noastre. Nu, Igurashi-san?

— Dacă vom avea parte de lupte, atunci să fie cât mai curând.

Oare ce s-ar fi întâmplat cu adevărat dacă curierul nu ar fi sosit, iar galerele nu ar fi acostat la încă neconstruitul ponton? Dacă ploile reci, iar apoi un viscol timpuriu ar fi dat năvală peste ținuturile astea vrăjmașe?

Toshiko-Qoda ridică din umeri. Probabil că jumătate dintre chinezi s-ar fi îmbolnăvit de plămâni și ar fi murit fără să mai apuce jumătatea toamnei. Iar cei rămași nu ar mai fi fost buni nici măcar să-și apere propriile vieți.

Împărți ultimele sarcini, verifică felul în care fuseseră consemnate pe papirus, aplică sigiliul peste semnătura sa din final și ieși să facă o plimbare printre corturi, deși înțepeneala din încheieturi nu-l lăsase de tot.

Afară, roiurile sâcâitoare de țânțari dispăruseră, iar dincolo de coama dealului din spatele cortului său răsărea, majestuoasă, luna.

3.

— Ce fel de nume olandez e şi ăsta, Hahn Katterson? Dacă n-aş şti că anglii sunt nişte indivizi cu părul ca paiul de secară, aş zice că te-ai născut în Englitera.

Şi Gustav Maria Klimt îşi ridică amândouă mâinile spre ceruri, de parcă l-ar fi luat martor pe însuşi Dumnezeu. Bărbatul numit Katterson îl privi lung, fără să zică nimic.

La dracu' cu numele astea afurisite! înjură el în gând, dar niciun muşchi nu îi tresări pe faţă şi continuă să privească fix în ochii celuilalt. Îşi aminti că unul dintre subordonaţii săi de altădată avea scris pe plăcuţa de identificare, alături de codul genetic, denumirea oraşului de unde provenea doantorul – Den Helder.

— Hahn Katterson, din portul Den Helder, completă el şi aşteptă.

Klimt rămase o clipă pe gânduri.

— Poate că ai dreptate, admise el în cele din urmă. Unul dintre superiorii Bisericii din fortul Orlo-Daetvura este din locul unde spui că te-ai născut.

Katterson îl cercetă atent, tot fără să se clintească din loc. Văzu cum îndoiala celuilalt începea să se risipească.

Ce prostie! îi trecu prin minte, dar nu îşi permise să zâmbească. A fost suficient să rostească denumirea unei localităţi, ca să fie imediat crezut. Era un lucru ce trebuia ţinut minte.

— Ia loc, dădu a lehamite din mână celălalt. Bănuiesc că ai venit să mănânci. Dacă-i pe-aşa, n-ai nimerit bine. Aici nu e han, ci un nod poştal. Se schimbă caii obosiți cu alții odihniți, iar curierii gustă câte ceva şi fac o baie. Dacă au timp. Rânji: De regulă, nu au.

Aici însemna o construcție lungă şi îngustă, cu pereți din lemn negeluit, la exterior, şi cu ferestre înguste, acoperite cu ochiuri din geam tulbure. În interior, Katterson văzu prin uşa deschisă pereți din hârtie, fixați pe cadre glisante din lemn. Nu era prima dată când se întâlnea cu modelul acesta constructiv. De jur-împrejur, clădirea era apărată de un gard înalt din stâlpi de lemn, ascuțiți la partea superioară, care avea pe interior o pasarelă, de unde arcaşii puteau să-i țină la distanță pe eventualii duşmani. Iar la capătul dinspre vest se ridica un turn pătrat, tot din lemn, înalt de peste zece metri, în încăperea îngustă a căruia stătea, în permanență, o santinelă.

Se aşează pe banca de lemn de pe cealaltă parte a mesei lungi, la care ar fi încăput uşor douăzeci de persoane.

Bărbatul cu obrazul mâncat de variolă bătu din palme de două ori şi imediat uşa shoji se trase într-o parte, în interiorul clădirii, lăsând la vedere interiorul aproape gol al altei încăperi minuscule. Un chinez, cu părul strâns la spate într-o coadă subțire şi neagră, şi cu un şorț alb legat în partea din față, apăru ca prin farmec lângă ei.

— Poruncă, stăpâne!

— Katterson-san, ai dori o cană cu vin?

Primul impuls al bărbatului fu să refuze, spunând că este un adept al credinței Zen. Nu se cuvine, se gândi el,

să piardă un asemenea moment de a pătrunde în lumea interesantă pe care o ghicea dincolo de aroganța celuilalt. Știa că nu avea nevoie de el și că planurile sale țineau alte orizonturi decât acelea pe care i le putea deschide un simplu curier aflat, întâmplător, pe același drum cu el. Dar mai știa și faptul că întâmplarea juca întotdeauna un rol important în relațiile dintre oameni și putea modifica destinele cu o ușurință surprinzătoare, dar și înspăimântătoare, în același timp.

Își împreună mâinile, în semn de mulțumire și înclină din cap.

— Un pui la grătar, cu măsline și sos de mandarine, pentru mine și o sticlă de vin negru, de Chianti, pentru invitatul meu.

Gustav Maria Klimt rânji și îl expedie cu un semn pe chinez. Acesta se înclină adânc și ieși, retrăgându-se cu spatele spre ușă. În urma lui rămase un miros puternic de ceapă și de cimbru. După câteva clipe, se auzi zgomotul unei cratițe rostogolindu-se pe podeaua de lemn, în încăperea alăturată.

— Scuze, bombăni el. Face atâta zgomot, când de fapt nici nu ar trebui să se audă. Chinii nu au reușit niciodată să învețe să se poarte asemenea unor seniori. Habar nu au de cerințele adevăratei politeți. De-aia le-au și pus japii genunchiul în gât.

Hahn Katterson îl privi lung, dar nu comentă. În vreme ce îi urmărea mișcările feței și ale mâinilor cu atenție, străduindu-se să ghicească la ce s-ar putea aștepta din partea sa, se gândea că a greșit intrând în vorbă cu el. Dacă nu

ar fi întârziat nepermis de mult la fântână, ca să-şi adape calul, ar fi fost suficient de aproape acum de pădurea de conifere, de la poalele munților Mishima, ca să caute un loc de popas şi să-şi ridice cortul, pe malul vreunui pârâu.

În cele din urmă, bucătarul reveni cu o tavă mare de lemn, de pe care aşeză pe masă un castron mare cu salată verde, două boluri cu orez fiert simplu, fără mirodenii, şi o farfurie lungă şi îngustă, din ceramică, pe care trona un pui fript, înconjurat de felii groase de măr, într-un sos portocaliu. Le aşeză pe toate în fața curierului, apoi ieşi în grabă, să aducă şi restul comenzii.

Klimt îşi înfipse degetele în carnea fierbinte şi trase cu putere. Oasele pârâiră şi se rupseră. Începu să mănânce cu lăcomie, fără să ia în seamă salata, dar servindu-se, din când în când, din orezul fiert.

— Neapărat trebuie să mă plâng superiorilor de mărunțişurile astea. De obicei, japii sunt foarte sensibili la chestii de genul ăsta.

Muşcă din pielea crocantă şi celălalt observă cum picuri mari de grăsime i se scurg pe bărbie, la vale. Apoi chinul se întoarse cu sticla cu vin şi cu două căni din aramă, frumos înflorate. Le umplu cu vin negru, le aşeză înaintea lor, făcu o plecăciune şi dispăru în spatele peretelui de hârtie.

— A fost mâna lui Dumnezeu, olandezule, că ai ajuns aici astăzi şi nu la noapte sau mâine.

— Nu înțeleg.

— Sigur că nu înțelegi.

Ronți cartilagiul unui os, apoi îl aruncă pe podea. Îşi şterse mâinile de pantaloni, apoi se scobi între dinți cu o

aşchie. Se uită cu interes către el, clătină din cap, apucă carafa şi turnă în căni. Lichidul făcu un şirag de boabe de spumă, care se lipi de gura largă a vasului.

— Noroc, olandezule. Noroc că ai dat peste mine.

— Noroc.

Ciocniră. Climt sorbi prelung, apoi puse cana pe masă şi se repezi în cealaltă bucată de pui.

— Ce ai vrut să spui cu mâna lui Dumnezeu?

Gustă puțin din cană. Vinul era aspru, dar bun.

— Cei din nodul poştal m-au anunțat că în noaptea asta un corp din oastea Marelui Inca va coborî prin trecătoarea Albasan Caradoc şi va ocupa poziții în câmpiile dinspre vest. Dacă vrei să mă însoțeşti, poți să ajungi dincolo de spinarea muntelui Mishima sub protecția gărzilor mele. Nu simți mâna lui Dumnezeu?

— Uneori, Dumnezeu vorbeşte în limbi pe care nu le înțelegem.

— Ai auzit vreodată aşa ceva, olandezule?

Hahn Katterson îşi puse mâinile în jurul metalului rece. Simți un fior urcându-i încet spre baza gâtului.

— O singură dată, demult. Tare demult. De parcă ar fi fost în altă viață.

Celălalt îşi supse un dinte, apoi plescăi din limbă.

— Simți nevoia să povesteşti cuiva? Sunt un ascultător bun şi o poveste interesantă, după o masă gustoasă, nici că s-ar putea ceva mai potrivit.

— Spuneai ceva de o oaste...

Klimt căscă, plictisit.

— E încă departe. Dacă vor intra în defileu, atunci vor ajunge aici de-abia după miezul nopții. În fort nu va mai

fi nimeni, până atunci. Şi, oricum, până ce vor termina de schimbat caii, va mai trece o jumătate de ceas.

— S-o lăsăm pe altădată, clătină din cap Katterson. Mai bine mi-ai spune de unde ai accentul ăsta... ciudat?

— Pe Madona! se hlizi bărbatul cu fața striată. Cum naiba de l-ai prins? De regulă, nimeni nu-l observă. Ei bine, sunt portughez, din Vila do Conde. Port la Marea cea Mare. Dar am plecat de copil de acasă. Mi-a plăcut să străbat mările. Să văd lumea. Lumile. Să trăiesc aventurile nu doar în poveştile altora. Aşa am ajuns cârmaci pe caravela „Imperator", când olandezii au încheiat Tratatul de la Wakanai, cu Imperiul Soarelui Răsare. Am fost acolo, poți să crezi asta, olandezule? „Imperator" îl transporta pe Marele Inchizitor Felipe Alicantes da Seevra pentru o întâlnire secretă, în Imperiul Soarelui Răsare. La vremea aceea, spaniolii reuşiseră să descopere insulele japilor şi ridicaseră două misiuni creştine pe limba aia măruntă de stâncă, Oki-Gunto. Se tot străduiau să aranjeze o întâlnire la vârf, cu vreun daymio local, prin intermediul căruia să poată pătrunde la curtea Micado-ului. Inchizitorul primise mână liberă de la Ferdinand de Aragon să ofere tot ce i s-ar fi cerut pentru o alianță împotriva olandezilor.

Întinse mâna, luă carafa de toartă şi îşi umplu cana, după care o împinse către celălalt.

— Nu prea bei, olandezule, mormăi el şi Katterson simți în adâncurile vocii sale o oboseală acră. La dracu', lasă că o să beau eu şi pentru tine! Ar merita să beau pentru întreaga lume, dacă ar fi atâta vin cât să îi acopere toate păcatele. Râgâi, apoi împinse cana într-o parte. Nici nu te-am

întrebat de unde vii... Nu că m-ar interesa în mod special, îşi luă repede seama.

— Dinspre Tortuga. Acolo mi-am pierdut toată averea. „Micul Rotterdam" s-a scufundat, în apropiere de portul Cayman, şi nu au reuşit să ajungă la țărm decât şase inşi. A fost o furtună cumplită. Administrația portului ne-a spus că nu au mai prins până atunci o vreme asemănătoare.

— Întotdeauna se întâmplă să fie o furtună mare atunci când nimeni nu se aşteaptă, se strâmbă celălalt şi râgâi din nou. Mirodeniile astea mă fac să dau pe-afară, se scuză. Dar, altfel... la păcătoşii ăştia de japi e o onoare să râgâi şi să pârțâieşti. Au adevărate concursuri pentru treburile astea, iar învingătorul ajunge la mare cinste printre ei.

Îşi strânse chimonoul negru în jurul corpului şi se aşeză mai bine pe banca scundă.

— Înseamnă că mergi spre Nijmegen. Adică acolo ar merge orice creştin cuminte, în căutarea norocului.

Hahn Katterson se gândi câteva clipe, apoi ridică din umeri. Habar nu avea unde se găsea aşezarea aceea şi nici ce ar fi putut să caute el unul acolo. Nu era însă bine nici să îi dea de înțeles celuilalt una ca asta, atâta vreme cât nu ştia cum poate să ajungă la trecătoarea Kimo.

— La Nijmegen, s-a stabilit un bancher din Casa Fujji. Familia mea face afaceri cu banca lui de aproape un secol. O să capăt un împrumut şi încerc s-o iau de la capăt.

Niciodată nu se gândea dinainte la o strategie de ocolire a adevărului. Mergea la întâmplare şi, pur şi simplu, îi ieşea.

Portughezul își șterse buzele cu un șervet gros, pe care-l aruncă apoi pe colțul mesei. Îi plăcea străinul din fața sa, deși simțea că nu îi spunea întotdeauna adevărul. De altfel, nici nu-l interesa adevărul acestuia. Era singur și plictisit (dacă nu-i lua în considerare pe soldații din gardă) și nu i-ar fi stricat o companie de drum lung. Poate că era unul din urmăriții fugiți din caravelele cu condamnați, care aduceau forță de muncă pentru drumurile comandate de japi către interiorul continentului. Sau poate că era un spion guvernamental, care voia să vadă cum își fac treaba funcționarii administrației locale. Îi zâmbi șters și clătină din cap. Nu-l interesa adevărul celuilalt. Atâta timp cât avea o poveste interesantă de spus, putea fi un însoțitor agreabil.

Urmă un moment de liniște și din încăperile celelalte pătrunse un zgomot surd, ca și cum mai multe voci îndepărtate ar fi discutat în contradictoriu.

Apoi ușa shoji fu trasă cu putere într-o parte și în pragul ei apăru un soldat înalt, mult mai înalt decât orice chin pe care își amintea Katterson să-l fi întâlnit vreodată. Avea capul înfășurat într-un bandaj alb, punctat de pete stacojii în dreptul urechii stângi. Armura din piele și bucăți rotunde de aramă era murdară și ruptă în câteva locuri. Își pocni sulița de podea și începu să se răstească la Gustav Klimt într-un jargon care amesteca cuvinte din chineză, japoneză, olandeză și portugheză. Vorbea foarte repede, aproape scuipând cuvintele, însă fața îi rămânea ciudat de nemișcată, de parcă ar fi fost acoperită cu ceară.

— Trupe de azteci? Vrei să spui soldați Nahuatl?

Chinul înclină din cap şi se rezemă în suliță. Klimt îi mai adresă câteva întrebări, după care îl concedie cu un gest nervos.

— Cred că pauza noastră de poveşti s-a dus dracului, olandezule, bombăni el, după câteva clipe. Se pare că blestemații ăia de piei-roşii au fost mai iuți şi mai deştepți decât ne-am aşteptat noi. Şi-au împărțit oastea în mai multe grupuri şi încearcă să înconjoare întreaga regiune şi să ne prindă în cleşte. Poate că au aflat despre ştirile pe care trebuie să le duc Guvernatorului Thorne şi vor să împiedice asta.

Aruncă cu cana de aramă în peretele cel mai apropiat, cu un gest care-l făcu pe Katterson să tresară şi să se tragă înapoi pe bancă.

— Sau poate că acesta e numai primul pas în pregătirea unei mari bătălii apropiate.

— Tare greu de aflat. Şi, oricum, nefolositor în clipa asta. Va trebui să plecăm imediat. Dacă vrei să vii cu noi, cu plăcere te acceptăm ca însoțitor.

Era prea târziu ca să mai răzbească de unul singur până la trecătoare. Şi cu incaşii în apropiere nu ar fi avut prea multe şanse de unul singur. Îi spuse că va fi o onoare pentru el să călătorească în compania unui mesager oficial. Apoi ieşiră împreună din încăpere, grăbindu-se spre grajduri, ca să pună totul în rânduială, înainte de plecare.

Dincolo de palisada de lemn, soarele se pregătea să apună în spatele spinării muntoase, acoperită de cetina întunecată a coniferelor. Turnul de pază era gol, iar în curtea interioară, soldați şi rândaşi alergau ca furnicile într-un furnicar, în care ai fi amestecat cu un băț.

4.

Smocul de iarbă cenuşie se aplecă în bătaia vântului aspru şi-i atinse faţa. Toshiko-Qoda îşi puse mâinile pe lângă corp şi obrazul i se sprijini de pământ. Deasupra, cerul imens părea o pată de sudoare la subsuoara lui Buddha. Închise ochii şi lăsă mirosul de pământ sărat, de umezeală stătută şi de bujori sălbatici să-i pătrundă în plămâni.

Mirosul acela...

Deschise pleoapele şi văzu vaza de pământ, de lângă bazinul cu apă curgătoare, din care se înălţau câteva fire de bujori sălbatici. Fujiko şi prietena ei Asa stăteau în genunchi, pe împletiturile de tatami, şi pictau pe bambus cu pensule lungi şi subţiri, pe care le înmuiau în vopselurile risipite pretutindeni în jurul lor, în vase mici de lut ars. Chicoteau, în vreme ce smocurile de păr subţire puneau pete de culoare în locuri ce urmau să se transforme în chipuri, în flori şi în păsări viu colorate. Chiar atunci, peste toate zgomotele vagi ale grădinii şi peste şipotul apei, se auzi sunetul de argint al clopoţelului, chemând la rugăciune.

Era chiar un sunet de clopoţel, într-adevăr, dar nu pentru rugăciune.

Toshiko-san îşi ridică fruntea cu fereală şi aruncă o privire fugară de-a lungul văii înguste de sub el. În stânga

sa, grupul de soldați chini văluri, ca bătut de vânt. Le făcu semn să stea liniștiți şi se concentră asupra punctului negru, îndepărtat, de la celălalt capăt al văii.

Seara aluneca cu paşi nehotărâți dinspre spinarea abruptă a dealurilor Athapana. Undeva, departe, se auzi boncăluitul unui cerb mascul şi, la puțin timp după el, urletul unui lup de zăpadă. Toshiko-san îşi concentră privirea asupra punctului aproape nemişcat, dar nu reuşi să înțeleagă dacă era vorba despre o turmă de animale sau de o ceată de oameni.

Îi făcu semn locotenentului şi acesta îi întinse ocheanul din os de balenă, peste ierburile unduitoare. Ochiul de sticlă îi arătă, la început ca prin ceață, apoi din ce în ce mai clar, după cum răsucea tuburile unul în interiorul celuilalt, o trupă de oameni călări pe vicune, având în frunte un hayoma netle, un comandant de prizonieri. Toshiko-san îi putea vedea chiar şi panaşul enorm, din pene albastre, specific funcției sale militare, fluturându-i pe spate, în vântul uşor al înserării. Apoi, aproape imediat, zări şi prizonierul, un bărbat slab, legat de mâini de şaua de lemn a animalului călărit de comandant. Aşteptă, cu răbdare, până ce reuşi să-i numere pe toți cei treizeci şi doi de soldați şi se miră de dimensiunea acestei desfăşurări de forțe.

Cât de important era omul pe care-l păzeau?

Transmise ordinul de pregătire a atacului, apoi îl chemă pe Igurashi mai aproape. Acesta se târî, asemenea unei şopârle, aproape neatingând ierburile. Şi, din nou, se auzi chemarea cerbului îndepărtat, apoi, imediat, cârâitul unui

stol de corbi. Îi întinse ocheanul şi-l lăsă să privească către fundul văii.

— Ce crezi despre ce vezi acolo, locotenente?

Bărbatul zâmbi şters, fără să ia aparatul de la ochi.

— Cred că habar n-au că suntem în apropiere şi că îi aşteptăm. Să dau ordinul de răspândire pentru arcaşi?

Toshiko se răsuci cu faţa în sus şi privi cerul îndepărtat. Dunga de nori dinspre apus avea o culoare grena şi semăna, din ce în ce mai mult, cu... Cu ce semăna? Fujiko desena toate contururile cu această vopsea.

— Mă gândesc, răspunse, după un timp. Mă gândesc că viaţa lor stă în mâinile mele. Sunt oameni pe care nu i-am văzut niciodată şi care vor muri, în clipele următoare, pentru că s-a întâmplat să ne întâlnească. Să mă întâlnească. Aceasta este karma, locotenente, sau este hotărârea mea? Am puterea să schimb ceea ce urmează să se întâmple?

Tare aş vrea să-l înţeleg pe omul acesta, îşi spuse Igurashi, privindu-l lung printre gene. Tare aş vrea să pot să intru, fie şi pentru o clipă, dincolo de lumina ochilor săi albaştri şi să văd, în spatele cuvintelor înşelătoare, zvârcolirile minţii sale ciudate. Şi-l amintea cum izbea nebuneşte, cu ambele săbii, pe puntea galerei atacată de piraţi, fără să-i pese că era înconjurat din toate părţile, ca un diavol galben ce împrăştie moartea numai prin semnele magice ale braţelor. Apoi, îl revăzu, în penumbra cortului, numai piele şi os, tras la faţă de febră, cerându-i sabia cea scurtă şi rugându-l să-l ajute să-şi facă seppuku. Când răzvrătit şi sălbatic, sfidând legile oamenilor şi pe cele ale

naturii, când ascultător şi speriat ca un copil. Yin şi Yang, în aceeaşi cupă. În acelaşi trup. Bărbat şi copil. Nebuneşte de curajos şi speriat de moarte. Cum respecta zbaterea din el trăinicia Codului Bushido?

— Porunceşte oamenilor să ocupe poziții de luptă! O săgeată, un duşman. Îi vreau morți pe toți, cu excepția lui hayoma netle şi a prizonierului. Să fii la zece de paşi de ei, împreună cu doi ronini, înarmați cu sulițe, înainte de declanşarea atacului. Nu trebuie să-i lăsăm timp să-l ucidă pe cel pe care-l păzeşte.

— Duşmanii tăi, stăpâne, sunt şi duşmanii mei. Voi face întocmai cum mi-ai poruncit.

Îi întinse ocheanul şi se îndepărtă, târându-se înapoi, către oamenii săi. Aceştia stăteau acoperiți de scuturi, asemenea unor broaşte țestoase de pământ. După câteva clipe, îl văzu pe locotenent târându-se către un clin al dealului, unde iarba era mai înaltă şi mai deasă, însoțit de doi soldați, după care dispărură cu toții într-o adâncitură a solului.

Atunci vântul îşi schimbă încă o dată direcția, aducând chemarea cerbului şi mai aproape. O rafală neaşteptată îi împinse câteva şuvițe de păr în ochi şi le dădu într-o parte cu o mişcare nervoasă.

Aşteptară până ce duşmanii ajunseră atât de aproape, încât puteau să audă respirațiile şuierătoare ale vicunelor obosite. Când socoti că se află în bătaia arcurilor, Toshiko duse fluierul de bambus la buze, numără până la zece în gând, apoi şuieră de două ori.

Soldații chinezi se ridicară toți odată, cu coifurile rotunde lucind stins în lumina încenuşată. Arcurile se în-

cordară la semn şi săgeţile zbârnâiră, asemenea unui roi furios de albine sălbatice. Războinicii Nahuatl se prăbuşiră înainte să apuce să scoată vreun ţipăt. Doar doi rămaseră agăţaţi în şa, iar animalele îi târâră speriate către fundul văii. Fuseseră izbiţi la încheietura umărului cu gâtul şi în piept, în zona inimii, observă Toshiko-san, urmărind scena prin ochean.

Hayoma netle trase puternic de frâul vicunei şi aceasta îşi înţepeni picioarele în solul pietros. Luat prin surprindere, prizonierul se împiedică şi căzu într-un genunchi. În acel moment, aproape de sub burta animalului, se ridicară trei siluete, care se repeziră asupra comandantului, îl traseră jos din şa şi îl trântiră la pământ. Bărbatul cu piele roşie se zbătu, încercând să scape din strânsoarea braţelor chinezilor, dar unul dintre aceştia îl izbi cu genunchiul în vintre, făcându-l să se chircească. Apoi îi legară, cu repeziciune, mâinile la spate şi-l ţinură cu faţa în jos, până ce locotenentul tăie legăturile prizonierului, apucă împletitura din piele de un capăt şi îl smuci după el, către spinarea dealului.

Roninul care încheia şirul de arcaşi aruncă arcul către soldatul cel mai apropiat, apoi se ridică în picioare şi porni în fugă către locul de unde comandantul privea desfăşurarea operaţiunii. Ajuns la câţiva paşi de acesta, se lăsă în genunchi şi se înclină, până ce capul său atinse iarba aproape uscată.

— Stăpâne, porunceşte să capturăm vicunele blestemaţilor ăştia de Nahuatl! Ar fi păcat să lipsim compania de nişte animale bune pentru cărat.

— Prea bine, Naga-san. Mergi înapoi la trupă şi transmite ordinul. După care vei rămâne aici, împreună cu cinci soldați, şi vei prinde animalele. Apoi vă întoarceți în tabără şi le puneți la un loc cu caii noştri.

Toshiko văzu cum pe fața samuraiului înfloreşte o încrețitură de zâmbet.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă gândeam ce karma bună am avut azi, stăpâne. Poate că ar trebui să numim dealul acesta „Degetul Zeului care aşteaptă", pentru că a avut răbdare cu noi şi ne-a dat voie să-i stârpim pe barbari.

— „Degetul Zeului care aşteaptă"... Toshiko-Qoda zâmbi, la rândul său. Îmi place, Naga-san. Am să țin minte că te pricepi să dai nume lucrurilor. E bine ca omul să sădească o plantă şi să dea un nume unui obiect ascuns în mulțimea de obiecte fără nume. În felul acesta, spune Budha-cel-cu-o-mie-de-gânduri, lumea în care trăim se măreşte mereu şi ne devine mai apropiată. Poți să pleci, acum.

Roninul mai făcu o plecăciune, apoi se întoarse în fugă spre capătul şirului de soldați, care aşteptau ghemuiți noi ordine.

După câteva clipe, Igurashi Yedo apăru gâfâind din spatele ierburilor înalte, trăgând viccuna pe care atârna corpul lipsit de cunoştință al prizonierului. Când ajunse la câțiva paşi de comandant, se opri şi opri animalul cu o bătaie de palmă peste bot.

— Stăpâne, barbarul acesta are altă culoare a pielii decât poporul Nahuatl. După statură şi după trăsăturile chipului pare mai mult olandez sau spaniol. Este leşinat

sau poate că este grav bolnav şi se pregăteşte de moarte, pentru că nu a deschis deloc pleoapele, de când i-am prins animalul pe coasta dealului.

Toshiko-san se săltă în picioare, pe jumătate răsucit încă în direcția văii. Strânse ocheanul şi-l vârî în tocul din piele, pe care-l petrecu apoi pe după gât şi-l trase la spate, ca să nu se încurce cu săbiile. Apoi se apropie de străin, îl examină cu atenție şi clătină din cap.

— Nu aş vrea să mă încurc cu prizonieri şi cu atât mai mult cu prizonieri bolnavi. Suntem un detaşament de luptă şi nu un lazaret de bolnavi incurabili. Dar poate că străinul acesta ştie lucruri pe care ar fi bine să le aflăm, înainte de a intra pe teritoriul duşmanului. Du-l în cortul vraciului şi spune-i să-l îngrijească cât se pricepe de bine.

Le întoarse spatele şi porni către răsărit, în direcția taberei. Urletul îndepărtat al lupului se făcu din nou auzit, din ce în ce mai slab, până ce se stinse cu totul în lărmuiala soldaților care începuseră operațiunile de curățire a câmpului de bătălie şi de îngropare a morților.

5.

Otto van Scorel se trezi o dată cu apariția primelor stele. Era singur în cort. La început, crezu că visase, că se găsea încă în Fort Hagga, dincolo de Deşertul Morții Galbene, în patul său de campanie, cu urcioarele goale de vin la cap. Apoi auzi strigătele roninilor care conduceau patrulele pentru schimbarea gărzii şi ştiu că nu era aşa. Îşi prinse capul în mâini, simțind că îi plesnesc tâmplele. De mult, foarte mult timp, îşi propusese să nu mai bea afurisitul acela de saké şi, de fiecare dată când se trezea cu ceaşca în mână, uita.

Aruncă pledul într-o parte şi se ridică în capul oaselor. Încă o noapte şi, aproape sigur, încă o dimineață şi, poate, încă o amiază risipite prin coclaurile astea. Avea un presentiment că ordinul de plecare avea să întârzie din nou.

Se auzi o bătaie uşoară în placa de lemn de la intrare.

— Hai?

Un rândaş de la ceairuri îşi vârî capul ras înăuntru şi făcu o închinăciune.

— Ohayo, Otto-san, spuse el în dialectul mai aspru al provinciei Yan din Nord. Ai dormit bine? Stăpânul Toshiko-san te invită în cortul său, la rostirea unei mantre.

— Am dormit bine pe dracu'! bombăni olandezul, frecându-se la ochi şi căscând. Cum poate să doarmă cineva cu atâția țânțari în jur?

Se ridică în picioare şi-şi trase hainele boțite în jurul trupului. Căscă din nou, apoi se înclină în fața slujitorului, care aştepta răspunsul cu ochii plecați.

— Du-te şi spune-i căpitanului tău că Otto-san o să vină să bea împreună un ceai.

Van Scorel îşi vârî picioarele în sandalele din piele împletită, îşi îmbrăcă surtucul din stofă groasă şi-şi potrivi pălăria cu fundă mare, roşie, peste peruca buclată. Arăta destul de rău, avea fața umflată şi îl durea ochiul stâng. Îl mânca destul de tare pielea capului, pe sub perucă, dar nu voia să se spele pe cap în pustietățile astea. Se scărpină cu unul din beţişoarele pentru orez, primite cadou de la daimyo-ul Huro, înainte ca trupa să părăsească fortul Kyushu.

Alianța dintre corăbierii Țărilor-de-Jos şi samuraii shogunului Oda Nobunaga fusese una cu totul neobişnuită, chiar şi pentru acele timpuri neobişnuite, pe care le trăiau în ultima jumătate de secol. Un fel de înțelegere între doi uriaşi, care se descoperiseră vecini peste noapte şi nu ştiau dacă să se încaiere imediat unul cu celălalt sau să mai amâne lupta, până ce adversarul va da un semn de neatenție sau de slăbiciune.

Bărbatul îşi pipăi fața şi aruncă o privire fugară în ciobul de oglindă aşezat pe capacul lăzii de lemn, în care-şi ținea hainele, hărțile, armele şi ordinele primite direct din mâna Amiralului Mărilor, Daniel Steen, înainte de plecare. Ar fi trebuit să se bărbierească, dar îşi simțea mâinile tremurând şi îi era teamă să nu se taie cu briciul. Iar în afurisiții ăia de chini nu avea niciun pic de încredere. Cir-

culau o mulțime de poveşti despre bărbați europeni găsiți prin şanțurile de dincolo de zidurile forturilor cu gâtul tăiat şi fără urechi.

Înmuie batista de mătase în vasul de lemn plin cu apă călduță, o stoarse, apoi îşi frecă fața cu ea, străduindu-se să-şi limpezească gândurile.

Tratatul nu avantaja în mod clar pe niciuna dintre părți. Olandezii se obligau să aducă corăbiile de transport, marinarii, cârmacii, translatorii şi călăuzele pe teritoriul nemăsurat şi aproape nestrăbătut al viitorului Nou Imperiu al Soarelui, în vreme ce japii urmau să asigure trupele militare, ofițerii, vracii-tămăduitori, slujitorii, armele şi proviziile. Fiecare îşi conducea propriii oameni şi nu încălcau teritoriul celuilalt. Sau, cel puțin, aşa conveniseră, prin intermediul tălmacilor, cei doi mari dregători, Daniel Steen, în numele Majestății Sale Wilhelm Taciturnul, şi Oda Nobunaga, în cel al Împăratului Go-Kashiwabara. Împăratul cel mare al japilor... Fiul Soarelui...

Mda, cugetă olandezul, aruncând batista într-un colț şi privindu-se din nou în oglindă. Numai că toată lumea ştia că între bucata aceea de pergament, semnată cu înfloriturile numelor celor doi demnitari şi parafată cu pecețile suveranilor lor, şi realitatea aspră din teren exista întotdeauna o diferență. Diferență pentru care, în cei trei ani şi patru luni de conlucrare în domeniu militar, în vederea fixării capetelor de pod către interiorul continentului, a susținerii celor patru bătălii importante cu uriaşele armate ale imperiului Nahuatl, precum şi a confruntărilor de uzură cu trupele spaniole şi portugheze, aliate

acestora, trebuiseră să-şi piardă viața mai mulți olandezi decât înghițiseră apele Mării-Ocean în timpul primelor traversări.

Găsi repede cortul comandantului, după flamura îngustă, neagră, cu un punct galben în mijloc, asemănătoare cu o limbă de şarpe, care unduia deasupra cortului, în adierea rece ce pregătea venirea nopții. Înainte de a-şi anunța prezența, aruncă o privire cercetătoare în jur. Câțiva chini terminaseră de întins pe pământ mai multe țevi din bambus, lungi de peste doi metri, pe care unul dintre ei, înarmat cu o macetă, îi ascuțea la capăt, cu o izbitură puternică. Dincolo de primul rând de corturi, zări o patrulă de ronini mişcându-se cu fereală printre corturi.

Clătină din cap: dintotdeauna admirase ordinea şi disciplina impusă de japi tuturor acelora cu care conlucrau. De fapt era singurul lucru care-i plăcuse cu adevărat la ei. În rest, îi considera nişte barbari numai buni de trimis în Iad, cu ochii lor reci de peşte mort şi cu obiceiuri absolut de neînțeles pentru un om normal.

Bătu cu degetul în placa de lemn, agățată în dreapta intrării.

— Intră! se auzi dinăuntru, într-o olandeză fără accent.

Îşi scoase pălăria, o puse sub braț şi se strecură printre cele două foi ale cortului. Înăuntru era aproape întuneric. Desluşi destul de greu, în dreapta, aşezată în genunchi pe tatami, silueta lui Toshiko-Qoda. Apoi auzi un sfârâit şi o luminiță pâlpâi vioaie în felinarul cu pereți din hârtie colorată.

— Domnia-ta, translatorule, eşti întotdeauna binevenit în cortul meu. Ia loc, unde socoteşti de cuviinţă, şi spune-mi ce vrei să bei – un ceai, un vin dulce din insulele Tokarashoto sau o ceaşcă de saké?

Van Scorel se strâmbă, când auzi cuvântul saké. Îşi simţea capul încă greu şi ar fi preferat să-şi petreacă prima parte a nopţii urcând pe dealuri, nu sub pânza aspră a unui cort. Fie el şi cel al comandantului. Se aşeză pe capacul lăzii, din dreapta intrării.

— Un ceai cred că ar fi cel mai potrivit, replică, vorbind în japoneză.

Bărbatul din faţa sa se ridică în picioare, se apropie de un fel de măsuţă pe două picioare, acoperită cu o pânză cenuşie, şi apucă de toarta unui ibric burtos din aramă. Turnă lichidul aproape invizibil în două ceşti de porţelan albastru, acoperite cu desene stilizate, şi îi întinse una.

Olandezul o apucă de toartă şi stătu în cumpănă. Nu-şi mai amintea dacă tradiţia afurisiţilor ăştia de gălbejiţi cerea ca el să bea înainte sau după gazda sa. Fi-r-ar să fie! se enervă şi ceaşca îi tremură, vărsând câteva picături. Soarta lumii putea să depindă uneori de un fleac, precum zborul strâmb al unei muşte, care se loveşte de un evantai, sau o lătrătură de coiot nelalocul ei.

Japul păru să-i intuiască nedumerirea, pentru că se întoarse cu spatele, prefăcându-se că se uită după ceva. Van Scorel lăsă ceaşca pe capac, alături de el, fără să guste din ea.

— Ştii ce e aceea o mantră, senior Van Scorel? îl întrebă, vorbindu-i tot în olandeză. Din ceea ce mi s-a spus despre

tine, înțeleg că ai locuit în Hokkaido, vreme de patru ani. Trebuie că ne cunoşti obiceiurile religioase.

— Regret că mă văd nevoit să recunosc faptul că am avut alte preocupări. Nu sunt un om foarte religios. Se strâmbă, în întuneric. În țara mea nu m-am omorât niciodată să-mi venerez zeul. Aşa că nu am fost prea interesat nici de ai altora. Nu... nu cred că ştiu ce-i aceea o mantră. Ar trebui?

— Unul dintre călugării noştri, Nichiren, spune în „Sutra Lotusului"... am uitat că tu nu ştii ce este asta. Un codex, care conține o serie de adevăruri eterne, rostite de Buddha, în timpul vieții sale pământene, precum şi câteva modalități de practicare a rugăciunilor către el. Nichiren susține că toate cuvintele pe care le folosim noi sunt sacre. Numai că nu ştim asta. Le utilizăm în cu totul alt scop decât au fost ele făcute să existe. Dar, dacă stăpâneşti tehnica rugăciunii, poți să redai anumitor cuvinte caracterul sacru inițial.

Olandezul ridică ceaşca şi bău un strop de ceai. Era aproape rece, dar foarte parfumat. Cuprinse ceaşca între palme şi se uită în marea cea mică de lichid din interiorul cupei de porțelan. Ce ciudată e lumea, se gândi, apoi îi veni să zâmbească. Nu intrase niciodată într-o biserică, să discute despre credință cu un preot. Ceremoniile religioase îl plictiseau şi-l enervau la culme, aşa că nu le lua în seamă. Iar acum soarta îl pedepsea în felul ei ironic şi crud: îl obliga să asculte poveşti despre alte moduri de a crede şi de a asculta de voia Nevăzutului. Se aşează mai bine pe ladă.

— Toshiko-san, poate că ar trebui să mă întorc altădată pentru o astfel de discuție. Trebuie să întocmesc un raport despre situația noastră, pentru comandantul meu militar. Mulțumesc pentru ceai, a fost foarte bun.

Dădu să se ridice.

— Ceaiul japonez este întotdeauna bun, râse celălalt, vorbind în japoneză, de această dată. Ia loc, Otto-san, discuția noastră de-abia a început.

Se așeză, nu foarte convins.

— O mantră este o formulă sacră, de obicei un cuvânt al cărui înțeles inițial s-a pierdut. Sau nu s-a știut niciodată. Poate să fie un cuvânt lung sau, dimpotrivă, unul foarte scurt. Numai o silabă. Trebuie repetat, cu voce tare sau în gând, până când ochii nu mai văd lumea din jur, ci pe aceea pe care zeul îți dă voie să o vezi. Cel care știe cum să rostească o mantră ajunge destul de repede într-o stare asemănătoare celei pe care o dă opiul fumătorului. Numai că, spre deosebire de acesta, practicantul buddhist se poate întoarce în lumea de unde a plecat oricând dorește el.

Tăcu, preț de mai multe clipe, iar el nu îndrăzni să-l provoace la vorbă. Se uitau unul la altul, prin întunericul din ce în ce mai adânc, ca două umbre ale aceluiași deget arătând spre ceruri.

— Cu ajutorul unei mantre, un practicant credincios poate avea acces la toate treptele spirtualității sacre. Poate să știe tot ce s-a întâmplat într-un anumit moment al trecutului. Pentru că acel moment, chiar dacă el personal nu l-a trăit, este parte din memoria tuturor ființelor vii.

Aceasta trebuie să fie karma, tresări surprins Otto van Scorrel, punând ceaşca jos şi sprijinindu-se cu podul palmelor de tăblia de lemn a lăzii. Îl durea spatele, dar nu îndrăznea să strice solemnitatea momentului cu o asemenea scuză stupidă. Ştia cuvântul dintr-o altă discuție, cu un jap afurisit, dar de bună-credință, Sun-chan, pescarul în grija căruia stătuse cele trei săptămâni, cât ținuse febra malariei, care pusese stăpânire pe el la numai trei zile după ce coborâse de pe corabie, în urmă cu... Dumnezeule, cât timp trecuse de atunci? Patru ani? Cinci ani? I se părea că o infinitate de zile se aşezaseră grăbite una peste alta, toate extrem de asemănătoare, de parcă ar fi fost doar una, reflectată într-o mie de oglinzi paralele.

— Nu spui nimic, tălmaciule?

— Ascult, spuse el repede, surprins din nou de atenția pe care i-o acorda celălalt. Nu ştiu unde vrei să ajungi.

Celălalt râse. Uşor, ca o adiere de vânt, dar un vânt rece, prevestind trecerea în alt anotimp.

— În viitor. Pentru că nu numai trecutul face parte din timp, ci şi viitorul. Amândouă se sprijină pe clipa prezentă, deci amândouă ne sunt accesibile, dacă avem cheile potrivite. O mantră poate fi o asemenea cheie. Acceptă-ți karma, olandezule, nu poți să i te împotriveşti, oricât de mult ți-ai dori.

— De unde ştiai că m-am gândit la karmă?

— Nu ştiam, răspunse Toshiko şi întinse mâna spre felinarul de hârtie. Dădu flacăra mai mare. Karmele sunt înscrisuri personale ce călătoresc prin veacuri, urmând spiritele care se reîncarnează. Nimeni nu le poate cu-

noaşte. Dar pot fi simțite. Şi, uneori, mantrele pot avea contact cu ele.

Acum, după ce ochii săi se mai obişnuiseră cu întunericul, iar lumina slabă a felinarului nu-l mai deranja, Van Scorrel trăia sentimentul că ştia toate astea de undeva. Parcă îi povestise cineva scena, fără să-i dea prea multe detalii. Îşi umezi buzele cu limba şi încercă să-şi închipuie ce avea să urmeze. Nu reuşi. Sentimentul de déjà vu se termina aici. Nu cumva visase toate astea şi se trezise prea brusc, înainte să afle cum se va termina totul?

— Eu folosesc o mantră mai complicată. Om mani padme hum. Este de origine tibetană. A ajuns în Imperiu după ce samuraii noştri au pătruns în regiunea pe unde curge fluviul Huang He, după o lungă serie de bătălii cu guvernatorii chini ai zonei. Se întâmpla la puțin timp după ce shogunul Nobunaga şi-a făcut sepukku, rănit de generalul său cel mai apropiat, Takkeda Shingen, nemulțumit de faptul că sub conducerea sa budismul ajunsese să fie aproape proscris. Orice mantră însă, folosită corect, ajută la realizarea de legături peste secvențe de timp. Noi, gălbejiții, cum ne spuneți voi, le numim arce de timp.

Înghiți în sec, dar nu răspunse provocării. Ştia că, dacă-l chemase cu un anumit scop, acesta avea să-i fie dezvăluit, în cele din urmă, fără ca el să depună vreun efort pentru asta. Încercă să-şi fixeze privirile în punctul mişcător de lumină al felinarului.

— Mantra pe care am construit-o eu s-a fixat pe direcția viitorului. Am văzut lupii-de-zăpadă şi corbii-de-vânt dând târcoale unui morman uriaş de zăpadă colorată.

Am auzit crivățul urlând deasupra deşertului gol. Mi-a mirosit a stârv şi am simțit târâtul viermilor albi peste cadavre. Este o mantră neagră, tălmaciule. Am fost trimişi ca să murim în această misiune.

— Toți soldații sunt trimişi să moară, atunci când se află în război. Depinde numai cum mor: cu fața sau cu spatele la duşman.

Toshiko ridică brusc felinarul şi-l apropie până la o palmă de fața lui. Olandezul se trase intimidat înapoi.

— Te prefaci că nu înțelegi şi te ascunzi în spatele cuvintelor.

— Chiar nu înțeleg! se îndârji celălalt.

— Deasupra mormanului de zăpadă stătea ghemuit un băiat. Un puştan, cu trăsături ca ale voastre, Van Scorrel. Băiatul acela a ajuns în tabără. Toți cei care l-au escortat până aici au fost ucişi. Erau piei-roşii Nahuatl şi păreau că vin cu el drept în locul nostru de campare.

Van Scorrel îşi frecă gânditor urechea dreaptă. Un iz pătrunzător de primejdie îl avertiza că în noaptea aceea nimeni nu avea să doarmă prea adânc. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Şi ce ți-a mai spus mantra aceea, nobile samurai?

— Că o să încerci să mă trădezi pentru a-l salva pe băiatul cu piele albă. Toshiko-Qoda îşi scoase, cu o mişcare sacadată, ambele săbii de la şold. Ceea ce nu ți-am spus, spălăcitule, e faptul că mantrele nu prevestesc o singură fațetă a viitorului. Ci mai multe. Dacă reuşeşti să-i înțelegi karma, poți să modifici acest viitor. Sunt curios ce ai priceput tu din karma ta. Pentru că, dacă nu ai înțeles nimic,

mâine, în zori, ai să îți mai închei încă una din nemernicele tale existențe din acest cerc al vieții, alături de necunoscutul de afară. Gărzi!

Pânzele cortului foșniră stins și înăuntru își făcură apariția cei doi ronini de gardă.

— Conduceți-l pe Otto-san în cortul prizonierului și legați-l bine alături de acesta. Doi chini să stea alături de ei, cu arcurile pregătite, în caz că încearcă să fugă. Iar lui Darikko-Hona spuneți-i că mai are timp doar până mâine în zori să-l aducă în simțiri pe străin.

Olandezul încercă să spună ceva, dar samuraiul cel mai apropiat îl îmbrânci cu brutalitate spre ieșire, după care îl izbi cu mânerul sabiei între umeri, tăindu-i răsuflarea.

Afară, noaptea se întindea ca un șarpe rece și obosit peste trupul cald al taberei. Singura stea care strălucea era Vesper și culoarea ei galben-roșietică îl făcu să se înfioare. Avea o karma plină de ghinion și viitorul nu i se părea grozav deloc.

6.

La început, fugiseră cât putuseră de tare, biciuind caii şi străduindu-se să nu lase prea multe urme. Dar călăritul în şir, unul în spatele celuilalt, nu se dovedea a fi o soluţie tocmai bună atunci când trebuia să te grăbeşti, aşa că abandonaseră repede şi călăriseră în două grupuri, care se întindeau pe aproape o jumătate de leghe. În primul grup se afla el şi curierul, iar în spate, la distanţă, veneau cei patru chini din gardă, înaintând grupaţi, doi câte doi.

Apoi, când prima spaimă trecuse, lăsaseră caii la trap şi începuseră să vorbească despre curve. Gustav Maria Klimt, curier militar, părea să ştie atât de multe lucruri despre gheişele din porturile Morioka, Miyako, Kamaishi, Ishinomaki şi Senmdai, încât ar fi putut să scrie o carte foarte groasă cu privire la obiceiurile lor sexuale, oferite pentru bani şi bucăţele de aur, în egală măsură, atât japilor, cât şi europenilor.

Când se săturase de povestit şi îi venise chef să asculte, se apropiaseră de clinurile destul de abrupte ale dealurilor stâncoase, care precedau intrarea în defileu.

— E rândul tău, Katterson-san, rânjise el cu gura până la urechi, după care aruncase o privire rapidă în urmă, să vadă la ce distanţă se găseau chinii.

Nu apucase însă să încropească o poveste cât de cât asemănătoare cu picanteriile debitate de celălalt. Pentru

a câștiga timp, îi spusese că avea o nevoie, din cele pentru care chiar și împăratul gălbejiților s-ar coborî de pe cal și-l îndemnase pe curier să meargă mai departe, pentru că o să-i ajungă el din urmă, în scurt timp.

Descălecase, se trăsese ostentativ în spatele unor tufișuri de leandru și așteptase ca garda de chini să se îndepărteze suficient pentru a nu mai auzi bocănitul potcoavelor pe pământul pietros. Apoi încălecase și le luase urma, plănuind să întârzie cât mai mult, până când să-i reîntâlnească.

Cufundat în gânduri, aproape că nu auzise țipătul speriat care venea din față, apoi tropotele unor cai ce se îndepărtau într-un galop dezordonat. Ca și când nu ar mai fi avut călăreți în șa, se gândise Katterson și-și strunise calul cu grijă.

Descălecase, legase animalul de trunchiul subțire al unui naga aproape uscat, apoi se strecurase cu fereală printre tufișuri, ascunzându-se acolo unde era cazul în spatele stâncilor. Lumina înserării nu-i permitea să vadă prea departe, dar îl ferea, în același timp, de privirile altora.

Mersese destul de mult, coborâse în albia unui râu secat și trebuise să urce peretele abrupt al unui dolmen, agățându-se de rădăcinile groase ale pinilor și arțarilor, care ieșeau printre straturile de gresie cenușie. Se mira chiar cât de departe reușiseră să ajungă cei cinci, când, brusc, tufișurile și trunchiurile tinere de conifere se opriră ca tăiate de o uriașă lovitură de bardă, lăsând loc unei măguri acoperite cu o iarbă deasă și neagră.

Trupurile chinilor stăteau toate claie peste grămadă nu departe de pintenul unei stânci ciudate, un fel de ac grosolan din piatră înfipt oblic în pământ. Săgeți lungi, cu pene galbene şi albastre, îi împănau, ca pentru un necunoscut ritual războinic. Chinul cel uriaş, cu capul bandajat, avea umărul drept aproape desprins de corp, în urma unei izbituri cu un topor, bănui el. Armele, cu excepția săbiilor lungi, erau împrăştiate peste tot, semn că duşmanul fusese interesat de cu totul altceva.

De curier, realiză Katterson, nevăzându-i cadavrul nicăieri.

Se apropiase cu teamă, gata oricând să o ia la goană în direcția tufişurilor unde stătuse ascuns. Duşmanii păreau, însă, să fi părăsit definitiv locurile. Dacă fusese o ambuscadă (şi, după felul cum se derulaseră lucrurile, aşa se părea), atunci cei care o puseseră la cale avuseseră informațiile de dinainte de momentul sosirii sale la nodul poştal. De aceea nu-l aştepta nimeni în poiană.

Apoi, găsise trupul portughezului, spânzurat cu capul în jos de o creangă groasă de arțar. Gâtul îi era pe jumătate retezat de o lovitură puternică de macetă şi avea amândoi ochii scoşi. Tolba specială, din piele de viței, cu două lacăte mari, din cupru, la cele două cuetori de la capete, dispăruse de la brâul său, împreună cu centură cu tot.

Hahn Katterson nu era un bărbat foarte religios, dar respecta tradiția creştină care cerea ca unui cadavru să i se acorde un minimum de considerație. Aşa că tăiase funiile care-l țineau legat de picioare şi îl târâse până în

apropierea unui mal de pământ, de-abia cu ceva mai ridicat decât el. Îi întinsese picioarele, îi pusese mâinile pe piept şi tăiase două bucăți de creangă, pe care le legase cu o bucată din funia de pe jos în formă de cruce. I-o pusese peste mâini, rostise de două ori „Tatăl Nostru" şi se întorsese în mare grabă să-şi reucupereze calul.

Pe aztecii tlaxcalani i-a găsit târziu după miezul nopții, după licărirea focului. Părea să nu aibă habar despre existența vreunui inamic apropiat, deoarece dormeau cu toții duşi, risipiți în jurul vetrei, înveliți în păturile lor din lână viu colorată, cu excepția santinelei aşezată pe un trunchi căzut, de cealaltă parte a ceairului pentru vicune.

Fusese aproape o joacă să-i înfigă pumnalul în inimă soldatului pe jumătate adormit şi să-l țină aproape nemişcat pe loc, până ce sângele i se scursese din rană, după care îl lăsase încet la pământ. Mai greu fusese să se strecoare printre corpurile celorlalți şi, mai ales, să găsească tolba printre lucrurile lor, fără să facă prea mult zgomot. O luase, împreună cu un cuțit din cremene, cu mâner din mozaic, înfățişând un bărbat cu un fel de cască stranie, aplecat în direcția vârfului ascuțit. Apoi se strecurase până dincolo de lumina tot mai palidă a vetrei, luase calul de hățuri şi pornise încetişor spre apus.

Zorii îl suprinseră, aproape mort de somn, la marginea unui lac mare, vânăt, cu malurile abrupte lipsite de vegetație. Îşi priponise calul într-o văiugă şi nu se oprise până ce nu găsise un adăpost format din două pietre mari, căzute una peste cealaltă. Pusese pătura neagră peste pietrele mărunte de pe sol şi se trântise peste ea, având grijă să-şi tragă picioarele în adăpost.

Dormi neîntors până aproape de înserat, când îl trezi un şuierat, periculos de aproape de mâna sa dreaptă. Era un şarpe cu clopoței, care se întorcea la culcare şi-şi găsise adăpostul ocupat de altcineva. Se răsuci cu iuțeală către partea opusă a falsei peşteri şi izbi cu putere lama de cremene în trupul solzos, retezându-l în două. Apoi ieşi dintre stânci şi examină terenul cu atenție. Sălbăticia locurilor îl linişti. Dacă soldații duşmani l-ar fi urmărit şi ar fi fost în apropiere, atunci cei doi ulii care se roteau în înălțimile albastre, urmărind o pradă invizibilă de pe sol, ar fi plecat în altă parte.

Îşi găsi calul acolo unde-l lăsase şi îl mută într-o zonă alăturată, ca să pască. Apoi mâncă pe fugă câteva şuvițe de carne afumată şi bău un gât de apă din ploscă. Se simțea încă obosit şi îl dureau muşchii gâtului, dar ştia că nu putea să mai întârzie mult în acele locuri. Scuipă dezgustat într-o parte şi privi îndelung în apele lacului mort din fața sa, căruia nici o undă nu-i încrețea suprafața.

Un cimitir lichid, îşi spuse Katterson, aşa cum nu se gândise niciodată că ar putea arăta o apă. Şi îşi aminti de celălalt lac din viața lui, din vremea când nu se numea Katterson şi nu ştiuse că un munte ar putea să aibă tot atâtea ființe pe suprafața lui câte se găseau într-un oraş-cupolă. Un cimitir în care nu ai vrea să-ți odihneşti oasele, deoarece chiar şi locurile de veci ar fi trebuit să arate... mai altfel. Poate mai vii, se strâmbă el, deşi termenul era în totală opoziție cu ideea de cimitir.

Trase tolba mai aproape, o privi vreme de câteva clipe, întrebându-se ce ar putea să conțină atât de important,

încât trebuise să moară deja şase oameni pentru informațiile din interiorul ei. Apoi sparse cele două lacăte mici cu o piatră, desprinse curelele din piele şi vărsă conținutul pe iarbă. Un stilus din os, o punguță cu un praf verde, despre care bănui că este ingredientul pentru fabricarea cernelii de scris, o tablă subțire din ardezie şi două suluri subțiri de pergament. Atât de subțiri, încât erau aproape transparente. Katterson îşi dădu seama că înadins fuseseră prelucrate în felul acesta pentru a nu putea fi folosite de mai multe ori. Adică pentru a fi distruse imediat după citirea lor. Ştia că prelucrarea pergamentelor se făcea manual şi că numărul acestora era foarte mic, chiar şi în Europa. Aşa că oricine ar fi ştiut la ce se puteau folosi nu ar fi ezitat să le răzuiască şi să le refolosească, în scopuri personale. Or, la răzuire, multe segmente din vechiul text rămâneau încă lizibile pentru un ochi antrenat.

Îşi ridică fruntea şi privi spre dreapta, în direcția calului care păştea liniştit pe tăpşanul dinspre lac. Totul părea în regulă. Ulii navigau încă pe întinderea pustie a cerului, nedescoperind încă nicio pradă şi nesimțind vreo primejdie prin apropiere. Pentru orice eventualitate, îşi trase sabia la îndemână, apoi apucă pergamentul cel mai apropiat, îl derulă şi aşeză două pietre pe capetele lui.

Era o hartă desenată simplist, dar cu multă îngrijire. Liniile negre reprezentau contururile pensinsulei Florida, iar cele albastre, valurile Mării Caraibelor. Într-un colț, se vedea o parte din insula Cuba, trasată cu cerneală verde, cu portul Matansas încercuit cu roşu, iar în partea cealaltă vârful pensinulei Yucatan, cu fortul Catoche, reprezentat

printr-un desen minuscul. Marele Golf Campeche era complet alb, iar din restul teritoriului necunoscut, considerat drept țara pieilor-roşii Cholula, nu era desenate decât două vârfuri de munte, numite Sympango şi Otumba. Un şir neîntrerupt de săgeți porneau dinspre oraşul-port Cempoala, situat în marginea de sud a Floridei, urca spre zona interzisă Halapa, făceau un ocol printre dealurile Athapana şi se opreau pe muntele Otumba.

Hahn Katterson îşi petrecu limba peste buzele uscate şi crăpate, apoi se lăsă într-un cot, în aşa fel încât să aibă sub ochi linia îndepărtată a pădurii. Dacă înțelegea bine insemnele hărții, săgețile reprezntau, de fapt, drumul pe care curierul trebuia să-l facă pentru a duce misiva. Nu ştia cine era destinatarul, dar putea să bănuiască – un capetano jap, aflat în fruntea unei misiuni secrete, în interiorul teritoriului inamic. Dacă avea să urmărească drumul punctat de săgeată către sud-vest, ținând soarele mereu în partea dreaptă, avea şanse destul de mari să găsească locul de campare al taberei militare, spre care se îndrepta curierul.

Reveni la masa de lucru improvizată şi derulă cel de-al doilea pergament, punându-l deasupra celuilalt, apoi fixându-l sub pietre.

Erau două texte, aşezate unul sub celălalt. Primul, scris cu caractere japoneze, un fel de desene minuscule, ca o caligrafie aeriană sau un balet de rândunele pe bolta senină şi azurie, nu-i spunea absolut nimic. Scurta perioadă petrecută în porturile Cubei, în viermuiala de japi, chini, olandezi şi portughezi, nu-i oferise posibilitatea să facă ceva în privința asta. Cel de-al doilea text era redactat

însă în olandeză şi era adresat unui necunoscut Otto Van Scorel, personal. Mult mai scurt decât cel de deasupra sa, consta, de fapt, din două ordine: numitul Scorel trebuia să-l ucidă pe comandantul japonez Toshiko-Qoda cu veninul pe care-l avea asupra sa şi care imita, prin simptome, un atac de cord; cel de-al doilea îi orodna să-i transfere prerogativele conducerii corpului de oaste locotenentului Onoshi Kiyama, conform împuternicirii din textul în limba japoneză, iar apoi să schimbe direcția de marş către muntele Otumba, reprezentat în clar pe hartă. Pe drum, urma să primească noi instrucțiuni.

Katterson îşi împreună palmele, ca şi când ar fi vrut să se roage unui atotputernic Dumnezeu. Nu înțelegea nimic din strania încurcătură diplomatică şi militară care se dovedea a fi alianța olandezo-japoneză. Mai mult, deşi era aproape sigur că asista la o secvență deja derulată din istoria omenirii, nu-şi amintea ca aceasta să fi cunoscut o astfel de turnură. Regatul Țărilor de Jos care descoperise drumul spre Lumea Nouă şi invita Imperiul Soarelui Răsare să-l cotropească... Hmm! Iar acum vremelnicii aliați se străduiau să scape unul de celălalt prin tot felul de intrigi şi şicane mărunte, ca să obțină... ce?

Toate întrebările aveau un răspuns. Undeva. Cândva. Învățase asta, pe propria-i piele. Trebuia doar să aibă răbdare. Şi să se lase ghidat de instinct. Şi de rațiune. Amândouă îi spuneau că orice drum, oricât de lung şi de greu, trebuie să înceapă întotdeuna cu primul pas. Cu dealurile Athapana, unde o mulțime de oameni aşteptau un curier ce nu avea să mai sosească niciodată.

7.

Între ceair, ultima linie a corturilor chinilor şi balta puţin adâncă, de unde luau apă pentru spălatul uniformelor şi al cailor, se găsea un teren lipsit de iarbă, acoperit cu bucăţele de calcar gălbui şi cu praf alb. Aici hotărâse locotenentul Igurashi să sape groapa pentru cazanul de aramă, înalt cât un stat de om. Şase soldaţi o îngrămădiseră cu lemne, fixaseră deasupra pirostrii uriaşe, din fier, groase cât braţul unui om, ridicaseră cazanul peste ele şi îl umpluseră pe trei sferturi cu ulei de rapiţă, din cel folosit pentru pregătirea bombardelor de asediu.

Când Toshiko-Qoda se aşeză pe scaunul mare, rabatabil, din piele, lemn şi papură, cu mânere late pentru braţe, prima parte a operaţiunii era pe terminate. Lemnele se transformaseră în cărbuni şi continuau să ardă mocnit sub cazanul în care se auzea bolboroseala uleiului încins. Dinspre el, venea o boare stătută, cu miros neplăcut, şi Toshiko se gândi, pentru o clipă, să lase toate treburile în seama adjunctului său, iar el să se retragă în cort pentru a redacta raportul săptămânal de misiune. Apoi oftă şi se aşeză mai bine în scaun. Era comandant, iar funcţia îi cerea să ia parte şi la multe treburi neplăcute, unele de-a dreptul murdare. Precum aceasta.

— Cum stăm, în acest moment?

Igurashi se apropie dinspre foc, cu ochii strălucind şi cu broboane de transpiraţie pe frunte. Chimonoul negru

cu verde i se trăsese spre umărul drept, dar el nu părea să bage de seamă. În spatele său, doi chini jăruiau cărbunii cu cârlige speciale, fixate la capătul unor rezerve de suliță.

— Să ai o zi minunată, Toshiko-sama! Totul a fost pregătit așa cum ai poruncit, așteptăm apariția primelor rezultate.

— Barbarul acela a murit?

Locotenentul rânji.

— Nu știu, Toshiko-sama, dar mă duc să aflu.

— Nu, prefer să vii după mine.

Igurashi se înclină adânc și-l urmă, ascultător, cu un pas înapoia sa, iar Toshiko se simți, dintr-odată, neobișnuit de bucuros de prezența lui acolo.

Pentru o clipă, își aminti cum îl cunoscuse pe locotenent, în portul Ishinomaki, pe puntea de lemn a digului udat de apele calde ale Mării-Ocean. Pe atunci, el însuși era un locotenent fără prea multă experiență, iar Igurashi doar un ronin care de-abia încheiase primul ciclu de instrucție. Băuseră împreună saké, în barca bătrânului Mura, iar Igurashi îi povestise cu entuziasm despre familia sa, din orașul-port Honjo, situat la de cealaltă parte a insulei principale. Intrase în Casa Roninilor pentru a-i putea asigura zestrea sorei sale mai mici, Eddu, care urma să se mărite cu un vraci din familia Masamune.

— Nu a spus încă nimic? întrebă, mai mult ca să rupă plasa amintirilor.

— Nimic, Toshiko-sama. Plânge doar și se vaietă, ca o femeie. Asta când nu se înecă cu vreo gură de ulei.

Când ajunseră lângă vatră, cei doi chini se traseră în spate doi paşi şi-şi plecară capetele. Mirosul de ulei fierbinte devenise de-a dreptul neplăcut. Căpitanul îi făcu semn celuilalt să aştepte şi se apropie de cazan.

Barbarul Nahuatl stătea cufundat în uleiul galben deschis până aproape de umeri. Avea braţele şi picioarele legate în jurul unui par de lemn, în aşa fel încât să nu poată mişca decât capul. Aburi subţiri se ridicau din lichidul tremurător şi se lipeau de faţa sa vânătă, şi de buzele groase, întredeschise, printre care se zăreau cioturile dinţilor cariaţi. Ţinea ochii închişi şi maxilarele strânse.

— Omul acesta pare mort.

— Nu, Toshiko-sama, este doar leşinat.

— Mişcaţi-l puţin.

Locotenentul făcu un semn şi unul din chini se apropie de capătul parului de care era legat bărbatul şi-l scutură de mai multe ori, izbindu-l de marginea cazanului. Faţa acestuia rămase însă imobilă. Atunci, celălalt luă o ţepuşă metalică şi împunse carnea de pe pulpe, în mai multe locuri.

— O să-şi revină, înălţimea-ta. Până la prânz, o să deschidă ochii şi o să înceapă să se vaiete din nou în limba lui de neînţeles. E de mirare că a rezistat atâta, parcă ar fi făcut din altă carne decât noi. De altfel, nici că se cunoaşte pe pielea lui că a fiert oleacă în cazan, era roşu încă de la început.

Toshiko-Qoda dădu din cap şi se trase înapoi, simţind cum îl cuprinde greaţa. Fiertul în ulei al unui duşman era un obicei străvechi în Insulele Nipone. Existau, fireşte, şi

alte metode de a scoate adevărul la suprafață, precum smulsul unghiilor, tăiatul degetelor de la jumătate, unul după altul, înțepatul ochilor cu un ac subțire, înroşit în foc, despicatul pielii de pe coaste, în fâşii subțiri, cu ajutorul unei lame foarte ascuțite, trepanațiile pe viu şi introducerea de furnici în găurile practicate în țeastă, umflatul burții cu apă de mare, printr-o pâlnie vârâtă pe gât... Niciuna dintre ele nu dădea, totuşi, rezultate atât de bune şi de sigure, precum fiertul în ulei. Pentru că uleiul încins afecta întreg organismul celui chinuit, suficient de lent încât să-i descurajeze orice tentativă de rezistență.

Se întoarse la scaunul său, lăsându-l pe locotenent să se ocupe de ațâțatul focului. Apoi îi dădu ordin să-l aducă pe translatorul olandez din cort. Voia să vadă dacă exista vreo legătură, cât de mică, între cele două evenimente neaşteptate, petrecute în ultima perioadă de timp – tentativa de omor pusă la cale de olandez şi sosirea detaşamentului de azteci.

Dar ştia că trebuia să dea dovadă de o mare răbdare. Când elementele vieții începeau s-o ia razna, grăbindu-se către un final neaşteptat, acesta era un semn că firescul îşi ieşise din matcă şi că Realitatea avea tendința să-şi schimbe, în mod forțat, fața. Răbdarea era calitatea esențială, atunci când se dovedea necesar să repună lucrurile în matca lor firească. Iar Zen-budismul accentua ideea de autodisciplină; cu ajutorul ei, adevărații credincioşi, cei care ştiau să-şi domine şi să-şi ostoiască patimile trupului prin meditație, descopereau iluminarea.

— Da, mormăi el, privind în jur, să vadă dacă-l aude cineva, budismul ne învață să fim toleranți. Dar toleranță

nu înseamnă prostie. Dacă cineva a încercat să te omoare, o va mai face, cu siguranță, dacă va mai avea prilejul. Ori tocmai asta va trebui să ne asigurăm că-i va lipsi pe viitor tălmaciului nostru.

Strânse mânerele scaunului cu putere, până ce încheieturile mâinilor începură să i se albească. În fața lui, cei doi chini răscoleau focul din vatră cu cârligele de metal, stârnind roiuri de scântei.

Ei, Toshiko-san, poate că eşti un om mort acum, poate că vraciul a ajuns prea târziu, în cortul tău, sau poate că licoarea lui din venin de miriapod nu a avut niciun efect asupra corpului tău... Vei fi atins pragul dincolo de care spiritul nu mai are control asupra karmei, iar ceea ce ți se pare numai că trăieşti este doar una din întrupările viitoare, care nu se vor mai realiza, tocmai din cauză că ți s-a dezvăluit. Eşti un om mort, care se pregăteşte să aducă în Imperiul Întunecat alte ființe vii.

— A murit? se auzi o voce speriată, din spatele său. Doamne-Dumnezeule, cât de barbari puteți fi, ca să fierbeți un om de viu, ca pe un peşte?! Aşa vă învață afurisitul acela de Buddha să procedați cu cei străini vouă, ca să-i aduceți pe Calea Iluminării?

— Gura, câine!

Igurashi îl izbi cu latul sabiei peste spate, împingându-l înainte. Olandezul înaintă câțiva paşi, se împiedică de o piatră şi căzu într-un genunchi. Locotenentul ridică sabia pentru a-l izbi din nou, dar Toshiko îl opri.

— Ți se pare că acel Isus al vostru e cu ceva mai bun? Toți acei oameni care au fost arşi pe rug, decapitați şi cru-

cificați pentru că nu au crezut în el, ca într-un zeu... Religiile sunt lucruri complicate, Otto-san, şi nu stă în puterea minții noastre umile să le judecăm, cu aceleaşi măsuri cu care judecăm actele săvârşite de către noi sau de către ceilalți.

— Dar e un om! strigă celălalt, cu ochii holbați. Tăiați-i capul, dacă vreți, sau străpungeți-i inima. Spânzurați-l sau înecați-l, dacă-i doriți moartea. Dar nu-l chinuiți ca pe un animal fără suflet.

Căpitanul râse scurt şi amenințător. Îi făcu un semn chinului cel mai apropiat şi acesta îi trase prizonierului o lovitură puternică peste față cu lama cuțitului. Omul gemu şi deschise ochii pentru o clipă. Apoi îi închise la loc.

— Nu-i dorim moartea, în mod neapărat. Vrem să obținem numai nişte informații. Iar el se încăpățânează să nu ni le spună. Dacă religia ta nu-ți permite să iei parte la acest supliciu, ajută-ne să ajungem mai repede la acestea şi îți promit că va avea parte de o moarte demnă.

Van Scorrel se ridică, cu răsuflarea tăiată. Îi aruncă o privire lungă bărbatului aşezat pe scaunul cu mânere, apoi se apropie cu paşi şovăitori de cazanul uriaş. Ştia că nu mai avea nicio speranță să scape cu viață din mizeria în care intrase cu atâta încredere. Orice ar fi spus şi orice ar fi făcut, de acum încolo, moartea sa era înscrisă în firea lucrurilor ce aveau să urmeze. Poate că nenorociții ăştia de gălbejiți aveau dreptate – poate că asta se întâmplase să fie karma lui.

— Ce ar trebui să-l întreb? făcu el, fără să se întoarcă. Dacă sunt pregătiți să-i înfrunte pe puii de lup care i-au

cotropit țara? Dacă sunt gata să le scoată mațele şi să le atârne pe spinările munților ce ne înconjoară, ca să le fie exemplu celor care le vor urma, cu aceleaşi gânduri?

— Ți-ai pierdut mințile? răcni locotenentul, ridicând sabia din nou.

— Dă-te la o parte din calea mea! porunci cu voce albă Toshiko, amenințându-l cu degetul arărător.

— Stăpâne! Te rog să ierți această nesupunere... căzu el în genunchi.

Toshiko-Qoda scrâşni din dinți. Prin gestul său de aparentă umilință, locotenentul îi forța mâna, silindu-l să ia o hotărâre primejdioasă. Trebuia sau să-l pedepsească pe el, pentru încălcări repetate ale ordinului, sau pe olandez, pentru obrăznicie şi înfruntarea ordinii prestabilite. De primul avea nevoie pentru a nu slăbi disciplina militară în rândurile chinilor; Igurashi era cunoscut drept un foarte sever adept al disciplinei şi cunoştea tot ce se putea cunoaşte despre deplasarea unui corp militar şi despre aprovizionare. Onoshi Kiyama era numai un simplu strateg, nu se putea baza pe el în probleme de tactică nemilitară. De cel de-al doilea... Olandezul era tălmaci. Şi un fel de ghid, deoarece la el stăteau hărțile detaliate ale Noului Imperiu. Dar şi un spion al ciudatului acela de Daniel Steen, Amiralul Mărilor, un fel de tayko al aliaților lor de moment.

Îşi muşcă buza de sus, sperând ca gestul său să nu fie observat de către ceilalți. Detesta capcana în care se simțea prins şi din care nu exista cale de scăpare. Cineva trebuia să moară, pentru ca cercul să se închidă acolo

unde fusese deschis. Moartea prizonierului cerea altă moarte, iar el nu ştia care era cea necesară.

— Ridică-te, Igurashi-san. Nu ai pentru ce să-ți ceri iertare.

Apoi, către celălalt:

— Întreabă-l, te rog, ce caută el şi trupa sa în aceste locuri, atât de departe de oştile şi de cetățile lor din peninsula Yucatan.

Van Scorrel se apropie de cazan şi strigă mai multe cuvinte, cu sonorități neînțelese, dar chipul prizonierului rămase neclintit. După câteva clipe de aşteptare, strigă din nou şi izbi cu piciorul în cazan. Prizonierul deschise ochii şi rosti clar şi apăsat două cuvinte:

— Texcoco... Tlaxcala...

Olandezul se întoarse către cei doi japonezi.

— Cred că este vorba despre numele a două cetăți importante ale lor. Nu înțeleg însă ce rost are să ne spună aceste denumiri, pentru că... ei bine, dacă există, ele ar trebui să fie foarte departe de aici. Atât de departe, încât nici nu ştim unde să le fixăm pe hărțile care cuprind teritoriile de dincolo de granițele Noului Imperiu.

— Poate o să ne spună cum îl cheamă.

Olandezul îl întrebă, dar prizonierul rânji, dezvăluindu-şi dinții sfărâmați şi negri.

Căpitanul îi aruncă o privire poruncitoare locotenentului, iar acesta răcni câteva ordine scurte, apropiindu-se, la rându-i, de cazan. Unul dintre chini aduse un fel de cleşte, încins în foc până la roşu, şi i-l întinse. Igurashi îl apucă şi îl răsuci în direcția tălamciului.

— Mai întreabă-l o dată, Otto-san. Încredințează-l că nimeni nu glumeşte, în privința lui.

Olandezul înghiți în sec şi traduse ceea ce i se ceruse. Prizonierul râse hârâit şi scuipă către ei. Locotenentul îşi şterse fața cu mâneca largă a chimonoului, apoi privi întrebător spre comandantul său.

Nu e scăpare din realitatea aceasta, îşi stăpâni un rictus acesta. Iar cea mai neagră parte a ei, fantoma înspăimântătoare de care nu putea să se ferească niciunul dintre cei de față, faptul că luptau cu un inamic care habar nu avea despre arta nobilă a războiului şi despre Calea Bushido, că nu respecta nimic din ceea ce respectai tu în privința vieții şi a morții, ei bine, această parte neagră tocmai se aplecase deasupra lor şi-i studia cu atenție şi curiozitate.

Toshiko-Qoda ştia că există şi alți zei, în afară de Budha, şi că nu era bine să le atragi atenția asupra ta, dacă nu aveai ce să le propui, ca să-i îmbunezi. Kami, îşi aminti el de cealaltă zeitate colectivă, care era venerată în fiecare casă japoneză, oricât de bogată sau de săracă ar fi fost. Poate că şi zeii barbarilor Nahuatl erau kami. Iar el trebuia să-i supere acum pe aceşti kami străini, să le atragă atenția că intraseră pe teritoriul lor. O jertfă...

Dădu din cap şi locotenentul apropie instrumentul de capul prizonierului, îi prinse cu o mişcare precisă urechea dreaptă şi i-o smulse cu putere. Sângele țâşni, aproape negru, stropindu-l pe Van Scorrel. Urletul de durere îl făcu să se zgârcească, de parcă i s-ar fi întâmplat lui însuşi.

— Întreabă-l din nou! îi porunci locotenentul, apoi azvârli trofeul pătat cu roşu în flăcări.

Mirosul de carne arsă îl îngreţoşă şi mai tare, dar îşi impuse să se stăpânească şi îi strigă din nou toate cuvintele acelea afurisite. Barbarul îl căută din priviri şi prinse să bolborosească repede, în limba lui bolovănoasă.

— Spune că... nu o să scape cu viaţă niciunul dintre noi. Că l-am supărat foarte rău pe Huitzilopuchtli. Cred că trebuie să fie unul dintre mulţii lor zei. Că oastea lui Axayacatl o să ne facă una cu pământul... mai înainte ca luna să atingă pătrarul. Că numai căpeteniile or să fie păstrate în viaţă, pentru a fi jertfite, în vârful Marii Piramide, de către preoţi. Care le vor smulge inimile şi le vor mânca în faţa mulţimii, ca semn de mare bărbăţie.

Kami... se înfioră Toshiko, aşezându-se mai bine în scaun. Kami străini.

— Ce planuri au? Când ne vor ataca?

Dar olandezul nu mai apucă să traducă, pentru că prizonierul începu să urle, cu o voce atât de cavernoasă, încât chinii îşi astupară urechile cu degetele.

— Omoară-l! porunci căpitanul, apoi se ridică de pe scaun. Îl îngropaţi la marginea ceairului. Apoi veniţi amândoi în cortul meu. În noaptea asta, nimeni nu doarme.

8.

Pentru orice samurai, Calea Războinicului e mai mult decât un manual al luptei corecte şi al onoarei de războinic, este o punte de acces la învățămintele lui Buddha. Dincolo de disputele interminabile cu privire la natura divină sau umană a Întemeietorului, pe care un samurai adevărat nu trebuie să le ia în seamă, deoarece misiunea sa de Războinic este să aplice regulile sfinte, nu să le comenteze şi să se îndoiască, precum preoții din temple, datoria lui e să trăiască simplu. Asemenea unei flori de cireş, care nu ştie să facă altceva decât să se deschidă, atunci când razele soarelui o ating, şi să se închidă, atunci când ele pălesc şi se sting, dincolo de măreția albă a lui Fuji.

Pentru orice samurai, visul este o parte a vieții obişnuite şi, de aceea, el trebuie înțeles şi apreciat ca o parte a acesteia. Un vis este un semn. Un semn dinspre viitor sau dinspre trecut. Un semn dinspre spiritele celor care au trecut marele Prag şi-şi caută reîncarnările succesive pentru a se desăvârşi. Un semn din partea zeilor kami, mulțumiți sau nemulțumiți de ceea ce fac oamenii pe acest pământ.

Iar pentru a descifra un vis, Toshiko-Qoda ştia că acea Cale a Războinicului nu dezvăluie decât trei posibilități: înțelegere prin puterea deciziei, înțelegere prin puterea respirației şi înțelegere prin puterea vizualizării.

De aceea, primul gest pe care îl făcu, atunci când deschise ochii, trezindu-se din foarte scurtul somn pe care şi-l permisese, înainte de a se fixa asupra unei decizii, fu să ia manualul din ladă şi să-l deschidă, la întâmplare.

Visul său rău fusese un semn kami, înțelese, atunci când îşi opri privirile asupra versurilor din „Cele şapte Cărți ale cumințeniei":

„Lasă orice frică.

Dacă visul este de foc, transformă-l în apă.

Dacă visul are obiecte mici, fă din ele obiecte mari.

Dacă visul are obiecte mari, fă din ele obiecte mici.

Atunci vei înțelege natura dimensiunilor.

Dacă visul e un lucru unic, fă din el lucruri multiple.

Dacă visul cuprinde lucruri multiple, fă din ele un lucru unic.

Astfel înțelegem pluritatea şi unitatea."

Trebuia, da, trebuia să lase orice frică la o parte. Nu pentru că unui samurai nu i-ar fi fost permisă frica. Dimpotrivă, ea îi era chiar recomandată, pentru a-i ține deschisă mintea şi inima, în fața primejdiei. Dar trebuia să nu se încarce cu ea, ci doar să o simtă alături, ca pe o frunză, ori ca pe o pasăre.

Îşi amintea bine visul care-l făcuse să transpire de teamă. Îşi amintea de cele două pisici negre, care căzuseră de pe acoperişul prea înclinat în mijlocul flăcărilor rugului, aprins în curtea interioară a propriei sale case, din legația Niigata. De felul în care arseseră de vii, contorsionându-se la nesfârşit, fără să scoată un sunet din boturile larg deschise. De cei doi bătrâni, Amida şi Tong, care se repe-

ziseră să le salveze şi se aprinseseră, la rândul lor, arzând asemenea unor torțe de răşină. De piersicul de-abia îmbobocit, care-şi înnegrise florile şi le scuturase pe pavelele colorate din curte, ca pe o zgură nefolositoare şi rea. De felul în care el însuşi stătea întins pe burtă, pe tatami-ul primit de la bunicul său, bravul Kasigi Yogo-sama, şi vedea totul de jos în sus, fără să poată să mişte măcar un deget. Şi de chipul plin de disperare al lui Fujiko, apărut pentru o clipă din spatele faldurilor draperiei.

Închise volumul cu coperte de lemn şi prinse cuietoarea de argint în clama ei.

„Dacă visul este foc, transformă-l în apă..."

Dacă din mijlocul curții sale interioare ar fi răsărit un izvor, cu apă bună la gust şi limpede precum cleştarul... Asta se întâmplase chiar în copilăria sa, în curtea casei seniorului Masamune, şi multă lume mersese în pelerinaj, ca să capete o cană din apa minunată. Tatăl său le adusese şi lor într-o tugă uscată, iar bunica îi spălase pe toți trei nepoții pe față şi pe mâini, spunându-le că vor rămâne pe veci tineri.

Nu rămăseseră, se gândi, cu tristețe Toshiko, privindu-i mâinile pline de cicatrice. Ce putea să însemne asta, două pisici negre, căzând într-un foc? Nichiren spunea că toate lucrurile sunt rezultatul unor cauze, că depind în întregime de motive şi că se bazează în totalitate pe deciziile pe care trebuie să le iei. Visul este şi el un astfel de lucru. Focul putea fi interpretat şi ca element negativ, şi ca element pozitiv. Faptul că pusese să fie ucis acel hayoma netle putea să fie cauza încă nesimțită şi incomplet înțe-

leasă a viitoarei încleştări cu armia Nahuatl. Motivația acelei porunci nu putea fi înțeleasă prea bine acum, deoarece se găsea prea aproape de acel moment. Dar o decizie trebuia să ia. O decizie care să facă din acea moarte un element pozitiv, care să-i folosească atât lui, cât şi soldaților pe care-i conducea.

Un rug... un izvor...

Când ieşi din cort, ştia ce avea de făcut. Îmbrăcase chimonoul negru, cu flori cărămizii şi cu brâu verde închis, din care ieşeau mânerele de fildeş îngălbenit ale celor două săbii de război. Era chimonoul de marş, nu cel de luptă. Ordinele de plecare erau gata, aşa că tabăra prinse să forfotească, cuprinsă de graba pregătirilor. Dinspre ceair, se auziră primele nechezături şi tropoteli.

Intră în cortul de consiliu, urmat îndeaproape de cei doi ronini care-i asigurau paza. Le făcu semn şi ei se aşezară de o parte de şi alta a intrării. În jurul mesei din lemn de cedru, peste care stătea întinsă harta, aşteptau în tăcere cei doi locotenenți, vraciul Darikko-Hona şi Tsai Lung, chinul care se ocupa de administrarea deplasărilor. Când îl văzură, îşi plecară cu toții captele, în semn de salut.

Toshiko îi privi fără să se mişte, preț de câteva clipe. „Nebunilor, îi veni să le strige în față, nebunilor, nu pricepeți că soarta voastră, soarta noastră a fost deja hotărâtă în consiliul secret al zeilor kami şi că rugul din mijlocul curții ne aşteaptă pe toți, dacă nu vom reuşi să facem astfel, încât să transformăm focul în apă? Orice luptă pe care este scris să o ducem împotriva poporului Nahuatl se va termina prin nimicirea completă a acestui corp militar de

elită, prin ştergerea de pe faţa pământului chiar şi a amintirii existenţei noastre. Dar, în acelaşi timp, bănuim cu toţii că orice luptă, oricât de nefericită şi de distrugătoare, va fi mai bună decât alternativa ei, de a sta aici şi de a aştepta."

Nu le mărturisi însă niciunul din aceste gânduri. Izvorul pe care-l căuta aştepta încă în adâncuri să fie descoperit. Dacă nu-l găsea din prima încercare, avea să fie de rău.

— Samurai, ascultaţi-l pe comandantul vostru. În curând, vom da ochi cu ariergarda duşmană. Aztecii Nahuatl şi-au părăsit cetăţile din interiorul arcului Tenochtitlan-Texcoco-Tlaxcala şi au pornit probabil în cel mai mare marş de la începutul confruntărilor şi până acum. Nu ştim cine îi conduce în luptă şi nici ce planuri strategice şi-au făcut. Nu ştim de ce au trimis acea patrulă pe care am distrus-o în faţă şi nici cine este prizonierul alb pe care-l duceau cu ei. Dar ştim cu siguranţă că bătăliile ce vor urma vor înclina balanţa victoriei de o parte sau de cealaltă şi că sau vom întări graniţele Noului Imperiu al Soarelui-Răsare sau oasele ne vor albi pe câmpiile cultivatorilor de porumb.

Onoshi Kiyama îşi lipi palmele una de alta şi se înclină adânc, de două ori.

— Stăpâne, ce primejdie ne paşte în acest loc, încât trebuie să plecăm cu atâta grabă? Ordinele primite de la Huro-sama nu precizau nimic despre asta.

— Am fost trădaţi, iar trădătorul se află încă printre noi şi va trebui să-i dăm de urmă.

— Trădaţi?

— Da, trădați, întări comandantul. Dar am fost prevăzători. Când trădătorul a încercat să mă ucidă, ca să pună la comandă persoana cu care voia să colaboreze pentru a-şi atinge planurile, nu ştia că eu luasem cunoştinţă de ele. Darikko-Hona poate să confirme că l-am înştiinţat din timp că se va încerca otrăvirea mea.

Vraciul se înclină, fără să spună un cuvânt.

— Mai mult, avem motive să credem că se afla în legătură cu trupa de Nahuatl, care îl transporta pe prizonierul alb.

— Şi ce se va întâmpla acum?

— Ceea ce a fost gândit să se întâmple. Vom pleca spre Abbacó, unde vom aşeza tabăra şi vom construi pontoanele.

Onoshi Kiyama ridică din sprâncene.

— Bine, dar dacă acel trădător există, înseamnă că ştie de planurile transmise de daimyo. Ar trebui să...

— Tocmai asta e capcana, Onoshi-san. Toshiko rânji şi făcu un pas în faţă. Trupa va pleca spre malul mării. Dar unul dintre voi va rămâne aici, împreună cu spionul olandez şi cu prizonierul străin, care este atât de bolnav, încât se prea poate ca deplasarea aceasta să-l ucidă. Cinci chini, comandaţi de un ronin vor alcătui corpul de pază. Îl vor aştepta pe mesagerul comandantului general, până la sfârşitul perioadei de trei zile, pe care ar fi trebuit s-o petrecem aici. După care, indiferent de rezultat, vor ridica tabăra şi vor porni, la rândul lor, spre Abbacó. Şi astfel, într-un fel sau altul, trădătorul se va vedea forţat să acţioneze. Indiferent unde o va face, îl vom descoperi imediat.

— Şi după aceea?

— Vom aştepta corăbiile din Andros. Până atunci, însă, va trebui să hotărâm cine va rămâne aici. Zeii kami vor alege pentru noi. Tsai Lung, pregăteşte, te rog, beţele.

Chinul se apropie de masă, ridică papirusul hărții şi trase de sub el patru baghete subțiri din lemn. Le arătă fiecăruia: erau de lungimi egale şi la fel de groase. Îl crestă pe unul dintre ele cu pumnalul şi le vârî din nou sub hartă. Apoi se înclină în fața vraciului.

Darikko-Hona îşi aruncă pe spate coada de păr alb, se apropie de masă, vârî mâna sub hartă şi alese o baghetă. O arătă în lumina felinarului de hârtie. Era întreagă. Chinul îl pofti pe locotenentul Igurashi să facă acelaşi lucru. Şi cea de-a doua baghetă se dovedi a fi întreagă. Onoshi-Kiyama îşi vârî mâna cu nepăsare sub harta foşnitoare şi nu întârzie cu ea mai mult de o clipă acolo. Extrase bățul şi îl întinse către lumina cerată a felinarului. Flacăra tremură. Lemnul era crestat la capătul dinspre felinar.

— Eu sunt trădătorul? întrebă el cu voce albă.

Toshiko aruncă o privire în direcția celor doi ronini, care-şi duseseră deja mâinile la săbii.

— Zeii kami au ales persoana care va rămâne cu prizonierul aici. Ei nu au puterea să intre în viața noastră şi să gândească în locul nostru. Nu, Onoshi-san, trădătorul poate să fie oricine din această încăpere. Mai puțin eu.

Îşi ridică puțin marginea kimonoului.

— Vei rămâne aici şi-l vei aştepta pe mesager.

Apoi, către ceilalți:

— Cu îngăduința voastră, doresc să plecăm imediat spre Abbacó.

9.

La orice s-ar fi aşteptat Hahn Katterson, numai să găsească dincolo de burta împădurită şi puţin înaltă a dealului zidurile de apărare din trunchiuri al unei alte factorii, nu. Nodul poştal aştepta însă cuminte, în spatele celor câţiva brazi înalţi, iar forfota din jurul lui, precum şi porţile larg deschise demonstrau că cei dinăuntru nu ştiau nimic despre ceea ce se petrecuse cu factoria anterioară. Mai mult, apropierea sa nu stârni niciun fel de emoţie în rândul chinilor care se ocupau de caii din ceairul lipit de peretele dinspre vest al factoriei. Nimeni nu-i ieşi în întâmpinare şi nimeni nu-l opri, când se apropie de porţi.

Exact ca şi prima oară, îl fulgeră un gând, în timp ce descăleca şi-şi lega calul de un par. Un chin, cu părul înnodat în vârful capului şi cu o cicatrice groasă pe obrazul drept, se apropie, desfăcu legătura lui simplă şi făcu una complicată, după care luă harnaşamentul de pe cal şi dispăru cu el în interiorul unei încăperi.

Apoi, realiză că, fie nodurile astea poştale semănau ca două picături de apă între ele, fie nimerise din nou la cel prin care deja trecuse. Dar asta trebuie că era un lucru aproape imposibil, de vreme ce mersese aproape tot timpul către apus. Şi, mai ales, pentru că, din câte-şi aducea aminte, locul fusese părăsit de către toată administraţia şi de slugile aferente, sub ameninţarea unui atac nathuatl.

Clătină din cap şi se apropie de uşa principală, ocolind un grup de trei bărbați, care schimbau potcoava unui cal. Soarele după-amiezei arunca raze piezişe pintre grinzile lustruite ale acoperişului. Nu exista tavan, realiză Kattersson şi oftă uşurat. Era, în mod clar, altă factorie. Sau poate că nu. Speriat, îşi dădu seama că nu-şi amintea ca, în precedenta vizită, să fi privit în mod special către tavan şi să fi observat dacă era sau nu la locul lui.

Ah, Madona, îngăduie unui biet păcătos să se întoarcă acasă!

Era singurul vis care-l mai ținea în picioare, singura speranță pe care nu o abandonase.

Acasă? se dezmetici aproape imediat. Unde, acasă? Stătu o clipă în loc şi-şi muşcă buzele. Iartă-mă, Doamne, dar mi s-a urât de moarte de țara asta nesfârşită, de necontenitele lupte între japi şi pieile-roşii, de atâta măcel, de peşte crud şi de ciorbă din mațe de miel! Dă-mi un gând bun... o iluminare, cum spun grăsanii aciea de episcopi olandezi.

În dreapta, lângă ceair, alți chini în şalopete negre de lucru, strânse cu un brâu în jurul taliei, spărgeau butuci şi aranjau bucățile sub un acoperiş din stuf. Dinspre ei sau dinspre coroanele întunecate ale brazilor, din pădurea ce ajungea până în spatele factoriei, venea un iz puternic de răşină şi de iarbă strivită. Mirosurile acestea îl făcură să se întoarcă cu gândul, pentru o clipă, la barul „7 Zile şi Nopți Albe", din piața Colonial 1, în care instalația de climatizare pornea aleator tot felul de miresme, iar pereții se umpleau de imagini terestre, unde se presupunea că ar putea fi generate în mod natural acestea.

Își aplecă fruntea și trecu dincolo de prag. Camera în care pătrunse era lungă și îngustă, cu pereții exteriori din lemn negeluit și cu ferestre înguste. Spațiul interior era făcut din pereți de hârtie, fixați pe cadre glisante de lemn. O masă dreptunghiulară, la care puteau încăpea, la nevoie, și douăzeci de persoane, ocupa tot centrul sălii. Doi chini se străduiau să aprindă focul în vatra uriașă, decupată în peretele din stânga. În capul mesei, așezat pe scaunul cu spătar de lemn, un bărbat cu trăsături și veșminte europene mânca dintr-un vas de lemn, ignorând bețișoarele și servindu-se direct cu degetele.

Hahn Katterson făcu o plecăciune adâncă, sperând din toată inima ca acesta să nu fi observat rictusul de surpriză ce i se întipărise pe față.

— Iertare că v-am întrerupt de la această plăcută îndeletnicire, spuse, cât timp mai avea încă ochii plecați. O singură întrebare, dacă nu vă e cu supărare: nu se găsește, pe aici, pentru un călător străin, o gură de vin și o ciozvârtă de carne friptă?

— Ce spui? întrebă celălalt, mestecând vârtos, în timp ce încerca să-l zărească mai bine, în cadrul luminos al ușii.

— Spun că sunt un călător care caută un adăpost pentru câteva ore și ceva de mâncare și de băut. Dacă toate astea se pot plăti cu guldeni olandezi sau cu yeni japonezi, bineînțeles.

Bărbatul masiv, cu beretă roșie, împodobită cu fundă neagră, pe cap, se scobi între dinți cu o așchie lungă. Apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Cine dracu' mai ești și tu? întrebă, izbindu-și palmele. Vreun iezuit care-și caută turma rătăcită?

— Mă numesc Hahn Katterson, răspunse, străduindu-se să nu spună nimic în plus.

— Ce fel de nume olandez e şi ăsta, Hahn Katterson? Dacă n-aş şti că anglii sunt nişte indivizi cu părul ca paiul de secară, aş zice că te-ai născut în Englitera.

— De fel, sunt din portul Den Helder, spuse, apoi se grăbi să adauge: Tata a fost călăfătuitor de bărci. Eu am vrut să văd mai mult decât digurile unui port, o întreagă viață.

— În regulă, dădu celălalt din cap şi apucă din nou cotoiul de pui în mâini. Ia loc, pe undeva, pe aici. Gustav Maria Klimt e numele pe care l-am moştenit de la părinți, împreună cu o rentă lunară de 30 de guldeni. Rânji: Se pare că tavernele şi bordelurile din Amsterdam au fost însă prea scumpe pentru aşteptările mele, aşa că a trebuit să las totul baltă şi să scap de creditori, sărind pe puntea primei corăbii care a avut nevoie de un scriitor de jurnal de bord.

Katterson se uită lung la el, dar nu spuse nimic.

Îşi amintea foarte bine despre originea portugheză a celuilalt, despre Vila do Condo, despre vagabonzeala pe mare, despre caravela „Imperator" şi despre Tratatul de la Wakanai. Îşi amintea, dar creierul său refuza să pună informațiile într-o succesiune logică şi să tragă o concluzie. O concluzie, pe care o simțea înspăimântătoare, cu mult înainte ca ea să fi fost formulată – timpul se rupsese din nou. Şi, dacă prima oară se răsuciseră pe o eliptică foarte lungă, făcându-i să străbată o istorie stranie, care îi luase locul celei normale, cunoscută din Memoriile

Auxiliare ale Coloniilor, acum... Ei bine, acum, părea să repete fragmente foarte scurte, în mod aleator.

— Katterson-san, înghiți alături de mine un cotlet de berbec, în sânge? Cu garnitură de orez și patate dulci fierte?

Își aminti că nu mâncase cam de mult timp și oftă. Dădu din cap, în semn de acceptare.

Bărbatul cu obrazul ros de variolă bătu din palme și un chin puțin cocoșat, cu șorțul murdar legat la brâu, își făcu apariția, deschizând o ușă soji, dinspre o încăpere vecină. Mesagerul vorbi ceva cu el în japoneză, după care chinul se înclină și dispăru în spatele peretelui de hârtie. În urma lui, rămase un puternic miros de ceapă și de cimbru. Gustav Maria Klimt se strâmbă cu dispreț.

— Trebuie să fie groaznic să fii născut barbar. Da, groaznic... Nu or să-și schimbe niciodată obiceiurile lor nenorocite.

— Da.

Katterson se străduia să-și amintească ce linie luase discuția lor anterioară, dar nu reuși decât în linii mari. Își scutură capul, ca să alunge gândurile prea insistente, străduindu-se să se concentreze exclusiv asupra clipei prezente. Olandezul dădu farfuria într-o parte și-l privi în ochi.

— Ești creștin, Katterson-san, sau ai trecut la budhism?

— Sunt... creștin.

— Atunci, se cheamă că a fost mâna lui Dumnezeu, că ai ajuns în momentul acesta în factorie.

— Nu înțeleg.

— Te prefaci că nu înțelegi, rânji celălalt. Pesemne că te-ai rugat înainte să poți ajunge aici la timp. La timp, adică înainte ca eu şi escorta ce mă apără să avem timp să părăsim locurile.

— Dacă e o glumă, atunci este una pe care nu o pricep.

— Nu este o glumă, Katterson-san. Dacă eşti creştin şi chiar te-ai rugat lui Dumnezeu să te ajute în călătoria asta, atunci află că a făcut-o deja. Ai ajuns aici la timp, ca să mă poți însoți, până la Sumpangó, sub protecție imperială.

Nimic nu a mers cum trebuia, cugetă el, închizând ochii pentru o clipă. Dacă timpul s-a fracturat din nou, se vede treaba că a făcut-o după acelaşi calapod, adică transformând o parte din reperele realității deja consumate. Oare aztecii străbătuseră deja trecătoarea Albasan Caradoc şi se pregăteau să-i înconjoare sau asta făcea parte dintr-o istorie care nu se scrisese decât pentru el? Ce surprize îi pregătea momentul acesta de realitate?

Bucătarul se întoarse cu un platou de lemn, pe care i-l puse în față. Klimt îl lăsă să mănânce în liniște, ocupându-se de cana lui cu vin. Când termină, întrebă cât îl costa masa, dar celălalt îi răspunse că fusese invitatul său, iar mesagerii aveau cont deschis la toate factoriile din Noul Imperiu. Apoi, îl anunță că urma să plece a doua zi în zori, iar dacă nu avea ceva mai bun de făcut până la căderea nopții îl invita să ia parte la o vânătoare de fazani, cu gonaci.

În timp ce ştergea resturile de sos din blidul de lemn cu o bucată de turtă, Katterson se întrebă dacă să-i dea sau nu informația referitoare la armata Nahuatl, care

sosea dinspre munți. Oare cu ce ar fi modificat acest lucru un viitor pe care deja nu-l mai cunoştea?

— Nu... nu există niciun pericol din partea... inamicului?

Bărbatul din fața sa izbi cu palma în masă şi izbucni în râs.

— Inamic, zici? Îți reamintesc că granițele Noului Imperiu se găsesc la mai bine de două sute de leghe de aici, în orice direcție ai privi. Nu cred că barbarii cu piele roşie ar risca atât de mult pentru... pentru ce, la urma-urmei? Regiunile astea nu au fost niciodată ale lor. Şi, după cum se scrie acum istoria lor, nici nu vor ajunge vreodată. Deşi...

De afară, se auzi un duruit surd şi un chin înalt, cu capul acoperit de un bandaj, intră înăuntru, scuturând o mulțime de stropi în jurul său. Ploua cu găleata, iar burțile negre ale norilor păreau atât de jos, încât în unele locuri Katterson avu impresia că-i vede târându-se pe stânci, prin uşa lăsată deschisă. În curtea din față, alergau o mulțime de oameni nervoşi, care strigau unii la alții.

Chinul se apropie de masă, îi aruncă o privire în treacăt, apoi se înclină în direcția lui Klimt. Vorbea repede, în dialect jap, şi nu avu timp să înțeleagă nimic.

— La dracu'! bombăni mesagerul, izbindu-şi palmele una de alta. Pe burta neagră a Satanei, numai ghinioane am avut astăzi!

— Cum? Iertare, nu pricep.

Celălalt tăcu vreme de câteva clipe, gândindu-se.

— Trebuie să facem cale întoarsă, să luăm alte ordine.

Între timp, situația frontului s-a schimbat şi daimyo-ul Huro-sama vrea să trimită alte porunci către corpul de oaste pe care l-a deplasat în direcția asta. Îmi pare rău pentru drumul pe care l-am fi putut face împreună. Şi pentru poveştile cu care ne-am fi omorât timpul.

Clătină din cap, abătut.

— Tot nu înțeleg, insistă. Cum a ajuns la voi porunca de întoarcere?

— Arată-i! porunci Klimt, făcându-i semn chinului.

Acesta scoase de sub faldurile chimonoului un porumbel călător, care uguia speriat.

— Asta nu înseamnă, însă, că nu putem să avem parte, după ce stă ploaia, de o mică vânătoare de fazani, aşa cum ți-am propus. Te mai interesează?

Sigur că îl interesa, îl asigură pe mesager, în timp ce se ridicau de la masă. Deşi mult mai mult îl interesau mişcările din teren al armatei Nahuatl, despre care doar presimțea că se apropie.

Se despărțiră pentru câteva minute, pentru a-şi pune fiecare treburile la punct.

Katterson alergă prin ploaia violentă, care făcea bulbuci prin canalele de scurgere pavate cu piatră, către calul său, dar constată că fusese dezlegat de stâlp şi dus la adăpost. Se întoarse în sala cea mare şi-şi stoarse de apă legătura de cap, după care îşi întinse la uscat pelerina şi se aşeză pe un capăt de bancă, cu coatele sprijinite de masă.

Ceva nu era în regulă, Dumnezeule mare!

Un filozof interesant, cam de pe la mijlocul perioadei de colonizare a Selenei, Dieter San Felice Condorres,

căruia îi plăcuse să studieze istoria umanității, scrisese într-una din cărțile sale de memorii o frază cu totul ciudată: „Nu contează de-i pace sau război, omul va continua să ucidă şi să fie ucis pentru scopuri pe care nu le va înțelege niciodată prea bine" . Dacă stătea bine să se gândească, întreaga sa viață fusese un şir neîntrerupt de astfel de acte, realizate în numele unor astfel de scopuri. Crezuse că toate acestea se întâmplau numai din cauză că trăia într-o Colonie militarizată. Apoi aflase că viața în toate Coloniile se baza exact pe acelaşi principiu. Iar acum constata că adâncurile necunoscute ale istoriei funcționează la fel.

Fiecare acțiune importantă are la bază moartea unuia sa a mai multor oameni, îşi formulă încet în minte, străduindu-se să pătrundă sensul cuvintelor. Cine oare urma să moară acum, pentru ca lumea să continue să se mişte?

Un zgomot venit dinspre uşă, îl făcu să se întoarcă. Chinul cel înalt, îmbrăcat într-o armură din piele, întărită cu bucăți rotunde de aramă roşie, făcu doi paşi înăuntru.

— Iertare, Katterson-san. Stăpânul Klimt îți transmite că ploaia s-a oprit şi că te aşteaptă dincolo de porțile factoriei, lângă brazii de pe coamă.

Vorbea atât de bine oldaneza, încât Katterson rămase cu gura căscată şi nu îşi reveni decât după ce soldatul dispăruse în interiorul curții. Îşi luă arcul şi torba cu săgeți şi îşi puse sabia scurtă la brâu, pentru orice eventualitate.

Ieşi din clădire. Ploaia se oprise, deşi cerul continua să rămână întunecat. Prin curte nu se vedea încă niciun slu-

jitor, dar caii îşi făcuseră din nou apariția în ceair, semn că le fusese deschisă uşa grajdului. Îşi văzu armăsarul mirosind crupa unei iepe înalte, vănăt-rotată.

Dincolo de poartă, pâraie furioase continuau să se scurgă spre văile îndepărtate, ducând cu ele la vale crengi, pietre şi noroi. Dar ciripitul păsărilor începuse să se audă din nou în pădure, semn că prima bătălie luase sfârşit.

Când ajunse aproape de buza platoului, văzu urmele de copite şi deveni, brusc, atent. Nu erau urmele de la câțiva cai, ai mesagerului şi ai suitei sale, ci părea că o herghelie întreagă trecuse pe acolo, frământând nămolul şi pietrele într-o mâzgă informă.

Îşi trase sabia din teacă şi se lăsă la pământ. Se apropie furişat, atent la orice zgomot care i-ar fi putut trăda poziția. Noroc că tufele de accacia, de mur şi de leandru erau dese şi-l ajutau să-şi mascheze prezența. Când ajunse lângă pâlcul de brazi, se opri în spatele unui pietroi şi-şi trase răsuflarea. După care privi cu grijă dincolo de acesta.

Mai întâi zări arcurile frânte şi săgețile împrăştiate peste tot. Apoi, rezemat de trunchiul unui copac, trupul fără cap al mesagerului imperial stătea în fund, cu mâinile pe genunchi. Hainele îi erau sfâşiate şi lăsau să se vadă penele multicolore ale mai multor săgeți, înfipte în piept şi în burtă.

Katterson simți cum i se strânge stomacul. Ar fi vrut să vomite, dar era conştient că orice zgomot putea să însemne sfârşitul. Se retrase, cu genunchii tremurând, până în dosul unei tufe de accacia. Respira greu şi numai antrenamentul specific militarilor Omon îl făcu să reziste ten-

tăiei de a o lua, pur şi simplu, la fugă. Puse sabia pe pământ, la îndemână, apoi se întinse pe solul ud şi închise ochii. Se concentră asupra unui punct întunecat, care plutea pe bolta senină din spatele pleoapelor, repetându-şi că nimic nu-l putea atinge, atâta vreme cât putea să vadă punctul acela.

În cele din urmă, sistemul nervos se linişti şi deschise pleoapele. Cerul era tot închis, dar, undeva, sub burta norilor, plutea punctul întunecat al unui vultur pleşuv. Îşi aduse aminte că tolba din piele a lui Gustav Maria Klimt trebuie să fi rămas în factorie, la fel ca şi bagajul şi calul său. Dacă se mişca repede, exista posibilitatea să păcălească gărzile şi să-şi recupereze avutul.

Oare ce se găsea pe cele două pergamente din torba nefericitului olandez? Şi cum va fi arătând harta, care trebuia să ajungă la comandantul japonez al detaşamentului trimis în acest colț uitat de lume? Cât de altfel era viitorul acesta, în care tocmai pătrunsese?

10.

Providenciales era un port întărit, aşezat la marginea cea mai de vest a golfului cu acelaşi nume. Un fort uriaş, rezemat de stânca Tenoch. Deşi denumirea era spaniolă, Olbright ştia că spaniolii nu aveau alt merit decât acela că puseseră primii piciorul pe insulă, cu aproape 60 de ani înainte. Contrar obiceiului lor de a ridica imediat un avanpost, cu ajutorul căruia să treacă locul sub stăpânirea Majestăţii Sale Ferdinand de Aragon, părăsiseră imediat insula, nu înainte de a o însemna pe portulanele lor sub denumirea de Caicos.

Acum, pe insulă existau deja trei cetăţi şi patru sate. Providenciales fusese construit numai de către olandezi, cu ajutorul sclavilor negri aduşi de pe coastele Africii. În partea de răsărit, japii ridicaseră, conform înţelegerii din Tratatul de la Wakanai, două oraşe întărite, destul de apropiate, unul de o parte, iar altul de cealaltă parte a golfului dinspre răsăritul insulei, Osaka. Satele, ridicate pe coastele puţin înalte ale munţilor Cempoala, erau populate cu chini cultivatori de orez şi de patate.

Toate acestea le aflase în prima săptămână de când coborâse de pe „Rândunica de mare", în timp ce căuta un adăpost mai de Doamne-ajută, care să nu-l coste prea mult şi din care să lipsească ploşniţele. Ştia că avea să mai întârzie o vreme prin acele locuri, deoarece legăturile cu

Noul Imperiu erau destul de proaste, din cauza furtunilor, foarte multe în perioada aceasta, iar transporturile prioritare erau cele militare.

Își căutase ceva de lucru, mai mult ca să-și omoare timpul, decât ca să câștige bani.

În realitate, banii nu erau o problemă. Încă de la început, transformase tot aurul în guldeni și-i depusese, la „Liga Hanseatică", singura bancă agreată de casa regală. Dobânda nu era foarte mare, dar îi permitea să ducă un trai decent, fără să mişte un deget.

Pentru că știa să scrie și, mai ales, să deseneze hărți, fusese imediat angajat în birourile portuare, ca să ajute la operațiunea de cartografiere a insulei și a zonei maritime înconjurătoare. Aici, se împrietenise cu Andem Koolhaas, un beţivan și un afemeiat notoriu, dar cu relații importante la curtea Guvernatorului. Mulțumită lui, primise invitația care-l adusese, în seara aceea, pe terasa de lemn a casei cu etaj, construită în stil colonial, cu coloane din piatră răsucite și sculptate cu arabescuri florale.

Dinspre Marea-Ocean venea un miros puternic de alge putrezite și sare, care se amesteca cu al petuniilor și orhideelor ce creșteau aproape sălbatice, peste tot. Andem și toți ai lui se retrăseseră pe ponton, la adăpostul galerei uriașe care adusese, în urmă cu două zile, un transport de arme pentru garnizoana din fort. Spre apus, aripile negre ale nopții începeau să coboare peste zarea stacojie.

Olbright se așeză pe una din treptele terasei, lângă covorul roșu, și puse alături cupa cu vin. Era la petrecere de aproape două ceasuri și nu reușise să afle nimic despre

ceea ce-l interesa – plecarea spre coastele Floridei. Mai mult, se plictisea şi căuta în zadar un motiv pentru care să mai rămână. Vinul era bun, dar vin bun găsea în orice crâşmă din port. Iar aici, pe insula asta afurisită, nu avea cum să dea de urma niciunuia dintre cei căutați.

Tocmai se hotărâse să se ridice şi să se retragă fără să fie observat, când auzi un zgomot uşor de paşi venind din spate. Întoarse capul. În cadrul porții dinspre grădină, iluminată slab de un felinar de hârtie, o femeie cu părul strâns într-un coc complicat şi îmbrăcată în rochie albă de muselină îşi rezemase palmele de stâlpii de susținere şi îl privea printre gene.

— Aş putea îndrăzni să te întreb cine eşti? chicoti ea şi Olbright înțelese că era aproape beată.

Se ridică încet de jos, îşi îndreptă cutele de la haină cu dosul palmei şi făcu o plecăciune uşoară, în direcția ei.

— Ludwig Olbright, rentier, angajat la secretariatul portului, la dispoziția dumneavoastră, scumpă doamnă.

— Domnişoară, râse ea şi porni spre el, clătinându-se. Încântată. Sara Moser mă numesc, dar... prietenii îmi spun Kiku. Imaginează-ți, Kiku! Toți sunt de acord că... semăn cu o japoneză.

Mai făcu un pas, se împiedică şi căzu. Olbright se repezi spre ea şi o ajută să se ridice. O conduse apoi către un scaun din răchită, din cealaltă margine a terasei.

— Domnişoară Moser, mă tem că...

— Kiku... îi zâmbi complice fata. Şi, te rog, nu mă spune Guvernatorului. Iar o să mă închidă o săptămână în fort. Spune că femeile n-au voie să bea, căci în Sfintele Scrip-

turi nu se pomenește nimic de așa ceva. Că fac o impietate când gust din vinul lui burgund. Cum să comiți un păcat atunci când îți pui buzele pe sângele lui Cristos?

Bărbatul începu să râdă și buna-dispoziție îi reveni. Din câțiva pași ajunse lângă treapta pe care stătuse, cu câteva clipe mai înainte, și-și recuperă cupa cu vin. Aruncă o privire cercetătoare în direcția pontonului, dar murmurele ce veneau dintr-acolo îl liniștiră. Amicii amicului său trăgeau la măsea vârtos și spuneau glume deocheate.

Se întoarse la șezlong. Domnișoara Moser se legăna în el, moțăind. Un fluture mare de noapte se învârtea în jurul felinarului, amețit. Așeză cupa pe balustrada de lemn, întrebându-se neliniștit ce fel de conversație ar fi putut să întrețină cu o femeie necunoscută și pe jumătate beată.

— Nu sunt beată! râse Kiku, deschizând brusc ochii. Te gândeai că nu ai ce să discuți cu o femeie necunoscută și băută, nu-i așa?

Olbright deschise gura să spună ceva, dar se ruși nă și o închise la loc, fără să-i răspundă. Îi ghicise gândurile sau fusese o simplă întâmplare?

— Îmi e greu, recunoscu el, în cele din urmă și se așeză în fund, alături de șezlong. Nu m-am omorât niciodată să învăț arta dialogului civilizat și politicos din înalta societate. Ești fiica Guvernatorului General. Ai trăit într-un mediu plin de bani și de onoruri. Cred că mă... intimidezi.

— Ha-ha-ha! râse femeia și se legănă din ce în ce mai tare. În sfârșit, cineva care se teme de umila mea persoană. Messer Olbirght, n-am mâncat încă pe nimeni. Și nici nu cred că o să am timp s-o fac, ținând cont că mâine către prânz va trebui să plec de pe insulă. Poate că, totuși, am să găsesc

pe continent vreo piele-roșie, dispusă să se lase pusă la proțap pentru a-mi satisface gusturile culinare. În acest caz, zău că înțeleg de ce mi se face din ce în ce mai sete. Pot să beau o gură din pocalul dumitale?

Şi, fără să aştepte vreo invitație, întinse mâna prin semiîntuneric, luă cupa şi o duse la buze. Înainte ca scaunul să se oprească din legănare, o bău până la fund, apoi o aşeză de unde o ridicase. Bărbatul zâmbi.

— Există un proverb jap, începu el, apoi se opri şi îi privi lung profilul neclintit.

— Da? făcu Kiku, fără să deschidă ochii.

— „Soarta omului este soarta fiecăruia dintre noi, pentru că viața-i numai o cruntă amăgire". Vinul este sângele lui Cristos, iar Mântuitorul ne-a arătat că totul e trecător. Când bem din sângele lui, realizăm mai bine cât de iute pieritori suntem în această viață fără sens.

— Mi-e sete iar, oftă femeia şi prinse să se legene.

Ludwig Olbright îşi muşcă buzele, străduindu-se să se concentreze. Kiku afirmase că a doua zi, spre prânz, urma să pornească spre continent. Cu ce galeră? Şi în ce scop?

— Nu ştiam că Guvernatorul a aprobat plecarea unei galere către continent, spuse el, în cele din urmă. Căpitănia a anunțat că, până la încetarea anotimpului furtunilor nicio navă nu va mai intra şi nu va mai ieşi din radă. Iar japii au închis golful Osaka cu două săptămâni mai înainte.

Kiku păru să ofteze din străfundul sufletului şi-şi înteți legănarea.

— Nu furtunile sunt de vină, Olbright-san. Pe fâşia de coastă a Noului Imperiu bântuie ciuma neagră. Consi-

lierii nu ştiu ce sfaturi să-i mai dea tatălui meu. S-ar părea că a fost adusă pe una din corăbiile noastre şi s-a răspândit ca fulgerul printre sclavii băştinaşi, pe care-i foloseam ca hamali în porturi. Mai mult, nici aliații noştri gălbejiți nu s-au arătat mult mai rezistenți față de ea. Întreaga regiune dintre Villa Rico şi Hallapa este închisă pentru corăbii, iar treaba asta pică tare prost pentru serviciul de aprovizionare. Aramata de chini e dependentă complet de orezul adus din Impreiul Galben, de peste ocean.

Ciuma neagră! Cea mai cumplită molimă secera vieți doar la o azvârlitură de băț de ei. Şi ceea ce era cel mai rău era faptul că el chiar trebuia să se ducă acolo. Olbright îşi cuprinse genunchii între brațe şi medită preț de câteva clipe. Dinspre galeră se auzeau frânturi de cântece şi de strigăte, apoi plesnetul unui corp care cade în apă.

— Dacă Moartea Neagră se plimbă pe țărmul vecin, de ce arzi de nerăbdare să dai ochii cu ea? o întrebă, fără să ştie dacă va primi un răspuns, deoarece Kiku părea că adormise, cu ochii deschişi şi cu gura strâmbă.

Ah, Anderson, Anderson... Pesemne că ai înnebunit de tot, dacă ai ajuns să pui întrebări şi să aştepți răspunsuri de la o femeie care s-a întrecut cu măsura băuturii. Pesemne că lumea asta s-a scrântit şi ea de tot, dacă acceptă prezența femeilor într-o lume menită numai bărbaților – lumea luptei şi a morții.

— Nu te mai gândi la asta, deschise brusc ochii Kiku şi îi zâmbi cald. Nu sunt atât de beată, încât să nu te mai aud şi, mai ales, să nu te mai înțeleg. Sunt numai amețită şi zău dacă nu-mi place starea asta!

Se ridică de pe spătarul de lemn şi prinse braţele scaunului cu degetele. Se uită cu atenţie la el şi Olbright începu să se îndoiască de ceea ce gândise înainte despre ea.

— Adevărul e aici. Aici, în clipa prezentă. S-ar putea să-ţi pierzi minţile dacă încerci să ajungi la Armonia Supremă, în starea de tulburare în care te afli. Japii spun despre asta cam aşa: încercarea de a obţine liniştea sufletească e asemenea băutului ceaiului dintr-o ceaşcă goală.

— Trebuie să mă gândesc la asta! se enervă el. Pentru că, altfel, nu am cum să ajung pe ţărmul Noului Imperiu şi am să putrezesc, în aşteptare, pe insula asta nenorocită.

— Un dascăl Zen ar putea să te înveţe mai bine decât mine, zâmbi ea şi, dintr-odată starea de euforie păru să i se evapore din priviri. Un dascăl Zen ţi-ar spune că este suficient doar să vrei cu adevărat ceva şi acel ceva va fi al tău, în clipa următoare. Ar trebui să-ţi închipui că în cana asta goală este ceai verde fierbinte... din care se ridică aburi... Ar trebui să te concentrezi... şi cana s-ar umple cu ceea ce-ţi doreşti atât de mult.

— O iluzie... bombăni celălalt.

— Nu contează cum îi spui. Important este să te poţi concentra suficient.

— Tu ai făcut-o vreodată, Kiku?

Femeia râse şi-şi lăsă capul pe spate. Scaunul se legănă de câteva ori. Şi Olbright iar nu mai ştiu dacă era beată sau doar se prefăcea.

— De câteva ori, Olbright-san. În momentele de mare singurătate şi de tristeţe. Ca acum, de pildă. Mi-am dorit atât de mult să vină cineva, cu care să-mi împart tristeţea,

încât ai apărut dumneata. Un fel de ceai parfumat, într-o ceaşcă invizibilă. Vrei să jucăm un joc interesant?

Cum ar fi dacă m-aş întoarce? se întrebă el, înfiorat. Dacă ar fi posibil să mă întorc? Oare cum arată Coloniile în aceste clipe? Va mai fi trăind cineva acolo, sus, în burta îndepărtată a cerului, sau au pierit cu toții, cu privirile fixate spre acea albastră, îndepărtată şi fantasmagorică Therra? Acesta să fie ceaiul parfumat după care jinduieşte sufletul meu?

— Uite, imaginează-ți că eu aş fi acel maestru Zen. Că ți-aş pune ceaşca goală în mână şi te-aş îndruma pas cu pas către atingerea stării de armonie wa. Ce ți-ai dori cel mai mult şi mai mult? Să mergi pe continent, nu?

Înclină din cap, fără să ştie dacă gestul său este văzut în penumbra terasei. Grupul de beţivani lălăia un cântec deşucheat despre o Marie care-şi părăsise iubitul la ieşirea dintr-o tavernă.

— Strânge cana între degete, râse Kiku. Mai tare... şi mai tare. Aşa. Mâine poți să vii cu mine, pe galeră. Tata mi-a permis să iau un însoțitor, care să-mi țină de urât. E adevărat că el credea că acela o să fie Kolossomi, secretarul său particular. Ce mai contează însă, atâta vreme cât filozofia Zen funcționează?

— Acum, ar trebui să-ți mulțumesc, nu?

— Prefer s-o faci mâine, când voi fi suficient de limpede ca să pot aprecia cum trebuie gestul tău.

Funcționa, într-adevăr? Sau era o cursă, menită să-i descopere pe cei care trăgeau sfori pentru a încălca interdicția guvernamentală?

— La ce oră trebuie să fiu pe punte?

— Galera pleacă la două ore după stingerea farului, încuviință ea. Am să urc la bord cu un sfert de ceas înainte de plecare. Aș prefera să mă aștepți pe cheu. Fără niciun fel de bagaj. Nu este o transbordare, ci o călătorie de informare. Și acum ești drăguț să-mi mai aduci o cupă cu vin din sală?

Olbright se ridică greoi, convins că trăiește o stare de vis. Prea se legaseră toate, ca și când ar fi fost pregătite dinainte, într-o piesă de teatru la care, deocamdată, lipseau spectatorii. Se îndreptă spre capătul celălalt al tersei, de unde se auzeau frânturi de discuții și crâmpeie muzicale. Oare de ce ocolise domnișoara Sara Moses răspunsul la întrebarea referitoare la Moartea Neagră? Ce curaj putea să aibă un părinte, care le interzicea tuturor supușilor săi să meargă pe teritoriul acela blestemat, pentru a-și trimite odrasla acolo? Și, mai ales, cum de acceptase ea, cu atâta seninătate, drumul spre o moarte aproape sigură?

Anderson, își spuse el, mormăind cuvintele, aici se ascunde un mister mai mare decât acela încifrat în ADN-ul uman, la începuturile existenței. Problema este dacă tu mai ai acum curaj să mergi acolo alături de ea. Altfel spus, dacă ai curajul să dai înapoi. Oare ce fel de moarte ne pândește pe țărmul celălalt?

11.

Pentru Igurashi Yedo locul numit Abbacó se dovedi a fi o surpriză uluitoare. De unde se aştepta (aşa cum văzuse însemnat pe portulanul olandez) la un golf mic şi pustiu, mărginit în dreapta de vârful retezat al unui munte, iar în stânga de o câmpie mlăştinoasă, fortul Abbacó şi cele două localităţi de la poalele sale îl lăsară cu gura căscată, cu mult înainte ca trupa de chini să ocolească promontoriul şi să apuce pe drumul spre intrarea în cetate.

Primul gest fu să le ordone roninilor care-l însoţeau să oprească detaşamentul şi să-l aranjeze în poziţie de atac. Apoi se azvârli pe cal şi galopă în direcţia coloanei de care şi de măgari încărcaţi cu samare, care venea la aproape o jumătate de oră în urma lor.

Comandantul Toshiko se oprise lângă un stei înalt de piatră, împreună cu cei doi samurai din garda sa personală, şi examina cu atenţie harta de piele. Locotenentul îşi opri calul cu un gest scurt, descălecă şi aruncă frâul unui chin din apropiere, care se grăbi să-l lege de proţapul unei căruţe. Cei doi bărbaţi se măsurară unul pe celălalt, preţ de câteva clipe, în timp de samuraii aşteptau cu mâinile pe garda săbiilor lungi. Apoi Igurashi făcu o plecăciune adâncă şi aşteptă să i se permită să înainteze.

Toshiko rulă portulanul şi îl vârî în tocul de lemn, pe care îl încredinţă chinului-scrib, care-l însoţea peste tot,

în timpul deplasărilor. În cele din urmă, îi făcu semn locotenentului să se apropie. Nu era un om scorțos, însă ținea la etichetă. Un samurai care dădea semne că ar vrea să încalce fie şi numai puțin eticheta Codului Bushido devenea o primejdie pentru onoarea clanului. Nimeni nu putea şi nu avea voie să tolereze aşa ceva. Aşa că prefera să îl țină pe locotenent în nesiguranță, decât să-i permită vreun gest necuvincios.

Igurashi se apropie şi îi povesti ce văzuse, pe partea cealaltă a golfului.

— Este un fort olandez, stăpâne şi, cu toată distanța la care se afla, în clipa în care l-am descoperit, nu aveam cum să mă înşel. E adevărat că nu am văzut drapelul şi nici vreun soldat dincolo de ziduri. Dar este vorba despre o construcție înaltă, din piatră, făcută să reziste vreme îndelungată unui asediu. Nu aş fi surprins să aflu că, datorită poziției şi a peretelui muntelui din spate, are acces direct la surse de apă. Iar cele două aşezări de la poale sunt, cu siguranță, locuite de sclavi negri.

— Eşti sigur, locotenente? Foarte sigur?

Toshiko făcu un pas spre el, apoi se răzgândi şi se întoarse într-o parte, părând să caute din priviri locul acela invizibil.

— Pentru că pe hărțile Noului Imperiu, care sunt desenate, în comun, de către cartografii noştri şi ai lor, nu este trecută nicio aşezare, în apropierea acestei linii de graniță. Dacă fortul acela există, împreună cu cele două sate de sclavi – şi nu mă pot îndoi de asta, altfel nu ai fi aici în aceste momente, când ar trebui să te afli în fruntea

ariergărzii, atunci înseamnă că partenerii noştri olandezi... ne-au trădat. Au făcut lucruri pe care nu ni le-au împărtăşit, deşi Tratatul de la Wakanai îi obliga la asta.

Igurashi dădu din cap, fără să mai adauge ceva. Dinspre şirul de căruțe, se apropiară doi chini, îmbrăcați în chimonouri albastre, semn distinctiv al celor ce făceau parte din administrația detaşamentului. Se închinară până la pământ înaintea comandantului şi raportară, într-o japoneză poticnită, că animalele s-au odihnit îndeajuns şi că sunt gata de plecare. Îi expedie cu un gest scurt şi reveni către ofițer.

— Cum se poate una ca asta, Igurashi-san? Cum se poate ca ei să fi construit o fortăreață în Imperiu, iar iscoadele noastre să nu fi ştiut nimic? O bază militară presupune, obligatoriu, aprovizionare constantă, chiar dacă unele produse se pot obține şi prin cultivare locală. Dar fortul înseamnă armată, iar armata nu produce nimic material. Cu toți sclavii aceia negri din sate, hrana şi echipamentul trebuie produse în altă parte.

— Nici eu nu ştiu, stăpâne. Dar aceasta este realitatea: pe brațul celălalt al golfului, se înalță un fort. Pe care-l bănuiesc olandez, deoarece nici spaniolii şi nici portughezii nu au lăsat vreun semn că au ajuns vreodată în apropierea munților Sierra Madre.

— E olandez, hotărî brusc celălalt. Iar noi am fost trimişi aici, ştiind că ei sunt aici. În mod clar, intrigile politice nu sunt făcute pentru militari. Singura noastră grijă este să ținem duşmanul la distanță de granițele Imperiului. Dacă am fost trimişi la Abbacó, înseamnă că în Noul Kyoto se

ştia despre existența fortului şi s-a presupus că vom fi îndeajuns de inteligenți, ca să cooperăm cu ei. Pentru că, locotenente, misiunea noastră începe de-abia de aici încolo.

Hotărâră să înainteze până când trupele vor ajunge la jumătatea arcului de potcoavă al golfului, unde să se instaleze pe poziții de aşteptare. Între timp, o solie, în frunte cu locotenentul, se va apropia de fort şi va duce tratative cu cei dinăuntru. După care vor hotărî, împreună cu cei din conducerea administrativă, ce este de făcut. Pentru că, vrând-nevrând, ordinul era să aştepte în golf, până la sosirea corăbiilor din Andros. De unde urma să primească ordinele, direcția de deplasare şi scopurile misiunii.

Apoi Igurashi plecă să îndeplinească porunca, iar comandantul încălecă pe calul său negru, cu panaş roşu şi carele de aprovizionare, însoțite de roninii de pază îşi reluară mersul de melc printre pietrele înalte, care se coborau până în apropierea țărmului.

Dinspre răsărit, vântul puternic aducea nori albi, pe care-i împrăştia nu departe de linia brizanților ce se spărgeau surd de stâncile submarine, care formau praguri ascunse, extrem de periculoase pentru corăbii. Aerul mirosea a sare, umezeală, liliac şi bălegar proaspăt. Amintindu-şi de satele de negri, Toshiko-Qoda îşi spuse că izurile acelea acrişoare veneau de la fecalele vitelor, împărştiate pe ogoare pentru a le îngrăşa, înainte de căderea primelor zăpezi. Se întrebă ce se putea cultiva în acea zonă, dar nu reuşi să găsească un răspuns mulțumitor.

Trase de zăbală şi struni mersul calului, lăsându-se să fie ajuns de Tsai Lung. Chinul avea fața trasă şi ochii duşi

în fundul capului de oboseală. Înțelegând că stăpânul dorea să-i vorbească, grăbi pasul calului şi îl conduse în stânga celuilalt. O vreme călăriră în tăcere, la pas, ascultând cu atenție zgomotele din jur, cu ochii la semnele celor doi ronini care călătoreau cu patru stadii înaintea lor.

— Un porc pe un acoperiş, spuse deodată Toshiko, trăgând de zăbală şi făcându-l pe cal să bată pasul pe loc. Poți să-mi spui ce înțelegeți voi, prin asta, Lung-san?

— Este un semn străvechi al neamului meu. Pe atunci, oamenii erau atât de săraci, încât locuiau împreună cu animalele lor sub acelaşi acoperiş. Este simbolul pentru cămin, stăpâne. Şi pentru că pe atunci budhismul nu era cunoscut pe pământurile noastre, carnea de porc era ținută la mare cinste. Însemna confort şi îndestulare. Asocierea cu acoperişul, însemna o casă îndestulată. Nu una nobiliară, dar una unde locuitorii ei se simțeau bine. Închipuieşte-ți ce sens avea un acoperiş şi doi porci sub el...

— Am înțeles.

Mai înaintară o vreme, în tăcere. În spate, roata unui car trecu peste o piatră mai mare şi osia se rupse, cu un zgomot sec. Strigătele speriate ale chinilor sfârâmară bura de linişte. Peste ele se suprapuseră câteva pocnete de bici şi ordinele furioase ale samurailor. Toshiko îşi apropie calul de o tufă de tamarisc, fără să se întoarcă pentru a vedea ce s-a întâmplat.

— Se spune despre poporul tău, Lung-san, că nu este foarte educat şi că bărbații îşi țin nevestele sub papuc. Că au statut de sclave şi că adesea bărbații îşi impun voința cu forța pumnilor. Este adevărat?

Tsai Lung îl privi câteva clipe, fără să răspundă. Apoi își lăsă în jos privirile.

— Stăpânul mai dorește să afle ceva despre situația din teren a unității de aprovizionare?

— A fost vreo formulare greșită, Lung-san? Te-a jignit vreuna din întrebările mele?

— Stăpâne, viața noastră militară este în întregime la dispoziția ta.

— Adică, altfel spus, am încercat să pătrund pe un teritoriu interzis – cel al vieții private.

Chinul își plecă fruntea.

— Întrebarea mea, Lung-san, nu voia să aducă atingere onoarei voastre de familiști. Aș fi vrut numai să știu de ce considerați femeile drept inferioare și de ce le tratați ca pe niște... sclavi, atâta vreme cât religia Zen v-o interzice cu desăvârșire.

— Stăpâne, te rog să ierți unui biet slujitor incult curajul de a încerca să-ți răspundă la o întrebare atât de grea.

— Spune.

— La noi nu există obiceiul de a vorbi despre relația dintre femeie și bărbat. Suntem adepții unei religii cu mult mai bătrâne decât budismul, care așează bărbatul deasupra femeii. În credința noastră, o femeie din străvechime poartă vina de neispășit de a fi deschis poarta către lumea cea neagră a demonilor. Poarta care le-a permis să pătrundă de mai multe ori în lumea noastră și să-și ia un tribut cumplit. Poartă pe care urmează să o deschidă din nou, în clipa în care liniile de trecut se vor suprapune peste cele de viitor, aducând cascada sângelui peste frun-

tariile cerului. Iată de ce femeile sunt o linie de viață inferioară, pentru care nu s-a găsit o pedeapsă suficient de mare, în cultura noastră.

— Într-adevăr!

Ce să răspunzi în fața unei astfel de afirmații ciudate şi imposibil de susținut cu argumente practice? Toshiko dădu pinteni calului, care se roti în jurul celui murg, al chinului.

— Poate că te întrebi ce fel de rost are o astfel de întrebare aici, în acest loc aflat la marginea lumii civilizate, la numai câteva stadii distanță față de un fort pe care nu l-am construit noi şi pe care nu ştim dacă să-l tratăm ca pe un duşman sau ca pe un aliat...

— Toshiko-sama e un stăpân prea bun ca să-şi închipuie că un chin, chiar şi slujind în administrație, ar putea să meargă cu gândul atât de sus, încât... Nu, Tsai Lung ştie până unde are voie să-şi traseze marginea gândului.

— Ce spui? se încruntă celălalt.

— Spun că niciun chin nu se poate ridica până la nivelul pe care îl presupune înțelegerea de profunzime a filozofiei Zen. Că noi, chinii, suntem buni executanți, dar nu gânditori profunzi, precum samuraii care au îmbrățişat Calea Bushido.

Toshiko izbucni în râs şi nu se putut abține să nu spună în olandeză, o limbă pe care ştia că niciun chin nu reuşise să o învețe decât rudimentar, în cel mai fericit caz:

— Lung-san, pariez pe un munte de aur contra unui fir de iarbă că filozofia Zen a fost gândită şi aşternută pe papirus de un gânditor chin, cu mult înainte ca un samu-

rai să ajungă să o fure din templele voastre şi să şi-o însuşească, în numele Războinicilor din Imperiul Soarelui Răsare.

Chinul îşi struni calul, care făcu câțiva paşi înapoi. Pe lângă ei trecură mai multe căruțe cu coviltir, ridicând un nor de praf.

— Iertare, stăpâne, dar n-am priceput nimic.

— Mda, continuă să râdă japonezul, nu aş fi tocmai sigur de asta. Oricum, mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine, ca să-mi destăinui din tainele sacre ale vieții voastre religioase.

Îşi strânse mâinile în pumni, îi lipi unul de celălalt, apoi se înclină uşor în direcția lui. Tsai Lung clipi de mai multe ori, ca şi când ar fi fost orbit de razele soarelui, şi se trase înapoi îngrozit, gata să cadă din şa.

— Stăpâne! Toshiko-sama, cum să te înclini în fața mea? Eu sunt... numai un spurcat de chin...

Toshiko îl privi lung, cum aşteaptă cu capul plecat ordinul care să-l elibereze din poziția incomodă în care-l pusese. Îşi muşcă buza de jos: oare ce-l apucase de se interesase despre poziția femeii în societate chină?

Ridică mâna dreaptă şi-i făcu semn că e liber să plece, apoi dădu pinteni şi porni la trap spre capătul coloanei, care se apropia de buza golfului Abbacó.

Buddha, spune-mi ce se întâmplă cu mine, de nu mă pot concentra, ca să-mi văd de treburile presante ale clipei prezente? Am greşit cu ceva, iar asta e un fel de... pedeapsă? Mă gândesc la soarta femeilor chine, iar Fujiko... ei bine, poate că Fujiko nu este cel mai bun gând al meu, în

clipa prezentă. Oare femeile creştine vor fi fost mai fericite, în acea îndepărtată şi necunoscută Europă, de care-i vorbiseră atât de mult marinarii din porturile Imperiului?

Fericire? Ce era aceea fericirea? Filozofia Zen nu cunoştea acest cuvânt şi nu avea argumentele necesare ca să-l poată explica. Aspirantul care îmbrățişa preceptele ei îşi dorea atingerea stării supreme de linişte, asemenea unei pietre ce-şi găseşte locul printre suratele ei, în lumina filtrată prin undele repezi ale pârâului. Dar fericirea...

Femeia creştină, după cum îi spusese preotul acela olandez ce înființase prima congregație creştină în Osaka, purta cu ea stigmatul păcatului originar şi trebuia să plătească asta, până la sfârşitul lumii. Şi chiar dincolo de el, se încruntă Toshiko şi depăşi capătul liniei de căruțe, continuând să gonească spre undele albastre ce se izbeau de țărm.

Lăsă calul să zburde prin apa transparentă de lângă plaja îngustă şi continuă să înainteze spre sud. Soarele coborâse până aproape de clinul muntelui din stânga. Puzderie de stropi se ridicau în spatele său, spulberați imediat către larg de briza inversă, care se stârnea odată cu coborârea înserării. În depărtare, se zăreau punctele negre ale celor doi ronini din ariergardă. Iar, şi mai departe încă, linia neagră soldaților din dispozitivul de aşteptare fixat de Igurashi.

Femeia creştină îl născuse pe Isus, Mântuitorul neamului omenesc. Sau poate că nu era chiar creştină... era evreică... În fine, nu-şi mai amintea chiar aşa de bine... Dar ea, femeia din religia oamenilor albi, născuse un Mesia

care avea o karmă fascinant de frumoasă. Şi de stranie. Toshiko se înfioră şi strânse mai puternic în mâini frâul din piele moale. Un Mesia care avusese dreptul de a-şi face sepukku. Un seppuku special, e adevărat. Dar un seppuku. Iar ea, femeia care îl născuse, stătuse la picioarele lui până la capăt. Mândră că născuse un asemenea războinic viteaz. Gata să-şi plătească, la rândul ei, vina de a-l fi născut.

Pe Buddha! se revoltă el Oare toate femeile despre care auzise sau pe care le cunoscuse erau obligate să jertfească ceea ce aveau mai drag pentru a atinge starea seninătății universale?

Îşi biciui calul cu sălbăticie, continuându-şi drumul de-a lungul plajei, într-o ploaie de stropi irizați. În larg, pescăruşii îşi țipau singurătatea şi săgetau aerul, pierind sub oglinda apei.

12.

Pe masa lungă, din lemn de cedru, vase adânci, din lut ars şi împodobite cu desene rudimentare, dar viu colorate, susţineau în cupele lor bucăţi de caracatiţă fiartă în ulei de măsline şi condimentate cu chili (pasta aceea roşie şi extrem de iute, pe care olandezii o cumpărau, cu bani grei, de la negustorii azetci, care reuşeau să răzbată cu mărfurile lor rare dincoace de graniţa Imperiului), pulpe de pui prăjit, coaste de miel în aspic, piepturi grase de prepeliţă, copane de fazan, fructe de mare asezonate cu sos de banane şi de mandarine, terci de boabe de fasole neagră, icre de rechin şi chiar slănină de porc, deşi creşterea acestui animal fusese în mai multe rânduri interzisă între graniţele Imperiului, fiind considerat un animal spurcat de către religia budistă.

Ei, bărbaţii şi femeile! Sunt atât de uşor de ghicit şi de manipulat, atunci când ai inteligenţa necesară să o faci. Dar mai ales bărbaţii ce se comportă, în majoritatea cazurilor în care nu sunt angrenaţi în războaie, ca nişte copii: ţâfnoşi, cinici până la cruzime, plini de orgoliu nemotivat şi, uneori, dar foarte rar, chiar minunaţi.

Toshiko-Qoda îşi strânse mai aproape de trup faldurile chimonoului de gală, cu păuni în zbor pe spate şi cu flori de vişin pe partea din faţă. Se străduí să nu zâmbrască şi, pentru a-şi ascunde intenţia, duse pocalul din aramă la

gură și sorbi cu delicatețe câteva picături din licoarea rubinie. Vinul de Chianti îi plăcuse încă de prima oară când îl gustase, dar nu îndrăznea să lase acest lucru să i se vadă pe față, deoarece putea fi considerat o slăbiciune, de care un adversar inteligent ar fi știu să profite cândva.

Scutură din cap și încercă să se concentreze. Își impuse să aducă din straturile îndepărtate ale memoriei acel proverb tibetan, conform căruia înaintea oricărui început exista ceva. Ce va fi existând, deci, înaintea vinului de Chianti?

Îl întrebă pe bărbatul roșcovan de lângă el, care se lupta cu un copan de pui, lăsând grăsimea să i se scurgă printre firele dese ale bărbii către gât. Acesta se uită uimit la el, râgâi prelung și mormăi ceva în dialectul acela olandezo-saxon, specific locuitorilor din preajma Tilburgului, care vorbau graseiat și te priveau cu un dispreț profund.

— Iertare, seniore?

Dar cavalerul nu-l mai băgă în seamă, hotărât să termine învingător bătălia începută cu bucata de carne. Zâmbetul dispăru de pe fața lui Toshiko. Nici până acum nu reușise să se împace cu felul absolut bădăran de a se comporta al europenilor. Reveni la cupa de vin și încercă să nu se mai uite în diecția companionului său de scaun.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ernst Glukert, care stătea așezat chiar în fața sa și pufăia dintr-o pipă din spumă de mare.

— Nimic, chiar nimic, Ernst-san. Iertare, vrei vin?

Glukert rânji. Sigur că voia. Îi plăcea chiar și faptul că majoritatea japilor deprinseseră obiceiul de a trage la

măsea şi se spurcaseră la vin. Erau nişte meseni plăcuți, gata să asculte mereu orice fel de poveşti, dacă erau însoțite de butelci cu licoarea ce ținea locul „sângelui lui Cristos". Întinse cupa şi celălalt turnă cu grijă, să nu risipească nicio picătură.

Practic, totul se încheiase chiar înainte de a începe, îşi aduse aminte Toshiko, în timp ce le urmărea din priviri pe cele două negrese, îmbrăcate în fuste lungi, colorate, care treceau printre mese şi completau bucatele lipsă din talgere, cu altele proaspete, pe care le scoteau din coşurile atârnate de braț. Când Igurashi ajunsese în fruntea celor zece chini şi patru ronini în fața zidurilor, cu drapelul fluturând în briza puternică a înserării, porțile întărite cu ghinturi şi ferecate cu bare de fier se deschiseseră şi peste podul de lemn trecuse o delegație în frunte cu însuşi comandantul fortului, baronul Willem Coq. După câteva minute de discuție, locotenentul său ajunsese la concluzia că lucrurile fusese de multă vreme puse la cale şi că ei nu aveau altceva de făcut decât să se supună poruncilor primite şi celor pe care urmau să le primească de acum încolo, fiind prea mici pentru a încerca să înțeleagă un joc politic atât de abil construit şi atât de mare ca întindere, încât părea că depăşeşte granițele Imperiului.

Se înapoiase pe plajă şi îi comunicase că fortul îşi deschide porțile pentru ei, în cazul în care ar dori să se adăpostească în interiorul zidurilor. Iar, dacă ar fi dorit să-şi contruiască propriul campament, olandezii se ofereau să le asigure lemnul necesar construirii palisadelor de apărare şi le permiteau să se aprovizioneze cu legume şi fructe proaspete din interiorul cetății.

După un sfat scurt, aleseseră cea de-a doua variantă şi, într-adevăr, chiar în timpul nopții soldații olandezi, însoțiți de sclavi negri, coborâseră de pe coasta muntelui cu atelaje de boi mari, care tractau după ei trunchiuri decojite de brazi şi de pini. În zorii zilei, se apucaseră de fortificat tabăra şi până spre seară toate corturile fuseseră întinse la linie, iar ceairul ridicat în partea stângă, în apropierea pârâului ce cobora dinspre munte spre a se vărsa în apa mării. Când Crucea Sudului prinsese să-şi licărească nestematele strălucitoare în apropiere de de linia orizontului, un curier venise la cortul său cu o invitație din partea comandantului olandez la o petrecere dedicată aliaților japonezi.

Aşa că acum stătea la masa din sala cea mare a fortului, alături de Igurashi Yedo, de Darikko-Hona şi Tsai Lung, aşteptând ca partea festivistă a întâlnirii să ia sfârşit şi să înceapă cea pragmatică. Dar gazdele, aproape o sută la număr, împrăştiate prin toate colțurile încăperii şi prin alte două săli învecinate, dinspre care se auzeau chicote înfundate şi zăngănituri de cupe de metal aruncate în ziduri, nu dădeau semne că ar avea şi alte intenții cu oaspeții lor, în afară de faptul că doreau să se distreze din răsputeri şi să mănânce pe săturate.

Bărbații aceştia cinici şi plini de orgolii! pufni Toshiko, rezemându-şi spatele de zidul din piatră, dar având grijă să păstreze la îndemână sabia de ceremonial. Bărbații aceştia care nu ştiau altceva decât să mănânce până la îmbuibare şi să bea până când făceau pe ei. Doi dintre cei care stăteau pe scaunele din fața sa aveau nişte priviri

rătăcite şi tuşeau mereu, după care scuipau pe podea şi împrăştiau flegma pe piatră cu talpa cizmei.

Privi cu grijă de-a lungul sălii, încercând să descopere motivul real pentru care fuseseră invitați aici. Toshiko nu avusese niciodată prea multă încredere nici în prieteni şi nici în adversari. Exact cum îl sfătuise, pe vremuri, maestrul Kinjiru-Mikŭ, când pregătea grupa viitorilor samurai din Grădina Anemonelor. Pentru că nimeni nu putea să-i garanteze intențiile olandezilor, dar încă şi mai mult pentru că deja dejucase un complot împotriva sa pus la cale de olandezi, lăsase ordine foarte stricte samurailor cu privire la operațiunile pe care le aveau de făcut, în cazul în care ceva ar fi mers rău, iar ei nu s-ar mai fi întors.

Spera însă, din toată inima, ca nimic din visurile sale foarte negre să nu se îndeplinească, pentru că atunci ar fi curs degeaba o grămadă de sânge, iar operațiunea pentru care fusese trimis aici, la marginea lumii cunoscute, ar fi eşuat în mod lamentabil. Şi nu ştia cărui zeu ar fi trebuit să se roage, pentru ca lucrurile să intre din nou pe un făgaş normal. I se părea tare ciudat faptul că Buddha sau doar vreunul din zeii kami îl făcuseră să apuce pe această cale spre Marea-Ocean, din cele trei câte erau însemnate pe portulanul din piele. Îşi amintea destul de clar că unul din celelalte două drumuri ducea spre o altă radă a golfului Abbacó, despărțită de partea unde se găsea acum de un şir de dealuri domoale. Dacă ar fi ajuns acolo, poate că nu ar fi aflat niciodată de existența acestui fort şi nu şi-ar mai fi pus nenumăratele întrebări ce-l bântuiau, din clipa în care îl zărise, acolo unde nu ar fi trebuit să se afle nimic.

Ciudat era şi faptul că Otto van Scorrel pusese la cale planul de a-l ucide în tabăra precedentă, în loc să aştepte să pornească la drum, caz în care era destul de probabil că ar fi murit, înainte ca vraciul să aibă timp să intervină. Şi atunci planul cu înlocuirea lui de la conducerea detaşamentului de chini cu locotenentul Onoshi Kiyama ar fi fost dus la bun sfârşit, fără niciun fel de bănuială din partea cuiva că este urmare a unui asasinat. Iar acum, la masă, în locul său, ar fi stat Onoshi şi ar i-ar fi privit cu multă circumspecție pe aliații olandezi, gata să pună mâna pe sabie la cel mai mic gest dușmănos. Ciudat şi faptul că visul acela repetitiv cu Fujiko, îmbrăcată într-un sarong vişiniu, cu chipul incredibil de alb şi cu ochii foarte încercănați, i se arăta numai spre dimineață, când tresărea prin somn, gata să se trezească, presimțind apropierea zorilor. Cu o Fujiko speriată, spunându-i de fiecare dată cu alte cuvinte că o să ajungă doar la un pas de moarte şi că trebuie să lase şarpele-cu-clopoței să îl muşte de inimă. De inimă...

Aruncă o privire scurtă către Darikko-Hona. Vraciul terminase de mâncat o bucată de calcan, peştele acela plat, cu ochi ciudați, îşi ştersese degetele de frunzele de mentă ce însoțeau felul de mâncare, de o parte şi alta a talgerului de lemn, şi aştepta în linişte să vadă ce urma să se întâmple.

Ce minunată dar şi ce tristă putea să fie viața! cugetă Toshiko mestecând încet o măslină neagră. Trecutul şi viitorul numai două fețe ale unui etern prezent, cel în care se găsea el acum. Trecutul său era o poartă interzisă. Fa-

milia sa, a regentului Horu-Qoda, interzisă pentru întreaga mică veşnicie a drumului către moarte, pe care îl străbătea cu atâta nerăbdare. Iubirea sa pentru Fujiko-floarea-de-vişin, imposibilă. Imperiul Soarelui Răsare, pierdut în apele unei mări pe care nu avea s-o mai revadă vreodată. Dacă era un om pe lumea asta care să fi pierdut tot, fără să fi jucat măcar jocul de noroc de rigoare, acela trebuie că era el, Toshiko-Qoda, căpitan al corpului expediționar al daimyo-ului Huro-sama, din regiunea Noua Osaka.

Auzi foşnetul mişcării vecinului său şi mâna i se strecură către mânerul sabiei. Dar Ernst Glukert îi zâmbea pe deasupra mustății sale lungi şi răsucite.

— Comandantul meu, excelența sa baronul Willem Coq, te aşteaptă, aliatule. Mi-a poruncit să te conduc în biroul domniei-sale imediat după miezul nopții. După cum ți-am spus deja, e puțin cam bolnav şi m-a desemnat pe mine să-i țin locul şi să onorez masa dată în cinstea domniilor-voastre.

Se ridică şi aşteptă ca şi celălalt să facă acelaşi lucru. La picioarele sale, încălțate în cizme cu carâmbi până dincolo de genunchi, câțiva câini se încăieraseră pe oasele azvârlite şi făceau o gălăgie asurzitoare. Un bărbat gras, cu barbă şi mustață roşiatică, izbucni în râs şi îi plesni cu un bici. Schelălăiturile acoperiră gălăgia făcută de meseni, dar câinii nu se despărțiră. Glukert făcu un semn şi doi sclavi negri intrară în fugă de pe un coridor şi-i izbiră cu bâtele până ce reuşiră să-i separe, apoi îi goniră în altă încăpere.

— Toshiko-san... zâmbi el din nou. Ai văzut ce se întâmplă cu cei care uită care le este lungul nasului? Pentru fiecare, oricât de mare şi de puternic ar fi, Dumnezeu are o bâtă pe măsură. Pe care, în cele din urmă, o foloseşte. Nimeni nu scapă de bâta asta.

Karma, dădu din cap bărbatul. Cunoştea câte ceva despre religia creştină a europenilor. Credința lor cum că nimeni nu scapă până la urmă de pedeapsa divină nu era nimic altceva decât credința japonezilor în karma.

Se înclină înaintea celuilalt şi aşteptă s-o ia înainte, ca să-l conducă. Se strecurară printre mese, călcară în picioare pe tot felul de resturi de mâncare şi ieşiră pe un coridor, iluminat slab de torțe aşezate din loc în loc, în găuri special săpate în piatra zidurilor. Pe jos erau aruncate paie proaspete, ca să miroase frumos, observă Toshiko. În dreptul fiecărei uşi, pe lângă care treceau, stăteau de pază câte doi soldați, sprijiniți în sulițe şi abia stăpânindu-şi căscatul.

În cele din urmă, cotiră la dreapta, urcară o scară în spirală şi ajunseră în fața unei uşi monumentale. Cei doi soldați din fața ei salutară, apoi unul din ei ciocăni în canatul masiv cu mânerul suliței. Dinăuntru răzbătu o voce groasă, care spuse ceva de neînțeles pentru japonez. Soldatul deschise larg uşa şi-i pofti să intre. Ernst Glukert se trase într-o parte şi-i făcu semn să treacă înainte.

Baronul Willem Coq era un bărbat în vârstă, mărunțel de statură şi extrem de slab. Atât de slab, încât lui Toshiko i se păru că dacă ar fi suflat puțin mai tare printre buze, ar fi zburat prin fereastra deschisă către golul curții inte-

rioare. Avea pielea smeadă, asemănătoare cu a indienilor, şi o pălărie atât de mare, încât aproape că nu i se zărea capul de sub panglicile ei. Stătea pe un scaun masiv din lemn de pin, având mânerele sculptate sub forma unor capete de leu. Când pătrunseră în încăperea îngustă şi foarte lungă, ridică nasul din nişte hârtii, pe care le citea la lumina tremurătoare unei lumânări groase de ceară.

— Excelență... se înclină Glukert. Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe căpitanul Toshiko-Qoda, comandantul detaşamentului de chini care au campat pe plajă.

Japonezul se înclină adânc, cu ambele mâini pe mânerele săbiilor înfipte în brâu.

— Căpitane... spuse baronul cu vocea aceea groasă, care nu i se potrivea deloc. Te rog să intri şi să te aşezi unde doreşti. Vreau să mă scuzi că nu mă pot apropia, să te primesc, aşa cum a stabilit protocolul de la Wakana... dar sunt foarte răcit. Mi-e teamă să nu te îmbolnăvesc şi pe dumneata. Am frisoane şi nici nu mai văd prea bine. Cred că mi s-a cam umflat gâtul şi trebuie să port eşarfa asta afurisită. Glukert, oferă-i un scaun oaspetelui nostru!

Toshiko se aşează țeapăn pe scaunul tras până lângă el de Ernst Glukert. Se uită cu atenție la fața baronului şi observă, în lumina tremurătoare a lumânării, cum ridurile din jurul ochilor acestuia se adânciseră, dintr-odată, şi mai mult.

— Lumina... ei da, mă deranjează lumina, au început să mă doară ochii încă de ieri de la prânz. De asta nu am dat ordin să se aprindă mai multe lumânări, explică bărbatul cel mic de statură din fața sa, punându-şi mâinile

pe sulurile de hârtie pe care le studiase până atunci. Mi-e frig... Căpitane, eşti drăguț să ordoni să mai arunce nişte buşteni în foc?

Se întoarse către conlocutorul său.

— Toshiko-Qoda-san, te aştept de aproape trei săptămâni. Pe atunci eram sănătos şi plin de speranță că vom putea duce la bun sfârşit această misiune. Acum, însă, tare mă tem că va trebui să-l las la comandă pe adjunctul meu, pe căpitanul Ernst Glukert, ca să facă ceea ce ar fi trebuit să fac eu însumi.

— Ar trebui să spun ceva? întrebă japonezul, fără să-l scape din priviri.

Baronul tuşi şi-şi şterse fruntea lucioasă de transpirație cu o batistă din mătase.

— Poate ceva la modul... Sunt gata să îmi duc oamenii dincolo de graniță. Nu ştiu. Sau poate... Misiunea a început, Excelență, ordinele mele au fost îndeplinite până în acest moment.

Willem Coq se opri. Arăta foarte slăbit.

— În acest caz... Toshiko îşi linse buzele, căutând cea mai clară exprimare. Nu pot să spun decât că mi-am îndeplinit ordinul. Am adus detaşamentul în portul Abbacó, aşa cum scrie pe ordinul meu de misiune. În timpul cerut. Aştept sosirea corăbiilor, care ar trebui să aducă informațiile şi celelalte elemente materiale necesare continuării misiunii. Dar trebuie să vă avertizez, domnule baron, că nu ştiu absolut nimic despre ceea ce urmează să se întâmple. Şi, mai ales, că nu ştiu absolut nimic despre prezența aliaților olandezi în această zonă. Este o încălcare a prevederilor Tratatului sau o capcană?

— Nici una nici alta, se strâmbă Willem Coq, apoi îşi duse năframa la gură şi tuşi din nou. Este un plan politic bine pus la punct şi bine condus, până în clipa asta, pentru atingerea unui scop destul de greu de înţeles chiar şi pentru mine, căpitane. Dar despre asta avem toată partea asta de noapte înainte. Vrei să guşti ceva?

13.

— Blestemată furtună! bombăni Ludwig Olbright şi se aplecă peste copastie, încercând să-şi deşerte conţinutul stomacului în apă.

Dar stomacul său se făcu ghem şi nu lăsă să îi ajungă în gură decât câţiva stropi de salivă acru-amăruie. Nu avea ce să mai arunce afară. Nici nu mai ştia de câte ori făcuse gestul cu aplecatul peste bord. Dar senzaţia nefericită de vomă continua să persiste şi să-i dilate muşchii gâtului, obligându-l să încerce să se uşureze.

Reveni pe punte exact la timp ca să fie aruncat de izbitura unui val în direcţia catargului principal. Se târî în patru labe către vergă, se agăţă de ea şi se ridică în picioare. Era ud leoarcă şi îl usturau ochii de la apa sărată. Dar nu putea să intre în cabina de sub punte nici dacă l-ar fi tăiat. Numai gândul la mirosurile grele de sacâz, seu, smoală şi trupuri nespălate îl făcea să leşine. Prefera să înghită apă sărată şi să stea ud, dar să respire aer curat. Se întrebă de ce naiba i se întâmpla asta tocmai acum, când în timpul traversării Mării-Ocean nu avusese nicio problemă cu răul de mare.

Un butoi se desprinse din legături, la un tangaj mai violent, şi porni vijelios către el. De-abia avu răgaz să se strecoare în spatele catargului. Butoiul se rostogoli până la copastie, se izbi de ea şi se sparse, împrăştiind bucăţile de carne sărată peste tot pe puntea plină de apă.

— Doamne, dă-mi o mână de ajutor! gâfâi el, rotindu-şi ochii cu disperare, în căutarea unui punct de sprijin. Jur să nu mai preacurvesc şi să merg la spovedanie în fiecare an, de acum înainte.

Tuşi şi scuipă de mai multe ori, dar acreala din gură nu voia să se dea dusă. Corabia se lăsă puțin în vânt, apoi se înclină periculos spre babord. Doi marinari ieşiră prin tambuchi şi se repeziră către pupa, înspre arborele artimon. Una dintre vergile din partea inferioară cedase sub suflarea vântului, se rupsese şi sfâşiase pânza, încurcând parâmele. Reuşiră să se agațe de partea de vergă care stătea agățată încă de arbore şi începură să taie cu cuțitele încâlceala de fungi. Din când în când, tangajul corăbiei îl azvârlea pe câte unul dintre ei către scara dunetei. Omul înjura, se ridica şi pornea din nou către arborele artimon.

Olbright reuşi să-şi stăpânească ghemul din stomac şi ridică ochii către pupa. În apusul roşu îndoliat cu negru, unde furtuna îşi făcea tot mai aprig de cap, pilotul stătea drept ca un stâlp, cu ambele mâini pe mânerele lucioase de metal şi învârtea încet de echea cârmei, străduindu-se să strecoare nava printre talazurile uriaşe.

— Pavilionul, spuse femeia, prinzându-l de umăr.

Bărbatul îşi răsuci capul, speriat.

— Seniora, iertare, ce spuneați?

Femeia îmbrăcată cu pelerină lungă de aba îşi aplecă fața către urechea lui.

— Pavilionul, senior Olbright. Stăpâna Sara m-a trimis să vă invit acolo.

Pavilion era numită încăperea de lemn, ridicată alături de cabina căpitanului, special pentru fiica guvernatoru-

lui, înainte de plecare în călătorie. Dădu din cap că a înțeles şi o apucă pe urmele ei, străduindu-se să se ferească de spuma împroşcată pretutindeni de coama valurilor ce se izbeau de corabie. Urcă pe scară în patru labe, după ce un ruliu puternic îl făcu să se întindă pe burtă. Ajuns pe dunetă, se agăță de mâna întinsă de însoțitoarea sa şi se ridică în picioare. Din câțiva paşi, ajunse în fața uşii, aşteptă ca femeia să intre înăuntru, apoi păşi în urma ei şi o închise cu ivărul.

— Ia loc, senior Ludwig. Îmi dai voie să-ți spun pe numele mic, nu?

— Seniorita Sara...

— Numai Kiku, râse femeia poftindu-l pe scaunul din fața ei. Ai uitat cum ți-am permis să-mi spui aseară? Ori crezi că eram chiar atât de beată, încât să nu-mi mai amintesc ce s-a petrecut pe terasă?

— Sfântă Fecioară, cum aş fi putut să uit?! rânji bărbatul, atât cât îi permiteau buzele strivite de la ultima alunecare pe bordul navei.

Trase cu coada ochiului către fata care-l adusese înăuntru. Aceasta îşi scosese mantaua, o agățase într-un cui bătut în spatele uşii şi îşi storcea coada groasă de păr, care-i cădea peste umăr.

— Ar fi imposibil să uit: în viața mea nu m-am simțit atât de rău ca acum. Şi asta se datorează tocmai acestei... generozități, Kiku.

— Te-am văzut pe fereastră cum te chinuiai, dădu din cap femeia. Nu ştiam că suferi de rău de mare.

— Nici eu nu ştiam, clătină el din cap.

Se aşeză pe scaunul liber şi-şi puse mâinile pe masă. Apa şiroia de pe haine, scurgându-se sub scaun.

— Nu lua în seamă, o să şteargă Maria.

— Doamne, nici nu ştii, seniorita, cât sunt de fericit să mai văd o față de om care se bucură de viață.

De fapt, nu era fericit deloc.

Încă de când urcase la bord, în dimineața zilei precedente, simțise că ceva nu era tocmai în regulă cu acel convoi de patru caravele, care ridicaseră ancora toate odată şi ieşiseră în larg, în direcția grupului de insulițe Ambergris Cays, care marcau linia de separație între Marea-Ocean şi apele golfului. N-ar fi putut să spună exact ce: poate chipurile întunecate ale marinarilor, felul în care se furişau, ca nişte pisici, străduindu-se să nu facă zgomot şi să nu fie văzuți... poate faptul că fiica guvernatorului nu se arătase deloc de-a lungul întregii zile, luând masa în singurătatea cabinei-pavilion... poate felul aproape mut în care-şi transmitea ordinele căpitanul Nicolas Turp, arătând mai mult din priviri sau subliniind cu zvâcniri ale bărbiei ce trebuia făcut... poate sunetele stranii ce se auzeau din când în când de sub punte, acoperind scârțâitul parâmelor şi geamătul vergilor tensionate de vânt.

Simțise, cu adevărat, o spaimă rea, o spaimă neagră, ca în cel mai adânc coşmar pe care-l avusese vreodată. Numai că, într-un coşmar, creierul ştie că această a doua realitate urmează să ia sfârşit în zori şi că totul are să se termine pozitiv pentru tine. Ludwig Olbright ştia că nu avea unde să se mai trezească – dincolo de această primă realitate nu mai exista nimic. Adică nimic cunoscut lui.

Şi atunci, această teroare ce părea lipită peste tot, pe blănile lucioase ale punții, pe copastia navei, pe dunetă, pe roata cârmei... această teroare îl făcuse să se retragă în hamacul atârnat pentru el de şeful de echipaj sub punte, chiar în spatele scării, şi nu mai ieşise de acolo decât când izbucnise furtuna. Ceva nevăzut i se încleştase de gât şi simțise că nu mai avea aer. Urcase treptele, izbindu-se când de o latură a scării, când de cealaltă, şi de atunci îşi petrecuse mai bine de jumătate de zi afară, în ploaie şi în vijelie. Cu o imposibilă senzație de vomă în gât.

— Bea din licoarea asta, îi întinse Kiku o cupă de argint, cu o lucrătură în filigran curioasă. O să te simți mai bine. Adică aşa nădăjduiesc. Am văzut adesea ce efect a avut asupra unora care au avut parte de probleme ca ale tale.

Luă vasul şi se uită în el. Ceva mai mult decât o linguriță de lichid negru tremura în ritmul ruliului. Închise ochii şi îl dădu pe gât. Se gândi că dacă fusese vreo otravă, măcar ştia că o femeie frumoasă îl trimisese pe lumea cealaltă. Şi toată peregrinarea lui între cer şi pământ îşi va găsi o finalitate neaşteptată. Dar interesantă.

Spre surpinderea lui, nu muri. Ba chiar stomacul îi dădu primele semne că începea să-şi aline spasmele violente. Se linse pe buze şi o privi în ochi. Femeia zâmbi.

— E ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă, cu şovăire în glas.

— Afurisiții ăia de chini au o vorbă tare interesantă.

Se aplecă peste masa îngustă şi îl privi în ochi.

— Spun că întâmplarea şi destinul merg mână în mână. Dacă un lucru s-a petrecut cândva, în realitate, se poate ca el să se întâmple din nou, la fel de bine cum poate şi

să nu se întâmple. O balanță în echilibru, senior Ludwig. Dar dacă a apucat să se petreacă de două ori, atunci cu siguranță că se va mai întâmpla cel puțin o dată în viitor.

— Nu cred că înțeleg.

— E simplu: ai mai pățit vreodată ceea ce ți se întâmplă acum cu stomacul?

— Nnu. Nu cred. Nu-mi aduc aminte.

— Atunci eşti în prima parte a proverbului lor. Te găseşti pe crucea balanței. Ai posibilitatea să scapi şi să nu ți se mai întâmple.

Se gândi la lunga traversare a Mării Ocean. La momentul plecării din portul olandez Harlingen. La caravela atât de veche încât părea că stă gata să se dezmembreze la primul val mai înalt. La mâncarea fără gust. La apa sălcie, cu gust de busuioc, şi la vinul acriu. La zaharicalele pe jumătate topite de căldură, cu care se încheia fiecare masă în popota ofițerilor. La pâinea cu viermi şi la pesmetul rânced. La cele două furtuni care aproape că scufundaseră corabia. La săptămâna cumplită de stat în soare, fără pic de vânt, în mijlocul sargaselor putrede. La sulful care luase foc în cală şi abia de-l putuseră stinge după mai multe ore de luptă cu flăcările. În fine, la tot ce l-ar fi putut face să i se întoarcă stomcaul pe dos. Şi nu făcuse.

— Eeh, tare aş vrea să fie adevărat ceea ce spui.

Corabia se înclină puternic într-o parte şi un val uriaş mătură puntea, umplând geamul de spumă. De afară, se auziră mai multe strigăte, apoi vocea furtunii acoperi din nou totul. Olbright se agăță cu mâna dreaptă de colțul mesei, dar nu reuşi să se ferască de tăblia subțire, care-i

strivi două coaste. În spatele lui, Maria alunecase pe apa scursă din hainele sale şi căzuse pe podea, izbindu-se cu tâmpla de spătarul scaunului pe care stătea.

Se lăsă într-un genunchi, reuşind cu greu să-şi menţină echilibrul, apoi vârî o mână pe sub mijlocul ei şi, cu o sforţare, o ridică de jos. Kiku arătă spre patul din colţ şi se ridică să-l ajute. O cărară până acolo şi o întinseră cu faţa în sus. Partea dreaptă a obrazului avea o tăietură urâtă, din care ţâşnea sângele. Bărbatul rupse o bucată de cearşaf şi îl apăsă peste rană.

Sara Moser se ridică în picioare şi, din doi paşi, ajunse la dulapul de pe peretele opus patului.

— Te rog, să te întorci cu spatele şi să închizi ochii, senior Ludwig.

— Ce mama dracu'! Doar nu e o femeie goală acolo! se enervă şi ridică mâna de pe obrazul Mariei.

Aceasta gemu, fără să deschidă ochii.

— Nu chiar, răspunse Kiku, răsucindu-se pe jumătate spre el. Dar nu e bine să fii curios vezi ce ascunde budoarul unei femei de lume.

Olbright ar fi vrut să tragă o înjurătură, dar îşi aminti la timp că Sara era fiica guvernatorului. Şi nu ar vrut deloc să se pună rău cu protectoarea sa. Cel puţin nu până ce ajungeau la ţărm. Mormăi ceva ce putea să însemne o scuză şi se întoarse cu spatele la dulap. Tocmai atunci un al doilea val uriaş se sparse deasupra punţii, venind din direcţia opusă primului. Lucrurile se rostogoliră în sens invers. Conţinutul dulapului pe jumătate deschis se revărsă pe podea. Kiku ţipă speriată şi bărbatul întoarse capul.

Femeia căzuse pe spate chiar lângă uşile izbite de perete şi era acoperită de borcane din sticlă, pline cu tot felul de substanțe întunecate la culoare, de insecte conservate într-un fel de ulei roşu, de capete de şobolan plutind într-un lichid transparent, pe care Olbright îl presupuse a fi alcool. Într-un şip cu gâtul lung zări două picioare de pasăre, înzestrate cu gheare tăioase. Altele vase de sticlă, în formă de pară, erau pline cu lilieci despicați, cărora li se vedeau inimile mărunte, precum şi intestinele suțiri aproape ca firul de păr.

— La naiba! şuieră el şi sări în picioare, cât de repede putu, ferindu-se să atingă vreuna din capcanele de sticlă. La naiba, la naiba, la naiba! Ce ai în dulapul ăsta, nebuno? Cumva, spurcăciunile lui Lucifer?

— Îmi pare rău, Ludwig-san...

Kiku se ridică, străduindu-se să nu geamă. Luă un borcan şi îl puse în poziție verticală pe podea. Apoi se aşeză pe scaun şi îl privi lung.

— Îmi pare rău. Dar, de acum, se cheamă că nu mai poți să fii un om liber. Din păcate pentru domnia-ta, va trebui să ne însoțeşti, până când războiul acesta blestemat va lua sfârşit. Până când misiunea detaşamentului de chini, condus de căpitanul Toshiko-Qoda, se va fi încheiat. Până când acea blestemată de Mare Preoteasă Nahuatl şi toate progeniturile ei vor fi fost trimise înapoi, în lumile întunecate de unde au venit. Îmi pare rău, te rog să mă crezi că îmi pare rău.

Ludwig Olbright îşi linse buzele, străduindu-se să-şi pună gândurile în ordine.

— Eşti... o vrăjitoare?

Kiku înclină încet din cap.

— Sunt una din cele două sute de vrăjitoare ale ordinului Apostolului Toma. Sfânta Inchiziție ne foloseşte pentru a sabota lucrările Diavolului printre oameni. Deoarece lucrăm în numele Inchiziției şi al lui Dumnezeu, puterea noastră este aproape fără limite. Dar nici măcar cu această putere nu te voi putea salva de la ceea ce urmează să ți se întâmple.

Îşi duse mâna la centiron, dar garda sabiei nu era la locul ei. Se holbă la locul gol, apoi aruncă o privire circulară prin încăpere. Arma nu se vedea nicăieri. Simți un fior rece strecurându-i-se de-a lungul spinării.

— Nu mai ai dreptul să porți armă, senior Ludwig.

— Cum... cum ai făcut? E o vrajă, nu?

— Să spunem că da, ar putea fi o vrajă, râse femeia şi pocni din degete în direcția uşii.

Aceasta se deschise brusc şi înăuntru îşi făcură apariția capetele acoperite de glugi a doi mateloți. Din spatele lor, un val de aer rece, încărcat cu fulgi de spumă albă, năvăli înăuntru, făcându-l să se tragă un pas înapoi. Se împiedică de un borcan şi căzu pe spate, peste pat. Maria gemu înfundat sub greutatea lui.

— Luați-l şi închideți-l separat! porunci Kiku, privindu-l cu regret. Îl legați numai de picioare şi de mâna stângă. Îi lăsați un retevei, să se apere de şobolani. Sfântul Toma să te protejeze, senior Ludwig. Fiindcă tocmai ai pornit pe un drum fără întoarcere.

14.

Hahn Katterson dădu pinteni calului şi începu să coboare panta muntelui. După câţiva paşi, trase de frâu şi se răsuci în şa. Spre răsărit, coloana caravanei, formată din cai, catâri şi viccuna se îndepărta încet, semănând din ce în ce mai mult cu trupul unui nesfârşit piton constrictor. Deşi se despărţise de coloniştii olandezi, japi şi chini numai de câteva ore, deşi trăiseră împreună mai mult de două săptămâni, împărţind mâncarea pericolele şi distracţia focurilor de tabără, îi simţea nişte străini tăcuţi şi aproape necunoscuţi acum. Aşa cum fuseseră în momentul plecării din Pensacola, portul civil situat între Destin şi Pascagoula, locurile desemnate de samurai drept „sacre" şi închise civililor care continuau să sosească din Lumea Veche, cu orice hârb se dovedea capabil să plutească.

Soarele trecuse demult de crucea bolţii, dar căldura sa continua să se lase aşteptată. În jur, pădurea fremăta întunecată şi rece. Potcoavele scoteau scântei din cremenea ieşită prea mult din pământ, ţăcănind sec, ca un duruit de cascadă. Ferigi mari, cu frunze palmate, de un verde decolorat, acopereau solul şi Katterson îşi îndemna calul mai mult pe ghicite. Deşi ochii cercetau cu aparentă atenţie terenul şi pândeau eventualele semne de primejdie, gândurile îi zburau către „Venceslas", corabia cu două catarge care îl transportase peste Marea-Ocean, în mai

puțin de trei săptămâni. Era adevărat că plecase din Cabo da Roca, portul acela minuscul, vârât între stânci uriașe și bătut permanent de vânturi violente, din extremitatea de vest a Portugaliei, dar trebuia să recunoască faptul că barcazul acela navigase minunat, că înfruntase o furtună foarte puternică, cu aceeași dezinvolutră cu care ar fi făcut-o un transatlantic de ultimă generație, și că îl depusese pe cheiurile Pensacolei viu și nevătămat, deși se îndoise permanent că va reuși să ajungă la destinație.

„Venceslas" era un simbol, reflectă el, aplecându-se peste gâtul calului, pentru a trece pe sub coroanele foarte joase ale unor pini. Pădurea mirosea a rășină, a iarbă proaspăt cosită și a apă risipită în curcubeele unei cascade. Știa foarte bine că se găsea destul de aproape de teritoriul dușmanului. Cu toate acestea, nu pregeta să compare modesta corabie cu acel animal specific teritoriilor Noului Imperiu, care dobora copaci uriași doar cu dinții lui lați și tăioși, construind minunate baraje în apa râurilor. Castor, parcă așa îi spunea. Simbolul stăruinței și al încrederii în victoria finală.

Brusc, pământul începu să tremure sub picioarele calului. Acesta se cabră. Luat prin surprindere, Katterson scăpă frâul și alunecă din șa. Reuși să-și elibereze picioarele la timp și să se răsucească de mai multe ori, îndepărtându-se de animalul speriat. Își simțea plămânii atât de plini de aer, încât păreau gata să explodeze. Fiecare celulă a corpului său țipa cuprinsă de panică. Desigur că trăise nenumărate cutremure în subsolul plin cu gaze înghețate din Colonie, unele de o cumplită intensitate, altele urmate

cu rapiditate de o decompresie a gheţurilor colorate şi de transformarea lor în gaze lichide. Dar atunci era protejat de sistemele de securitate automată, care luau hotărâri raționale în locul său.

Se străduí să se ridice, dar nu izbuti şi abia avu timp să vadă cum o a doua smucitură a pământului, încă şi mai violentă, îi aruncă armăsarul de-a lungul peretelui abrupt, către prăpastia ascunsă în spatele tufelor de ferigă. Nechezatul speriat al animalului făcu să-i plesnească inima de groază. Fără de veste, din cer şi din burta îndepărtată a pământului, năvăli asupra sa un vuiet cumplit. Îşi puse palmele pe urechi şi le simți cleioase şi lipicioase. Le duse în dreptul ochilor şi văzu că erau pline de sânge.

Ultrasunete, se gândi, dar, ciudat, urechile nu-l dureau. Sub coastele sale, pământul continua să tremure de... frică? De frig? Fără voie, deveni parte al acelui tremurat fără sfârşit. Stomacul i-o luă razna şi vomă, fără să se poată abține, direct pe haine, pe mâini şi pe iarba din jurul său. Scuipă, ca să scape de gustul acru, neplăcut, şi se agăță cu mâinile de smocurile de iarbă de lângă el, continuând să-şi arunce conținutul stomacului afară.

De pe pantele superioare, porniră la vale avalanşe de bolovani, care coborau, cu un zgomot asurzitor. Încercă să strige, dar limba nu vru să se mişte în gură şi de pe buze nu porni niciun sunet.

Apoi, cutremurul încetă la fel de brusc, precum începuse. Ridică fruntea şi îşi şterse faţa cu mâneca. Făcu un efort de voință să-şi stăpânească tremurul membrelor şi să-şi tragă răsuflarea.

Când dădu să se ridice în şezut, muntele mârâi supărat din adâncuri şi un al doilea cutremur, la fel de violent ca primul, frânse din nou suprafața pământului. Se rostogoli spre dreapta, alunecă pe suprafața unui trunchi răsturnat şi ajunse la marginea unui hău, care se întindea întunecat sub el. Prăpastia era foarte lungă, nu reuşea să-i vadă capetele, dar nu avea mai mult de zece brațe lățime. Tocmai când se încuraja, spunându-şi că nu are cum să cadă în gaura aceea îngustă, ar fi fost suficient numai să-şi întindă brațele şi să se agațe de rădăcinile ce se iveau în tot locul, ca să nu se prăbuşească, buza de stâncă pe care se afla lungit se prăbuşi sub el şi rosotoglirea brutală îl făcu să-şi închidă ochii şi să-şi tragă, instinctiv, brațele pe lângă corp. Apoi capul i se izbi de ceva, probabil de o piatră ieşită din perete, şi îl cuprinse un întuneric adânc.

Când îşi veni în fire, primul lucru pe care îl simți a fost acela al gurii pline cu pământ. Scuipă de mai multe ori, apoi deschise ochii, cu precauție. Se găsea într-o poiană rotundă, legat cu mâinile la spate, de un stâlp înfipt în pământ. De partea cealaltă, cu spatele la el, legat în acelaşi mod, se găsea un bărbat alb, cu părul negru şi lung, legat la ceafă într-o coadă subțire, cârlionțată. Pălăria din piele, cu boruri largi, împodobită cu pene roşii şi negre, îi atârna pe spate, strivită de stâlp. Îşi ținea fața în soare şi, deşi stătea neclintit, Katterson ştia că e treaz.

— Tu cine naiba mai eşti? auzi brusc cuvintele aspre, aproape lătrate, ale celuilalt.

— Hahn Katterson, răspunse. Cetățean olandez, din Den Helder.

— Ce fel de nume olandez e şi ăsta, Hahn Katterson? Dacă n-aş şti că anglii sunt nişte indivizi cu părul ca de secară, aş zice că te-ai născut în Englitera.

— Un nume ca oricare altul, bombăni, plictisit că va trebui să joace pentru a treia oară scena întâlnirii cu mesagerul regal. Nici măcar nu se întrebă care ar fi putut să fie cauza ce îi transforma într-un fel păpuşi mecanice, puse să joace la nesfârşit aceeaşi piesă. Un simplu nume...

— Mda, s-ar putea, la urma-urmei, să mă mir degeaba. Am auzit că cei născuți în zona insulară au nume mai... deosebite. Al meu este Gustav Maria Klimt şi sunt curier regal.

Tăcură o vreme. În poiană era linişte, doar câteva musculiţe bâzâiau în apropiere, deasupra unor flori minuscule, cu corole albastre. Apoi, un cal fornăi, nevăzut, dincolo de copaci şi o voce guturală strigă ceva, într-o limbă necunoscută.

— Afurisiții de Nahuatl! Au atacat nodul poştal, chiar în clipa în care intraserăm în incintă. N-au avut timp nici să închidă porțile. A fost un măcel total. Chinii au murit cu toții sub sulițe, dar samuraii s-au bătut ca nişte diavoli. Erau însă prea mulți. Mult prea mulți.

Lui Katterson îi stătea pe limbă să întrebe cum de el scăpase, dar îşi luă seama la vreme, amintindu-şi de celelalte două experiențe anterioare. În ambele, curierul regal murea, în manieră atroce. Din câte începea să înțeleagă sistemul de realizare al repetițiilor în care era angrenat segmentul temporal?, spațial?, în fine, cum Dumnezeu s-o fi numind el, Klimt urma să moară şi încă destul de repede, aşa că nu era nevoie să i se dea de înțeles acest lucru.

— A fost mâna lui Dumnezeu, olandezule, că ai ajuns aici, chiar în aceste clipe.

— Nu înțeleg.

— Sigur că nu înțelegi.

Vru să adauge ceva, dar nu avu timp. În poiană, pătrunseră doi bărbați destul de scunzi, îmbrăcați în piei de jaguar, cu scuturi mici şi rotunde agățate de spate. În mâini, țineau sulițe lungi, cu vârf de cremene. Aveau părul tuns scurt şi ridicat spre vârful capului. Se apropiară de ei, îngenunchează şi le cercetară cu atenție legăturile. Apoi se ridicară şi plecară spre capătul celălalt al poienii, dispărând printre copaci. Calul fornăi din nou şi un altul îi răspunse, speriat, din apropiere. Vocea guturală strigă ceva către ei, liniştindu-i.

— Ce ai vrut să spui cu mâna lui Dumnezeu?

— Ştiam că un corp important din oastea Marelui Inca cobora prin trecătoarea Albasan Caradoc, către câmpiile din vest, în vederea unei mari înfruntări cu japii. Dar nu bănuiam că sunt atât de aproape, ori că au habar de poziția nodului poştal. În fine... M-au capturat, pe când încercam să încalec, în ceair.

Oftă şi îşi mişcă degetele de la mâini. Katterson se strădui să rămână neclintit.

— Aşteptam să mă tortureze. Să-mi taie vreun deget. Sau vreo mână. N-au făcut-o. Cred că vor să afle ce ştiri transport, dar nu au cum să se înțeleagă cu mine. Nu au un translator cu ei. Sunt soldați, nu diplomați. Presupun că şi-au propus să mă ducă în capitala lor.

— Poate.

Nu vru să-i spună că presupunerea era cu totul falsă. Că informațiile pe care le ducea cu el nu aveau valoare în alte părți, ci numai în acel loc, unde se hotăra soarta unui imperiu. Numai că nu își dădea seama în ce fel urma să se schimbe lumea, după aflarea lor.

— Dar eu nu trebuie să ajung acolo. Înțelegi, Katterson? Trebuie să scap de aici și să ajung din urmă detașamentul căpitanului Toshiko-Qoda. Am crezut că e imposibil, dar apoi te-au adus pe tine și te-au legat lângă mine. Am știut că a fost mâna lui Dumnezeu. Vom reuși să evadăm, ai să vezi!

— Uneori, Dumnezeu vorbește în limbi pe care nu le înțelegem.

— L-ai auzit vreodată vorbind așa, Katterson?

— O singură dată. Dar parcă era în altă viață.

Vru să-i mai spună ceva, dar nu mai apucă. Dincolo de copaci se auzi tropotul unor cai, câteva voci discutară în contradictoriu, apoi în poiană intrară trei bărbați. Cel din față, era îmbrăcat într-un fel de robă lungă, roșie, cu desene făcute din pene pe ambii piepți. Avea fața împodobită cu cercuri roșii din cinabru, tăiate cu multe linii oblice, trasate cu cărbune. Un panaș uriaș din pene albastre și albe i se întindea din creștet până la călcâie.

Un preot, înțelese bărbatul, urmărindu-i cu atenție. Un sacerdot și doi slujitori.

Cei trei se apropiară de stâlp. Preotul îi privi pe fiecare în parte, aplecându-se puțin, în direcția lor. Apoi arătă cu toiagul sculptat în direcția lui Klimt. Cei doi se grăbiră să-l dezlege din legăturile care-l țintuiau de par și să-l

ridice în picioare. Apoi îi puseră o curea din piele pe după gât.

Preotul arătă cu toiagul în direcția apusului, dar curierul refuză să se mişte. Unul dintre slujitori trase puternic de curea şi aceasta aproape că îi pătrunse în carne, strangulându-l. Klimt căzu în genunchi, cu mâinile la gât. Horcăia, cu ochii ieşiți din orbite. Preotul arătă din nou către apus şi rosti câteva cuvinte în limba sa guturală.

— Du-te încotro vrea el, îi spuse printre dinți Katterson, aproape fără să mişte buzele. Ți-am spus doar că Dumnezeu vorbeşte în limbi pe care nu le înțelegem.

Gustav Maria Klimt îl privi lung, cu ochii lui holbați, străbătuți de vinişoare roşii, apoi se ridică în picioare şi porni către copacii înalți spre care mai arăta încă bastonul.

Celălalt slujitor se aplecă spre el şi-i tăie legăturile, cu un pumnal cu lamă de cremene. Îi arătă, cu vârful acestuia, aceeaşi direcție.

Dincolo de zadele negre, începea un al doilea luminiş, cu mult mai mare, în care erau instalate mai multe cutii înalte de lemn, pe care Katterson le bănui a fi locuințele căpeteniilor care comandau trupele Nahuatl. Câteva sute de războinici, complet echipați pentru luptă, aşteptau în genunchi, sprijiniți în sulițe, sosirea preotului.

Acesta ajunse lângă cea mai apropiată cutie şi trasă un cerc sprea ea, cu degetele mâinii drepte. Apoi îşi izbi palmele una de alta şi primul rând de războinici se ridică în picioare şi împinse cubul de lemn, lipindu-l de următorul. Preotul se opri în dreptul altuia şi repetă ceremonialul. Al doilea rând se ridică şi îl lipi de primele două.

Apoi al treilea rând apropie încă un cub şi tot aşa, până ce toate cele nouă cuburi alcătuiră un uriaş dreptunghi, ocupând aproape în totalitate lățimea luminişului.

Când terminară operațiunea, deschiseră nişte trape secrete în ele şi scoaseră dinăuntru patru scări lungi, pe care le rezemară de vârful fiecărei laturi. Mai mulți soldați urcară pe ele, asemenea unor furnici uriaşe şi începură să tragă deasupra trunchiuri subțiri, toate de aceeaşi mărime, pe care legară între ele cu ajutorul unor funii scurte.

O platformă pentru un miting, păru să înțeleagă Katterson, care aştepta, încadrat între doi soldați, chiar în marginea poienii. Iar deasupra ei, un piedestal pentru... un tron?

Apoi văzu amfora de lut ars, acoperită cu desene viu colorate, pe care o urcară cu iuțeală pe scări şi o fixară pe piedestal. Urma să adune în ea sângele victimei. Şi pe cei patru preoți ai sacrificiului, care urcară cu demnitate scările, îşi ocupară pozițiile rituale în jurul acesteia şi-şi scoaseră cuțitele uriaşe de jad. În fine, îl recunoscu pe nenorocitul de curier în trupul legat de mâini şi de picioare şi acoperit pe jumătate cu un sac, pe care şi-l treceau din mână în mână războinicii de pe scări, ridicându-l în grabă către piedestal.

Au să-i scoată inima din piept, îşi aminti Katterson de cumplitele poveşti care circulau prin porturile Noului Imperiu, despre sălbăticia şi cruzimea barbarilor cu care se luptau de aproape douăzeci de ani. Cei patru preoți ai sacrificiului îi vor tăia pieptul şi-i vor smulge de acolo inima încă palpitând. Apoi preotul cel mare va muşca din ea şi

va încerca să afle prin intermediul spiritului celui sacrificat răspunsul la o întrebare pe care o va adresa zeului lor.

Trupul lui Klimt poposi la picioarele amforei, iar războinicii se lăsară din nou în genunchi şi-şi aplecară frunțile. Acesta era momentul, înțelese bărbatul. Singurul pe care-l putea folosi ca să fugă din locul acela straniu şi cumplit. Avea brațele legate la spate, dar picioarele îi erau libere, ca să poată merge. Când preoții ridicară, la unison, cuțitele deasupra corpului victimei, Katterson se răsuci şi o luă la fugă înapoi, către prima poiană.

Alerga împiedicându-se în ierburile înalte, aproape sigur că o să fie prins imediat de către soldații îngenuncheați în poiană. Spre surprinderea sa, nu-l urmări nimeni. De parcă nici nu ar fi observat că fugise. După mai multe zeci de paşi, se opri gâfâind, ca să privească înapoi. Era adevărat, nu-l urmărea nimeni. O luă din nou la goană, ocoli stâlpul de care stătuseră amândoi legați şi o coti către stânga, în direcție opusă locului unde auzise caii nechezând.

Poiana se termina brusc în ramurile stufoase ale unor tufe de ghimbir negru. Se strecură cu greutate printre frunzele mici şi dese, reuşind să iasă la lumină, în cele din urmă, în apropierea unui stejar uriaş. Se lăsă să alunece ostenit lângă tulpina acestuia.

Oare de ce nu-l urmărea nimeni?

Îşi trase sufletul, respirând cu greutate. Apoi auzi urletul neomenesc al celui ce fuseser curierul regal Gustav Maria Klimt şi-şi închipui cum marele preot Nahuatl îi ridică inima însângerată spre cer. Cărui zeu putea să îi închine o asemenea ofrandă dincolo de orice închipuire?

Hahn Katterson închise ochii şi revăzu secvența ridicării amforei pe scările de lemn. Picturile acelea viu colorate... Doamne-Dumnezeule! Mai văzuse imaginile de acolo, numai că erau în planul drept al unor icoane, iar culorile erau mai sumbre. Era scena răstignirii pe cruce a unui străvechi Mesia, care-şi spunea Iisus Nazarineanul.

15.

Toshiko ar fi vrut să stea de vorbă imediat cu locotenentul său, dar ideea unei băi fierbinți îl îmbia cu perfidie. Simțea în mușchi o oboseală grea, mai mult o povară a minții decât o istovire a trupului, deși trupul ar fi fost cel îndreptățit să-și ceară dreptul la odihnă, după nesfârșitele zile de marș. În parte, această istoveală se datora informațiilor pe care baronul Willem Coq i le furnizase cu lingurița toată noaptea, într-un subtil și perfect joc al minții, pe care-l admirase, deși îl adusese la limita nervilor. În cea mai mare măsură, însă, se simțea așa, pentru că reușise să pună cap la cap mai multe lucruri ce păreau complet disparate și fără nicio legătură între ele și să ajungă la concluzia că fusese înșelat în modul cel mai abject cu putință de către superiorii săi.

În cele din urmă, se hotărî pentru baie și dădu poruncile necesare. În cortul ridicat special pentru asta, câțiva chini începură să alerge cu gălețile de lemn pline cu apă de râu, în vreme ce alții se ocupau cu alimentarea vetrei de sub cazanul de aramă. Fumul ieșea alb și străveziu prin țeava de bambus scoasă chiar prin partea superioară a cortului, acolo unde se îmbinau armăturile metalice. Vraciul își trimise imediat unul din ajutoare cu ierburile aromate și sărurile de reînvigorare necesare.

În timp ce își sorbea ceaiul din ceașca de porțelan, Toshiko se gândea că locul unde campaseră ar fi fost mi-

nunat pentru a-şi petrece câteva zile şi nopți de odihnă, dacă nu s-ar fi aflat în campanie. Dintotdeauna îi plăcuse zborul caligrafic al pescăruşilor pe deasupra valurilor, sub azurul unui cer nesfârşit. Şi plaja lungă şi îngustă, cu nisip fin, care-i amintea de cele de acasă.

Kasigi Kiyama, samuraiul însărcinat cu supravegherea băii comandantului, un bărbat scund dar bine legat, cu ochii bulbucați şi părul rar, făcu o plecăciune în stânga lui şi aşteptă ca stăpânul să-l bage în seamă. Cha-no-yu sau arta servirii ceaiului era o îndatorire sacră a trupului față de spirit şi niciun samurai nu îndrăznea să-i tulbure ceremonialul. Toshiko îşi strânse buzele într-o linie subțire, conştient de prezența celuilalt, fără să-şi întoarcă privirile spre el.

Ceaiul era parfumat atât cât trebuia şi reuşise să-i readucă echilibrul tulburat către sfârştul nopții trecute. Mai rămânea ca baia să facă acelaşi lucru pentru trup şi apoi avea să încerce să doarmă câteva ore. Şi, deşi de-abia ciugulise câte ceva din hartanele de carne şi din cazanele de sosuri ale ospățului, disprețuindu-i pe barbarii aceia de olandezi care se îmbuibau ca nişte porci, îşi simțea stomacul întors pe dos. I-ar fi făcut bine un masaj abdominal.

Răsuci capul.

— Ei bine?

— Stăpâne, oricând doreşti, baia te aşteaptă.

Şi-ar fi dorit un chimono negru curat şi o eşarfă galbenă. Dar combinația asta... era departe, îngrozitor de departe. Dincolo de orizontul albastru şi de țipetele pescăruşilor. Toshiko strânse cupa de porțelan între degete, până ce

acestea se albiră. Își imagină pe celălalt țărm silueta unei Fujiko, îmbrăcată în chimono alb, cu flori albastre și păsări roșii, întoarsă într-o parte, cu un evantai ascunzându-i jumătate din față.

— Kasigi, de câtă vreme mă slujești tu pe mine?

Samuraiul se aplecă puțin către înainte.

— Stăpâne?

— De câtă vreme ești în slujba mea? Nu mai auzi bine? se enervă el.

— Toți ai mei, de când mă știu și de când se știu, au fost în slujba familiei Qoda.

— Da, dar tu ești singurul dintre toți care te afli acum și aici.

— Eu sunt o umbră, Toshiki-sama.

Samuraiul puse un genunchi în pământ și plecă fruntea. Nimeni nu știuse niciodată ce gândea cu adevărat un Qoda. Toshko crescuse și ajunsese bărbat aproape sub supravegherea sa. Dar nu reușise să-i urmărească vreodată întortocherea gândurilor până la capăt. Să fi fost de vină faptul că abandonase gândirea Mahayana, în favoarea budismului Nichiren? Sau faptul că el însuși nu mai călcase într-un templu de o grămadă de ani?

Toshiko se ridică în picioare, cu fața către ocean. În stânga, dinspre castel, se auzea bătând domol o toacă de biserică. Își puse amândouă mâinile pe mânerul sabiei și zâmbi.

— Ce-ai fi în stare să faci pentru familia Qoda, Kasigi-san?

— Orice poruncă, stăpâne, răspunse acesta, fără să ridice fruntea.

— Ai fi în stare să omori pe cineva, dacă acesta ar fi interesul familiei?

— Dacă este un țăran sau un pescar, treaba nu durează mai mult de o clipă. Iar dacă este samurai, îl provoc la luptă. Şi sper să fiu mai bun decât el.

— Dar dacă nu este un co-locuitor al Imperiului?

Trupul lui Kasigi Kiyama fu scuturat de un fior. Îndrăzni să-şi ridice pentru o clipă ochii, apoi îi plecă repede la loc.

— Dacă este vorba despre un barbar Nahuatl, nici nu...

— Este un aliat olandez, bătrân prieten. Şi va trebui s-o faci în mare secret. Altfel, o mare ruşine va cădea peste imaginea familiei mele. Apropie-te!

Samuraiul se ridică şi făcu un pas către el, ținându-şi capul plecat, în continuare.

— Iertare pentru întrebările mele prosteşti, stăpâne. Când trebuie să moară duşmanul?

Toshiko continuă să zâmbească. Dar buzele îi erau mai mult o linie subțire, semn că se concentra asupra răspunsului.

— Nu ai întrebat despre cine este vorba.

— Voi afla atunci când stăpânul va considera că trebuie să aflu.

— Prea bine, atunci. Pregăteşte-ți armele şi odihneşte-te. Când va răsări luna, te voi chema din nou.

Samuraiul făcu o plecăciune adâncă şi dispăru printre corturi. Toshiko îşi desfăcu sabia şi o lăsă la intrare, apoi plecă spre cortul care adăpostea cazanul.

Baia dură cu mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Cei doi servitori chini, care se ocupau cu focul şi apa, îi făcură

masaj şi îi unseră corpul cu un ulei de trandafir, care intra în piele. Apa din cazan mirosea a levănțică şi imediat ce se cufundă în ea simți cum i se destind toți muşchii şi se lăsă cuprins de o stare de moleşeală, în care gândurile i se pierdură printre frânturi de amintiri şi de visuri. Pentru o clipă, zări imaginea mamei sale, Mariko Qoda, ieşind dintr-o încăpere şi închizând cu grijă uşa din hârtie mov... apoi văzu lebăda plutind neclintită pe undele micului lac de la marginea capitalei Gyozo... săgeata venită de nicăieri, care-i străpunse gâtul şi şiragul de mărgele roşii topindu-se în apă...

Închise ochii şi pe cortina pleoapelor i se năzări împletitura de pe peretele templului, cu „Cele patru adevăruri nobile", pe care trebuia să le cunoască un adevărat adept al budismului Mahayana: existența înseamnă suferință; suferința este întotdeauna cauzată de dorințele sau de aspirațiile omului; suferința poate fi curmată; pentru aceasta, samuraiul trebuie să urmeze calea celor opt paşi.

Calea celor opt paşi...

Toshiko ațipi şi, preț de câteva clipe, se visă în grădina casei, sub apa lacului, privind drept în sus, printre frunzele late de lotus. În lumina soarelui, între frunzele cerate ale lămâilor, Fujiko râdea de el şi-l amenința cu evantaiul.

Tresări speriat.

Focul aproape se stinsese sub cazan, iar cei doi chini aşteptau în tăcere, lângă intrare, cu picioarele strânse sub ei, ca stăpânul să termine de făcut baia.

Ieşi din apă, se şterse cu țesătura aspră, aşezată pe marginea cazanului, până ce corpul i se înroşi. Apoi îşi îmbrăcă hainele cu grijă şi-şi aranjă îndelung brâul.

Afară, soarele urca spre crucea amiezii. Tabăra foia de viață. Zece chini, sub comanda a doi ronini, scoteau caii din ceair şi-i duceau pe plajă, ca să-i spele şi să-i plimbe pe nisip. Dincolo de palisada de lemn, chiar la marginea şanțului, două grupe de arcaşi, cu uniforme roşii şi părul strâns la spate în coade groase, trăgeau cu arcul în ținte fixe. Mai mulți prăştieri mergeau de-a lungul plajei şi adunau pietre rotunde, pe care le depozitau în tolbele din piele prinse de gât.

Ajunse în dreptul cortului de consiliu şi le făcu semn celor doi ronini care-l păzeau să rămână la intrare. Înăuntru îl aşteptau în linişte Darikko-Hona şi Tsai Lung, samuraiul Nashijiro-Naga, administratorul arsenalului militar, cel care-l înlocuia pe Onoshi-Kiyama, şi locotenentul Igurashi Yedo, care stătea cu spatele către intrare şi se chinuia să aprindă încă un felinar.

Se ridicară cu toții în picioare, îşi plecară frunțile şi îşi împreunară palmele în față, în semn de supunere. Se aşeză pe tatami-ul de lângă măsuța portabilă cu hărți ți le făcu semn să stea alături de el. Igurashi luă loc ultimul, numai după ce reuşi să aprindă fitilul şi să pună felinarul din hârtie albă chiar în mijlocul măsuței, peste portulanul cu desenul zonei unde se aflau.

Tare mă îndoiesc, cugetă Toshiko-san şi privi drept în hârtia albă a felinarului, apăsat brusc de greutatea unor gânduri negre, tare mă îndoiesc că vom reuşi să ducem ordinele până la capăt. Nu pentru că n-am vrea. Şi nici pentru că nu am putea. Dar se întretaie aici atâtea interese şi voințe despre care nu avem habar, despre care, de cele

mai multe ori, nici nu știm măcar că există, încât ar fi de mirare să ajungem chiar și la jumătatea drumului, necum să-l isprăvim.

Detesta capcana în care se simțea prins acum. La început crezuse că, dacă desfăcuse cercul și scăpase de tentativa de asasinat, karma se va schimba și vor găsi soluții viabile pentru problemele lor. Acum, realiza că se înșelase. Că se înșelaseră.

Nu există nicio cale de scăpare în fața acestei realități, își spuse, simțind în ceafă apăsarea nevăzută a zidurilor puternice ale fortului. De parcă totul ar fi fost scris cu multe mii de ani înainte, iar noi nu facem altceva decât să punem în aplicare planuri și vorbe ce au fost deja realizate și spuse, ca și cum nu am ști asta. Dar știm.

ȘTIM! se strâmbă, oftând.

— Stăpâne? își ridică fruntea Igurashi.

Le povesti ce se întâmplase în noaptea precedentă în cabinetul comandantului olandez. Atâta cât considera că era necesar să cunoască.

Conform Tratatului de la Wakana, rolurile fuseseră împărțite cu strictețe japoneză, fiecare detaliu fiind consemnat de scribi și semnat personal de trimișii împăraului Go-Kashiwabara și de cei ai regelui Vilhelm de Orania Nassau, pentru ca mai târziu să nu existe niciun fel de interpretări neavenite.

Părții olandeze îi revenise partea de cercetare militară avansată, serviciile secrete și administrarea civilă a noilor teritorii cucerite, care intrau treptat în Imperiu; partea japoneză prelua organizarea militară a provinciilor, asi-

gura forțele armate necesare războiului şi forțele de poliție pentru menținerea ordinii. Dreptul la colonizare era stabilit în proporție de un olandez pentru cinci japonezi. Corpurile de armată olandeze (şi cele ale posibililor aliați ai acestora) se aflau sub tutelă japoneză şi trebuia să capete acceptul lui Oda Nobunaga în persoană pentru a se desfăşura oriunde în interiorul Noului Imperiu.

Iar acum constatau că, foarte aproape de marginea de vest a Imperiului, se găsea o considerabilă forță militară olandeză, care construise un fort aproape imposibil de cucerit, îşi amplasase numeroase puncte întărite în zona golfului şi construise un port în a cărui radă puteau să intre, fără să se înghsuie cel puțin zece corăbii. Mai mult, îşi aduseseră sclavi negri, ca să muncească pentru ei, din partea aceea de lume, cunoscută japonezilor numai din portulane, numită Africa, semn că aveau de gând să stea aici o lungă perioadă de timp.

— Te rog să mă ierți, stăpâne, dar ce ți-a spus comandantul olandezilor cu privire la aşezarea lor aici?

— Întotdeauna te-am ştiut un om cumpătat, răbdător şi hotărât în ceea ce faci, Igurashi-san. De aceea nu te pot înțelege acum. Crezi că eu, căpitanul Toshiko Qoda, comandantul acestui detaşament de chini, sunt în măsură să-i pun asemenea întrebări unui baron olandez, aliat al nostru şi cu un grad militar mai mare decât al meu, fără să fiu împuternicit de comandantul meu direct?

Locotenentul se făcu mic şi îşi vârî capul între umeri. Problema raportului între ofițerii japonezi şi cei olandezi fusese încă de la bun început una delicată.

— Înțeleg ce te frământă: faptul că, aparent, au încălcat Tratatul şi că şi-au luat libertatea de a fixa aici o forță militară, fără să ne anunțe. Baronul Willem Coq mi-a spus că prezența lor aici face parte dintr-o acțiune secretă, despre care au cunoştință atât amiralul lor, Daniel Steen, cât şi Shogunul nostru. Mi-a arătat chiar şi un papirus pe care Huro-sama îşi pusese sigiliul şi semnătura. O acțiune secretă, din care, de acum încolo, facem parte şi noi. Viitorul Noului Imperiu depinde, în mare măsură, de reuşita ei.

— Stăpâne Toshiko, iertare, rogu-te... Tsai-Lung făcu o plecăciune. Vreau să te întreb cine... va conduce această acțiune secretă: domnia-ta sau baronul acela, cu nume ciudat?

Căpitanul zâmbi. Chinul pusese întrebarea cu un anumit tâlc: comandantul unei operațiuni era cel care determina dimensiunea rutelor de deplasare şi numărul celor deplasați şi perioada aproximativă de timp necesară acesteia. Adică toate problemele pe care trebuia să le rezolve un administrator de trupă.

— Nu există decât un singur comandant al acestui detaşament, Tsai-san. Acela pe care l-a numit Huro-sama, în ziua în care acesta a părăsit campamentul general. Când vom pleca din aceste locuri, nu vom avea decât doi oameni în plus, din partea olandezilor: pe căpitanul Ernst Glukert şi pe slujitorul său negru. Nu aici există îndoieli şi necunoscute.

— Atunci, unde?

— Pe toți zeii, singura mea dorință e să pot răspunde la această întrebare în deplină cunoştință de cauză. Toshi-

ko oftă şi îşi împreună palmele ca pentru rugăciune. Olandezii au ocupat această regiune pentru că au aflat că duşmanul ne pregăteşte o lovitură perfidă, care să destabilizeze situația dintre noi şi aliații noştri. Willem Coq nu a ştiut sau nu a vrut să-mi spună despre ce fel de lovitură e vorba. Toate informațiile sunt pe corăbiile pe care le aşteptăm să sosească în port dintr-o zi pe alta. Până atunci, vă cer să rămâneți complet izolați de oamenii din fort şi de cei din sate. Niciun fel de contact fizic, ați înțeles? Să refuzați orice v-ar oferi şi să nu-i lăsați, cu niciun chip să pătrundă în tabără.

Le făcu semn să iasă şi îi privi cum se ridică, se înclină şi părăsesc cortul, fără să spună niciun cuvânt.

Oh, Buddha, ce-mi rămâne oare de făcut?

Îşi aminti de obrazul cenuşiu al bătrânului baron, de tusea lui seacă şi de ochii roşii... de durerea pe care pretindea c-o resimte în gât... Toshiko cunoştea efectele fizice care însoțeau pretutindeni în lume cumplitul blestem numit Moartea Neagră. Trăise întreaga dramă alături de Fujiko: umflăturile de pe gât şi din zona inghinală, pline cu puroi, care deveniseră din roz purpurii, apoi se făcuseră negre, ajungând de mărimea unui pumn de copil, febra ce o cuprinsese peste noapte, făcând-o să tresară spasmodic în brațele lui, aiureala şi chinurile îngrozitoare prin care trecuse până să-şi dea ultima suflare. Toată coasta de vest a Imperiului Soarelui, cuprinsă între porturile Aomori şi Kanazawa, stătuse vreme de şase luni sub asediul molimei, care luase cu ea peste două sute de mii de suflete.

Ce-mi rămâne de făcut? Cine se joacă atât de cumplit cu viețile noastre şi îşi ascunde obrazul dincolo de oglinda unui cer mereu pustiu?

Ceea ce am făcut dintotdeauna, îşi răspunse, cutremurat de un fior. Întâmpină-ți soarta cu răbdare şi încearcă să-ți dăruieşti sufletul armoniei, alungând gândurile negre despre viață şi moarte, despre ceea ce ai suferit şi ceea ce o să suferi, despre acum şi aici. Gândeşte-te că primul din Calea celor opt paşi spune că trebuie să ai o înțelegere corectă asupra lucrurilor. Şi, pentru a ajunge aici, este necesar să aduni, mai întâi, toate aceste lucruri la un loc.

16.

Calul fornăi supărat, încercă să se cabreze, apoi se resemnă şi ascultă de îndemnul călcâielor călăreţului său, ţâşnind înainte, în galop. Plaja se întindea, dreaptă şi îngustă, mai întâi spre miazănoapte, apoi se ondula lin spre apus şi se pierdea în spatele unor stânci îndepărtate. Toshiko îl simţea nervos, cu pielea umedă tremurând, dar nu voia să îl lase la trap. Era un animal de rasă, un fel de nobil samurai printre gloabele pe care călăreau chinii, un dar primit înainte de a se căsători de la tatăl său. Avea corpul prelung, vânăt-rotat, şi picioarele subţiri, fapt care-l făcea foarte bun pentru galopuri năvalnice, dar nu rezista unui trap de uzură de o zi.

— Sfântă Fecioară, hei, japule, pe ce naiba călăreşti? Animalul ăla e un cal ori un uliu?

În urmă cu mai bine de 50 de paşi, căpitanul Ernst Glukert călărea dezlănţuit, aproape lipit de coama calului său uriaş, un armăsar lusitan, de culoare sură, cu un pas mare, dar cam lent.

Toshiko continuă să alerge, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Caii tropăiau prin apa care le spăla copitele, împroşcând cu stropi şi cu spumă albă până departe. Deşi privea numai înainte, îi simţea pe cei doi ronini călărind ca nişte umbre, mult mai în spate, aproape ascunşi în iarba înaltă ale cărei smocuri creşteau până lângă plajă.

L-am alergat destul, rânji. Acum ştie că mai există şi alți călăreți pe lumea asta, nu numai îngâmfații de olandezi.

Clătină din cap, trase de frâu şi se opri în apropierea a două stânci, care intrau pe jumătate în apă. Cea mai apropiată semăna cu vela umflată a unei caravele. Îşi bătu calul cu palma peste crupă, mulțumindu-i în felul acesta pentru efortul făcut. Animalul răsufla puternic, cu zăbala plină de spume.

Glukert îl ajunse din urmă şi trase de frâu. Mustața îi atârna pleoştită peste buze şi ochii i se înfundaseră în cap. Pălăria îi atârna pe spate, iar părul negru, strâns în coadă, i se răzăvrătise deasupra frunții.

Nu era un bărbat urât, aprecie Toshiko şi îşi jucă puțin calul. Chiar dacă era masiv, ca mai toți europenii, chiar dacă se mişca greoi şi mirosea de la o poştă a tutun şi a piele nespălată. În plus, era un călăreț destul de bun. Nu atât de bun ca un ronin adevărat, dar destul de bun.

— Călăresc pe un cal din rasa Kiso, îi răspunse în olandeza lipsită de accent, pe care trebuise să o învețe la Curtea Imperială din Osaka. Caii Kiso au fost printre primii pe care familia imperială i-a adus în Țara Soarelui-Răsare, în urmă cu opt sute de ani, cumpărându-i cu grămezi uriaşe de perle de la negustorii coreeni.

— La naiba! În ce an suntem?

— Aşa cum îi socotiți voi, olandezii, suntem în 1582 al erei creştine.

— Aşadar, aveți rasa asta de prin ani 700. Ha-ha, nu crezi că e o rasă cam bătrână pentru cât de repede aleargă?

— Calul meu nu are decât trei ani. Şi aleargă bine, dar nu foarte bine. Nu a fost antrenat pentru alergare, precum câțiva dintre armăsarii Împăratului. Este un cal de luptă.

— Cal de luptă, nu?

Olandezul îşi împunse calul şi îi dădu o roată celuilalt.

— Poate pentru încăierările voastre neînsemnate din insule. Pare de-a dreptul firav. Dacă îl reped pe Îndrăznețul peste el, precis îşi frânge unul din picioarele alea de barză.

Toshiko râse. Înfumurarea ofițerului olandez îl scotea din sărite, dar îl şi amuza. În viitor, putea să fie o armă puternică împotriva lui, dacă va şti cum să o apuce şi cum să o manevreze. Şi, mai ales, dacă acesta avea să rămână în viață.

— Un cal puternic este bun la tras căruța sau copacii. În luptă, calul trebuie să fie iute, să fie agil şi să aibă simțul înnăscut de a se feri de loviturile de sabie. Plus că trebuie să fie sficient de antrenat încât să ştie să asculte, fără greş, de toate semnele pe care le are în comun cu călărețul său.

Olandezul îşi şterse transpirația de pe frunte cu mâneca şi îşi trase pălăria pe cap. Arăta cam ca o sperietoare pe care țăranii japonezi o puneau pe câmp, ca să alunge graurii din lanurile de orez. Toshiko clătină din cap, înăbuşindu-şi un zâmbet. Între aliații olandezi şi duşmanii Nahuatl nu părea să fie o diferență chiar atât de mare. Barbarii rămâneau pretutindeni barbari, orice nume ar fi purtat neamul lor.

— Semne, japule? Ce fel de semne şi-ar putea face un călăreț cu animalul de sub el? Altele decât trasul de frâu şi împunsul cu carâmbii cizmelor...

— Noi nu avem carâmbi. Credem că animalul nu trebuie să asculte de stăpânul lui de teamă. Ci pentru că îl înțelege. Priveşte, aici.

Şi, fără să mai aştepte, pentru ca să nu aibă răgaz să se răzgândească, Toshiko îl îndemnă pe Mago să meargă la pas înapoi pe drumul pe care veniseră. Apoi, înainte ca celălalt să se dumerească şi să privească spectacolul cu atenție, Mago se opri brusc şi îngenunche cu picioarele din față; se ridică, mai înaintă puțin şi se lăsă pe partea stângă, dându-i răgaz călărețului să sară într-o parte; la un şuier al acestuia, se ridică din nou şi veni cu spatele către el; Toshiko sări în şa, apucă frâul şi porni în galop către mare; calul se opri fără veste şi îl aruncă pe călăreț în apă, după care începu să alerge în cerc în jurul lui, aruncând jerbe de stropi scânteietori. Toshiko plescăi din buze şi Mago se opri, tremurând uşor. Sări din nou în şa şi îl conduse către stânci.

— Scoate sabia, îi spuse celuilalt. Şi încearcă să-l loveşti, unde-ți vine mai bine. Şi când îți vine mai bine.

Prinse să se rotească în jurul celuilalt cal, într-o spirală din ce în ce mai strânsă. Gukert rânji şi-şi scoase sabia. O cumpăni îndelung şi, când calul japului se aşeză între el şi soare o repezi cu un chiot înainte, sigur că o să-i spintece burta. Dar calul făcu ceea ce nu mai văzuse făcând niciun cal, până atunci: sări într-o parte, atât de rapid, că nici nu apucă să-l vadă făcând mişcarea. De parcă ar fi

avut numai două picioare şi nu patru, îşi spuse, în timp ce cădea în faţă şi numai reflexul de oştean învechit în lupte îl făcu să-şi smulgă piciorul din scară, mai înainte ca Îndrăznețul lui să o ia speriat la galop către dreapta şi să-l târască după el cine ştie cât.

— Cum mama dracu' ai făcut asta? gâfâi el, în timp ce se ridica de jos şi se scutura de nisip.

— Nu eu. Mago.

— Un cal nu poate să sară singur într-o parte. E prea mare şi prea greu ca să se poarte ca o pisică!

— Un cal obişnuit, ca al tău, nu. Dar Mago poate. Mago este unul din caii imperiali.

Toshiko coborî de pe spinarea lui şi-l legă de un stei al stâncii din apropiere. Căpitanul olandez îşi tufli pălăria pe ceafă, îşi vârî degetele în gură şi şuieră puternic de două ori. Calul ce mai alerga încă spre apus, se opri, rânchează uşor, se întoarse şi porni înapoi la trap.

— Vezi că şi caii olandezi răspund la semne? se strâmbă bărbatul necăjit, apoi îşi recuperă sabia de jos. Parcă ai călări o maimuță, nu un cal adevărat.

— O maimuță care în luptă devine una cu tine. Când mă bat nu trebuie să am şi grija lui.

— O maimuță ca asta aş vrea să călăresc şi eu, afirmă Glukert şi scuipă cu năduf în nisip. Trebuie să fie minunat să ai un animal care să-ți poarte de grijă, nu numai să se lase călărit.

— Este, înclină el din cap şi o sclipire de mulțumire îi licări în ochi.

Îl umilise pe olandez chiar pe terenul de luptă propus de acesta. Îşi aminti de clipele acelea ale după-amiezii,

când santinelele îi comunicaseră că un călăreț și un servitor negru ce mergea pe jos ajunseseră la limita taberei, venind dinspre fort. Știuse chiar înainte să-l vadă despre cine era vorba și îi ieșise în întâmpinare. Îl primise cu toată atenția cuvenită rangului său militar și rolului său de aliat. Îl condusese către un cort așezat în marginea taberei, lângă ceair, și-i explicase care erau regulile de bază ale taberei. Păruse că pricepe totul și, după ce își aruncase lada cu lucruri înăuntrul cortului, lăsându-l pe negru să se ocupe cu despachetatul lor, îl întrebase dacă ar putea să discute cu el între patru ochi. Existau mai multe posibilități pentru un comandant de a se feri de ochii celorlalți, dar el o alesese pe cea mai simplă – o plimbare călare de-a lungul plajei. Care se transformase, aproape imediat, într-o întrecere bărbătească.

În fine, armăsarul lusitan se apropie suficient de mult, pentru ca căpitanul olandez să poată să-l apuce de frâu și apoi să-l lege lângă celălalt.

— Ai câștigat, spuse fără entuziasm. Dacă nu plecăm prea repede de aici, am vreme să mă întorc la castel și să iau de acolo un poloboc de vin de Burgundia, pe care să ți-l ofer ca premiu.

Toshiko își linse buza de jos, apoi o mușcă, străduindu-se să nu zâmbească.

— Nu m-am întrecut cu tine pentru vreun câștig. Apreciez buna ta intenție, dar nu folosește la nimic. Eu nu beau decât ceai negru și saké. Băuturile pe care consumați voi nu fac altceva decât să te amețească și să te determine să te miști mai încet. Am văzut scandalurile și bătăile de prin crâșmele din porturi.

— Eşti un prost, decretă senin celălalt, privindu-l drept în ochi. Pentru că numai un prost ar putea să refuze un poloboc de vin de Burgundia. Dar nu e treaba mea asta. Dacă mă gândesc bine, cred că tot am să mă duc să-l iau pentru mine. S-o găsi un locşor pentru el prin căruțele voastre.

— Nu cred că te vei putea întoarce prea curând în fort.

— Ce vrei să spui? O să-mi interzici să ies din tabără sau ce?

— Cred că aşa s-ar putea numi ceea ce o să fiu nevoit să fac.

Glukert holbă ochii, nevenindu-i să creadă, căscă gura să spună ceva, se răzgândi şi duse mâna la sabie.

— Pe Dumnezeul meu, nu cred că o să fii chiar primul jap răpus de un supus al Majestății Sale Wilhelm, dar fără îndoială că o să fii cel mai important, de când s-au semnat alianțele.

— Lasă sabia, olandezule, pentru că nu o să-ți servească la nimic. În cel mai bun caz, o să fii ucis mai înainte de a termina să o tragi din teacă.

Îi arătă cu mâna spre dreapta, unde cei doi ronini aşteptau cu arcurile încordate un semn din partea sa.

— Nu vreau să te omor. Ar fi un semn rău pentru alianța noastră. Deşi greşeli s-au mai făcut. Au mai căzut şi capetele ce au greşit. Acum, însă, e altceva. Nu doresc să primejduiesc zadarnic viața oamenilor mei.

— Nu înțeleg.

Putea să se prefacă, aprecie Toshiko, păstrând totuşi o distanță convenabilă între ei. Putea să fie o strategie, pe

care nu o înțelegea, prin care partea olandeză să încerce să le contamineze detaşamentul. Nu vedea, totuşi, care ar fi putut fi scopul acesteia. Doar dacă, în anii din urmă, olandezii de aici nu vor fi reuşit să încheie un tratat cu duşmanul Nahuatl, deşi aşa ceva părea monstruos şi exclus. Un tratat prin care să câştige ce...?

Îşi scutură capul. Prea multe gânduri. Prea multe întrebări. Şi niciun răspuns corect. Sau poate că nu vedea el unul corect.

Calea celor opt paşi, samurai, îşi spuse, cu un început de înțelegere în minte. Atât de vag, încât părea mai degrabă o umbră, decât o realitate. Primul pas era acela al înțelegerii corecte: existența omului, aşa cum o percepea budismul, putea fi mântuită numai prin credința în adevărul exprimat de Sutra Lotusului. Mântuirea ținea de lucrurile simple, ca şi înțelegerea cauzelor. Dacă un lucru se întâmplă şi nu-i poți vedea cauza care i-a determinat existența, înseamnă că el e prea complex. Şi trebuie descompus în părțile lui simple. Elementare. Al doilea pas îl formează gândirea corectă. Adică hotărârea de a urma credința din acea Sutră.

Se decise să îl facă pe olandez să descompună el acea parte complexă a lucrurilor, pe care Toshiko o vedea, fără să o înțeleagă.

— Dezbracă-te! îi porunci brusc şi, mai înainte ca acesta să se poată mişca, îşi trase sabia de la brâu. Chiar acum!

Glukert se holbă şi mai mult la el, cu mâinile în şolduri.

— Ai înnebunit, japule? Cum adică să mă dezbrac? În țara mea asta e o umilință supremă. Pentru care se moare!

— Şi în țara mea se moare pentru asta. Dar, dacă nu vrei să fii tu acela care moare primul, dezbracă-te!

Şi comandantul Toshiko Qoda se uită atât de poruncitor în direcția lui, încât celălalt se trase un pas înapoi. Din spate, se auzi vibrația corzilor de arc întinse la maxim. Apoi, olandezul înghiți în sec, dădu din cap, în semn de acceptare, şi începu să se dezbrace.

Îşi scoase, rând pe rând, fiecare piesă de îmbrăcăminte, punând-o separat, ca şi cum ar fi vrut să țină minte ordinea în care urma să le îmbrace la loc, iar cizmele le aruncă în nisip, la poalele stâncii. Rămase gol, cu pălăria pe cap şi cu inelele de pe degete scânteind stins în lumina soarelui pe jumătate amurgit.

— Vino mai aproape şi ridică brațele!

Nu, nu avea boala. Petele mari, de culoare roză sau purpurie nu se vedeau nicăieri. Şi nici nu părea să aibă febră sau să tuşească.

— Eşti curat, îi spuse. Poți să te îmbraci. Nu ai luat încă boala.

Glukert îl privi uluit, uitând să se apuce de îmbrăcat.

— Ce boală?

Îi povesti despre ciuma neagră şi despre semnele pe care le văzuse pe chipul baronului Willem Coq, precum şi pe cele ale câtorva petrecăreți din sala cea mare a fortului. Îi spuse că era aproape sigur că, dacă l-ar fi pus pe comandantul lui să-şi ridice brațele, ar fi descoperit la subsuorile acestuia buboanele pline cu puroi care, în momentul culminant al bolii, ar fi erupt în organism, umplându-l cu otravă.

— Nu știu câți dintre oamenii voștri s-au îmbolnăvit, dar în foarte scurt timp, poate zece zile, poate numai o săptămână, toți vor avea moartea neagră în corp și vor începe să moară. De aceea, nu-ți mai pot permite să te întorci și apoi să revii în tabără.

— De unde știi că nu o am chiar acum în mine și că nu s-a copt îndeajuns, ca să izbucnească? întrebă Glukert, cu voce tremurată.

— Îmbracă-te. Nu pot să știu că nu ai sămânța spurcată în vinele tale, de aceea te-am așezat în acel cort izolat lângă ceair, de unde nu ai voie să ieși decât atunci când vin oamenii mei să te caute. Iar dacă boala te va cuprinde... avem un vraci chin cu noi. Foarte priceput. Darikko-Hona se va gândi până atunci ce este de făcut și cum ar trebui să te trateze.

17.

Din cele trei caravele, pornite la drum din golful Providenciales, în urmă cu aproape o săptămână, numai două rezistaseră cumplitei furtuni ce măturase apele Caraibelor timp de trei zile, fără încetare, şi rămăseseră în contact vizual, în ciuda norilor negri, care continuau să atârne, ameninţători, peste mare. „Rosaria" dispăruse fără urmă, încă din cea de-a treia noapte.

„Sint Maarten" reuşise să iasă destul de bine din confruntarea cu stihiile dezlănţuite, pierzându-şi numai vela trincă, focul şi una din cele două bărci. Dar „Bonaire", rămasă mult în urmă şi părând să meargă în derivă spre sud, avea catargul principal prăbuşit peste teugă şi o parte din proră distrusă. Doi marinari fuseseră măturaţi de valuri, iar vălmăşagul de frânghii care legau velatura trebuia tăiat cu cuţitul, în cală neexistând alţi colaci pentru a le înlocui.

— Au o viaţă grea, bombăni David Haalen, nostromul, după ce îi trecu din nou luneta căpitanului. Coboară noaptea şi s-ar putea să ne plouă, dacă norii ăia continuă să vină înspre noi.

— Din câte-l cunosc eu pe Reem, precis o să arunce ancora şi o să încerce să se lase dus în derivă încet până în zori. Nicolas Turp se mai uită o dată prin lunetă, apoi vârî tuburile unul în celălalt şi o întinse nostromului. O duci

în cabină şi o pui peste portulan. Apoi dai ordin echipajului să coboare pânzele. Rămânem numai cu focul, în caz că se întoarce vântul spre apus, apoi lăsăm an...

— Nu laşi nimic, căpitane Turp!

Pe dunetă, îşi făcu apariția Sara Moser, îmbrăcată într-o rochie lungă, din catifea verde, cu panglici galbene şi roz, şi înfăşurată într-o pelerină neagră. Părul îl avea strâns în două coade groase, împletite savant către creştetul capului. În urma ei, la doi paşi, aştepta servitoarea, cu unul din obraji, roşu şi umflat pe jumătate, ascuns de borurile lăsate, ale unei pălăriuțe negre.

— Înțelegerea la care am ajuns, înainte de plecarea din port, a fost că fiecare trebuie să se descurce singur şi să ajungă în golful Abbacó. Nu avem nici timp şi nici oameni de pierdut pentru a ajuta pe cineva. Dacă Dumnezeu nu-i ajută, noi nici atât nu putem să o facem.

Femeia avea o voce tăioasă ca o lamă de brici. Ochii albaştri îi luceau, ca şi când în interior ar fi fost două luminițe aprinse.

— S-ar putea să nu reuşească să descurce fungile, doamnă, interveni nostromul, clătinând din cap. Datorită încărcăturii, am fost cu toții nevoiți să lăsăm la țărm al doilea rând de pânze şi de corzi. Legea nescrisă a mării ne cere...

— Fiecare cu norocul lui! rosti rece Sara Moser. Trebuie ca până mâine în zori să vedem uscatul, înțelegi, căpitane Turp? Ai semnat un contract şi ştii cum reacționează Sfânta Inchiziție, atunci când cineva nu-şi respectă un contract.

Nicolas Turp își împinse pălăria spre ceafă.

Nu voise cu niciun chip să accepte călătoria asta și numai amenințarea Guvernatorului că îi ridică licența de navigație îl făcuse să-și schimbe părerea, în ultima clipă. Apoi, după prima zi de navigație, chiar la începutul furtunii, fusese căutat de primul locotenent, care-i spusese că una din lăzile ferecate cu câte trei lacăte și grele ca și cum ar fi fost pline cu lingouri de plumb căzuse de pe raftul unde fusese urcată, se spărsese și își împrăștiase pe podea conținutul. Material vrăjitoresc, precizase ofițerul, cutremurat.

— Am semnat un contract, da... acceptă el, într-un târziu. Dar am fost obligat s-o fac.

— Crezi că e interesat cineva de condițiile în care ți-ai pus iscălitura pe el? Sau presupui cumva că Marele Inchizitor are timp să-și aplece urechea la scuzele pe care le găsesc cei slabi și lipsiți de credință?

— Fie, oftă bărbatul, strângând între degete balustrada de lemn a teugii. Domnule Haalen, fii bun și ordonă carturile de drum. Rămânem cu toată velatura sus, până mâine dimineață. Și pune să curețe mizeria de pe punte. Suntem, totuși, o navă a Majestății Sale Wilhelm de Orania, nu un nenorocit de barcaz spaniol!

După câteva minute, pe punte urcară doi marinari, cu găleți și cu un braț de cârpe negre și soioase. Căpitanul mai rămase puțin, făcând observații asupra direcției și vitezei vântului, apoi se înclină în fața celor două femei și coborî scara, dispărând în direcția prorei.

Sara Moser rămase timp îndelung pe dunetă, rezemată cu brațele de balustradă și privind cum se micșorează,

treptat, în amurgul pastelat, conturul lui „Bonaire". Numai când acesta deveni un punct neclar pe obrazul înserării, îi făcu semn Mariei și porniră în direcția cabinei.

„Sint Maarten" își văzu cuminte de drum, cu felinarele agățate la pupa și la prora, ca doi ochi roșii, ciudați, pe capul unui animal drăcesc, venit să bântuie mările neliniștite ale Noului Imperiu. În burta lui, cufundată în apele limpezi, Ludwig Olbright pândea, cu ochii cufundați în fundul capului de oboseală, mișcările hoardei de șobolani. Din când în când, mâna dreaptă ridica bucata de lemn și izbea cu putere, prin întunericul aproape complet. Un cor de chițăituri se înălța și urma ropotul obișnuit de picioruțe, care îi indica faptul că trupa de vânători nocturni se retrăgea speriată, pentru a pregăti o altă strategie de atac.

În vremea când purta numele de Anderson și trăia în Colonia Selenară, nici nu auzise despre aceste animale numite șobolani, necum să vadă vreunul. Luna era singurul loc unde oamenii debarcaseră de-a lungul istoriei lor și unde șobolanii nu avuseseră acces, din cauza condițiilor de supraveghere extrem de stricte existente pe cosmodromuri și, mai ales, pentru că, evident, exista binecuvântatul spațiu extraterestru. Sau vidul cosmic, cum i se spunea, în limbaj popular. Navele de pasageri, ca și cargourile de marfă nu dispuneau de protecție termică și atiradiație decât pentru spațiile locuite de oameni. Calele cu materiale erau lăsate în voia Zeului Cosmos.

Aici însă, pe fundul calei unei caravele bătrâne, în inima unei istorii îndepărtate și destul de ciudate, în raport cu

amintirile sale, Ludwig Olbright era nevoit să se lupte pentru viață cu aceşti prădători numeroşi, ai căror ochi sclipeau în întuneric cu... aproape cu inteligență omenească, îi veni spună. Dar se opri la timp. Cui să spună?

Intui în ultima clipă că asaltul se pornise în direcția piciorului său stâng şi, între două ruliuri, izbi cu lemnul de mai multe ori, străduindu-se să lovească în puncte cât mai apropiate unul de celălalt. Ar fi putut să jure că, de câteva ori, bâta atinsese corpuri moi şi auzise chiar zgomot de oase rupte, dar când mătură locul, pentru verificare, ciomagul nu întâlni nimic în arcul pe care-l descrise.

— Un proverb jap spune că soarta omului e soarta lui, iar viața nu-i decât o amăgire.

— Cine-i acolo? strigă, mai speriat decât dacă ar fi descoperit un şobolan urcat pe gât.

Dar întunericul rămase tăcut şi doar scârțâielile navei, care urca şi cobora coama câte unui val, îl convinse că nu adormise şi visase. Şobolanii îl asaltară din nou, dar reuşi să-i mătură repede. În dreapta, mult în spatele său, o ladă alunecă din legături şi se izbi cu zgomot înfundat de peretele corăbiei.

— E cineva acolo? repetă, auzindu-şi bătăile speriate ale inimii.

— Viața-i doar o amăgire, aşa că şobolanii nu te vor roade. Pentru că nu vor avea ce.

— Cine naiba eşti?

— Te numeşti Ludwig Olbright, nu-i aşa? Numele meu nu cred că are vreo importanță. Eşti un străin, aşa că nu ai de unde să-l cunoşti. Poți să-mi spui, de exemplu, Bartho-

lomeu. Şi nu mai izbi cu partea groasă a bâtei de parcă ai vrea să baţi un piron într-o scândură. Întoarce-o invers şi loveşte în stânga şi în dreapta, în arce de cerc, ca la duel.

— De unde ştii cum lovesc? Ai ochi de pisică?

— Ochi de pisică? Ha-ha! râse celălalt. Aş vrea eu. Să spunem că mi s-a ascuţit auzul, de când stau legat aici, în întuneric.

Ah, zeilor, care veţi mai fi pe firmamentul acela îndepărtat, daţi-mi putere să scap de aici, se rugă Olbright. Trebui să reuşesc să scap de legături, dar nu pot să-mi folosesc mâna dreaptă, pentru că dacă las lemnul din mână, fie şi pentru câteva clipe, scârbele astea nenorocite or să mă roadă de viu. Şi, în plus, nu poate nimeni să-mi garanteze că nu sunt atinşi de germenii Morţii Negre. Dacă mă muşcă fie şi unul singur, pot să mă sinucid. Ajutaţi-mă, zei, trebuie să le arăt nenorociţilor ăştia că sunt mai puternic şi mai şiret decât ei. Trebuie să scap din cloaca asta!

— Trebuie să scap, cu orice preţ, de aici! Mă auzi, ne... Chiar, cine naiba eşti, Bartholomeu? Şi de ce ai ajuns în cală?

Celălalt tăcu o vreme. Foşgăiala şobolanilor reîncepu, iar Olbright lovi aşa cum îl învăţase celălalt. Imediat simţi cum lemnul agaţă mai multe trupuri în mişcarea sa de secerare şi le azvârle către pereţii îngropaţi în beznă.

— Nu are importanţă cine sunt. Şi nici de ce am ajuns aici, legat de un stâlp, uns cu ulei, pentru ca şobolanii să nu urce până la mine. Probabil că am făcut o boacănă destul de mare, ca să mă aflu alături de tine, acum. Dar nu este interesantă pentru tine.

— Eşti olandez? Deşi nu ai accent...

— Aş putea să fiu chiar şi un jap, care a învățat bine limba asta, nu? Oricum, sunt un duşman al lui Wilhelm Taciturnul, dacă asta te linişteşte. Țara mea şi Țările de Jos se află în stare de război de mulți ani.

— Da? Şi care-i țara ta?

— Anglia. Majestatea Sa Elisabeta I, din Casa Tudor, a jurat, în Westminster Abbey, să scufunde întreaga flotă a blestemaților de flamanzi şi poți să fii sigur, străine, că se va ține de promisiune. Nicicând n-am mai văzut o femeie mai aprigă ca ea.

— Femeile... toate mizeriile din lume se întâmplă din cauza unor femei! bombăni celălalt, cu urechea îndreptată către dreapta, unde i se păruse că aude zgomotul stins al unor corpuri care se târăsc. De când Eva l-a aruncat pe Adam din Rai, bărbații trebuie să îndure tot.

— Soarta omului e soarta lui, râse bărbatul numit Bartholomeu. Iar numele sorții este femeie. Tu nu te afli aici din cauza unei femei?

— Ba da, bombăni amărât Olbright. Nenorocita aia de Sara Moser. Fiica Guvernatorului din Caicos.

— Kiku, răspunse vocea din întuneric.

Prima greşeală! descoperi cu uimire şi spaimă Olbright şi, brusc, cămaşa udă de transpirație îi îngheță pe spinare. De unde ştia celălalt de numele ăsta? Ai grijă mare ce faci, Anderson, altfel chiar ajungi hrană la şobolani. Nu ai voie să greşeşti de două ori.

— Niciunul nu e numele ei adevărat, reluă Batholomeu, după câteva clipe de tăcere. Are o mulțime de nume

și o mulțime de chipuri. Joacă o mulțime de roluri, cu mai mult har decât actorii din tragediile bardului acela născut în Avon, Shakespeare. Un singur lucru este însă întotdeauna adevărat – faptul că e vrăjitoare.

— O cunoști?

— Altfel nu aș fi aici.

— Ce-ai făcut?

Olbright își mușcă buza de jos. Nu se aștepta să-i vină pe buze tocmai întrebarea asta. Izbi fulgerător în dreapta, apoi în stânga. Chițăiturile îndepărtate îi semnalară că sfatul vecinului său de prizonierat funcționa.

— Nimic.

— Același lucru pot să-l spun și eu. Dar nu asta e important.

— Și ce e important?

— Să te ajut să scapi de aici. Să deschizi bocaportul, să ieși pe punte și să te strecori în barca de salvare. Apoi nu ai decât să dezlegi funia cu care este legată și ea va aluneca pe schelă și va coborî în apă. Vor auzi, firește, zgomotul, dar până ce vor constata ce s-a întâmplat, corbia va înainta suficient pentru ca să nu merite efortul de a se întoarce împotriva vântului, ca să o caute. Mai ales că vor crede că nodul a fost prost făcut și s-a desfăcut singură, din cauza tangajului. Nu vor bănui nimic despre vreo evadare.

Oare mi-ați auzit rugăciunile, zeilor? Oare chiar există o cale de scăpare din iadul ăsta?

Își linse buzele pârlite. Gâtul îi era atât de uscat, încât nu putea să înghită. Îi era o sete cumplită.

— Doar într-o barcă, în mijlocul oceanului? Moartea va fi la fel aici, ca şi acolo.

— O barcă de salvare, râse celălalt, dar râsul său trecu aproape neobservat sub tropotul sutelor de picioare de şobolan, care păreau că se îndreaptă într-o singură direcție. Are în ladă apă şi hrană pentru şase persoane, timp de trei zile. Iar noi nu o să fim decât doi.

— Noi?

— Credeai că l-ai întâlnit pe bunul Samaritean şi că o să-ți ofer eliberarea pe gratis?

Hârâi din gât, apoi Olbright îl auzi cum scuipă de mai multe ori.

— Va trebui să mă dezlegi şi să mă cari în spate până la barcă. Mi-au tăiat laba piciorului stâng, mi-au sfărmat două coaste, mi-au strivit palma dreaptă, mi-au ars pielea capului cu o cască de fier înroşită în foc şi mi-au bătut un piron în gât. Cu toate astea Domnul a vrut să supraviețuiesc. Şi să te sfătuiesc, acum, când ai mare nevoie de aşa ceva.

— Dar, zeilor mari, ce naiba ai putut să le faci, de te-au schingiuit în halul ăsta?

— Sunt spionul Reginei Elisabeta. Informațiile pe care le-am aflat despre Kiku ar trebui să conducă la ruperea tratatului cu japii şi să rescrie altfel geografia lumii. Şi cred că şi istoria. Dar... Nu ştii cine este Kiku, nu?

— O vrăjitoare a Inchiziției.

— Da, o vrăjitoare. O vrăjitoare afurisită, rea şi puternică, aşa cum nu mai e alta în întreaga Europă. E Marele Inchizitor al Ordinului care-i torturează, îi arde, îi decapi-

tează şi îi rupe în bucăți pe cei care nu cred în profeția că Maria, nu Isus, se va întoarce la viață pentru a domni în numele Cerului peste întreg pământul şi pentru a deschide porțile dintre lumi. Porți pe care se vor întoarce acasă Zeii străbunilor.

18.

Cum ar arăta un Hahn Katterson mort? Ar trebui să aibă o lumânare în mâinile împreunate pe piept şi un vas cu tămâie fumegândă la cap? Era creştin, nu?

Dar un Samuel Riley? Nu asistase niciodată la funeraliile unui camarad OMON decedat, dar auzise că existau două proceduri, la opţiunea celui în cauză: incinerare, cu păstrarea urnei de cenuşă în cripta regimentului; şi depunerea sicriului din gaze închetate în adâncurile Văii Smard, aflată la 10 km în sudul Coloniei. Nu asistase niciodată la un astfel de eveniment, dar îşi închipuise uneori cum i-ar sta, congelat pentru veşnicie, în interiorul colorat şi translucid al tubului de gheaţă.

Îşi scutură fruntea şi trase de frâu, oprind calul.

De ce se gândea la moarte? De ce nu se gândise la ea deloc înainte, nici chiar în clipele halucinante ale intrării scarabeului de metal şi sticlă în gara finală, de pe vârful retezat şi nivelat al lui Montes Alpus? Atunci când nimeriseră în plină bătălie între armatele împăratului bizantin Andrei Paleologul, fiul cel nevolnic al lui Tomas Paleologul, şi sarazinii lui regelui Mugahid, sprijiniţi de consilierii Papei Grigore al VII-lea, care voia să oprească expansiunea Imperiului Roman de Răsărit pe linia dintre Lacul Constanţa şi Lacul Corno, de-a lungul văii Rinului.

Coborî din şa, legă calul de un tufiş şi se apropie de buza prăpastiei. De jur-împrejur, pădurea se întindea

tainică şi amenințătoare. Privi lung cum firul drumului continua să şerpuiască pe buza hăului, ocolind un vârf mai mic, aflat la picioarele sale, şi apoi intrând din nou în pădure şi pierzându-se printre copaci. Avea noroc că japii erau constructori remarcabili şi că printre primele lucruri pe care le făceau, după ce cotropeau o regiune, era să-i pună pe chini să taie drumuri militare, pavate cu piatră.

Aşa îi şi venise ideea, atunci când se gândise cum să facă să păcălească destinul – să profite de faptul că suita curierului era obligată să folosească drumul imperial şi să încerce să-i iasă în întâmpinare, înainte să ajungă la factorie. Pentru asta trebuise să călărească o zi întreagă înapoi, către răsărit, în încercarea de a descoperi factoria.

Era exact cum şi-o amintea – la marginea poieniței, înconjurată de palisada înaltă din lemn, cu ceairul pe partea dinspre răsărit şi cu turnul de pază, în interiorul căruia veghea cu atenție un chin, legat la cap cu o faşă pătată de sânge. Nici măcar nu coborâse de pe cal. Se oprise în fața porților, îşi spusese numele şi cetățenia, după care întrebase de curierul regal şi de suita lui. Acesta însă nu ajunsese în nodul factorial, ba mai mult chiar samuraiul care răspundea de comandă nici măcar nu fusese informat despre posibila sa sosire. Aşa că îşi îndemnase calul spre răsărit şi lăsase în urmă fortul, cu presentimentul că se afla pe calea cea bună.

Un Katterson mort părea să fie o imposibilitate. Scăpase din mai multe capcane, încăierări şi chiar dintr-o bătălie de-o zi, în apropiere de granițele Regatului Țărilor de Jos. Pregătirea sa militară îşi arătase roadele din plin.

Deşi nu pusese în viața sa mâna pe o sabie, pe o lance, pe un scut sau pe un arc, învățase cu o mare rapiditate cum să le mânuiască şi, mai ales, cum să se ferească să fie rănit.

Scrută drumul de sub el cu atenție, dar, în afară de zborul în cerc al unui vultur pleşuv, nu se zărea nicio mişcare pe întreaga coastă a muntelui.

Se hotărî să-şi continue coborârea şi, tocmai se pregătea să încalece, când îi zări. În față, ca un fel de avangardă, călăreau patru chini şi un samurai ronin, apoi venea rădvanul tras de patru cai, în care stătea curierul, însoțit de un chin, care părea să ia notițe pe o tăbliță, apoi urmau încă cinci chini, înarmați cu arcuri, care călăreau grupați. Coborî din nou de pe cal, îl legă de tufă şi se aşeză în mijlocul drumului, cu mâinile încrucişate la piept, semn că nu avea gânduri războinice.

De undeva, de deasupra, cădeau frunze îngălbenite de mesteacăn şi ace uscate de zadă. Se auzeau păsări ciripind şi vulpi scheunând prin râpe îndepărtate. Venea toamna, îşi spuse Katterson, filtrând printre gene lumina aurie. A doua toamnă pe care o apuca pe Tehrra.

Nici nu-şi închipuise vreodată cât de frumoase puteau fi anotimpurile. Văzuse chiar şi câteva tablouri cu acest subiect – acele reprezentări cromatice bidimensionale, care țineau loc de hologramă şi care păreau, cum să spună? – parcă mai palpabile şi mai... apropiate de spirit. Admirase de mai multe ori, în casa seniorului David Teniers, în slujba căruia intrase, după ce reuşise să scape cu viață din bătălia de la Bernina, câteva pânze mari, cu rame bogat ornamentate, semnate de Pieter Bruegel, Jacopo Bas-

sano şi Fra Bartolommeo. Oamenii aceia nu ştiau aproape nimic din legile fizicii optice, dar aveau ceea ce se cheamă... talent. Obişnuia să stea în faţa lor minute în şir şi să-şi închipuie că se găseşte chiar în interiorul imaginilor prinse sub tuşele groase de culoare. Un sentiment straniu, dacă-şi amintea că asta nu i se întîmplase niciodată în Colonie, atunci când privise imaginile holografice sau chiar cele multidimensionale ale naturii selenare.

Apoi veni lovitura năpraznică, în moalele capului, care-l cufundă în beznă.

Ceva îi picura pe faţă şi, imediat, simţi o durere surdă în ceafă. Încercă să mişte mâinile, dar constată că trupul nu-l ascultă. Întredeschise pleoapele, cu precauţie, şi primi picăturile de apă drept în ochi. Scutură din cap şi durerea din ceafă îi explodă în tot capul.

— S-a trezit spionul nostru, auzi o voce cunoscută şi, după ce reuşi să-şi acomodeze retina la lumina soarelui, care-i bătea în faţă dintr-o parte, îl văzu pe curier aplecat deasupra lui, cu o carafă de aramă în mână. Cred că acum o să fii drăguţ să ne răspunzi la unele întrebări, nu? Mai ales că ne-ai făcut să aşteptăm de ceva vreme momentul acesta.

Răsuci capul cu precauţie şi privi în jur. Se găsea în acelaşi loc, unde se hotărâse să-l acosteze pe Klimt, numai că era aşezat pe iarbă, la marginea drumului. Rădvanul aştepta cu scara lăsată şi cu hamurile cailor din faţă ţinute cu fermitate în mână de un chin cu... capul bandajat. Era acelaşi individ înalt şi voinic, de care-şi amintea, încă de la prima întâlnire.

Va să zică, părăsise postul de santinelă, i-o luase înainte pe cărări ştiute numai de el şi îl avertizase pe curierul regal de faptul că era căutat de o persoană ciudată, sosită pe drum din direcția... trecătorii Albasan Caradoc, pe unde se coborau, chiar în acele momente, şirurile nesfârşite de soldați azetci, cu creştetele acoperite cu pene şi cu sulițele înalte, cu vârf din piatră lovind ritmic cu cozile în pământ, în ritmul deplasării.

Dacă aflaseră despre iminenta sosire a duşmanului, iar acest lucru părea destul de evident, atunci nu era de mirare că îl considerau spion.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi: avea mâinile legate la spate. Klimt făcu un semn şi unul din chinii ce îl priveau curioşi de la marginea drumului se apropie şi îl ajută să se ridice în fund.

— Bună revederea, senior Gustav Maria Klimt, spuse el încet, apoi lăsă capul în jos şi scuipă amăreala ce-i stătea sub limbă.

— Ştii cum mă cheamă! se miră celălalt, dar nu prea mult.

— Ştiu, acceptă el provocarea. Ştiu că eşti curier regal. Şi că te îndreptți către factoria pe unde am trecut eu mai devreme, ca să te odihneşti şi ca să iei masa. Eventual, dacă te hotărăşti să rămâi acolo peste noapte, să ieşi la o vânătoare de fazani.

Curierul îşi trecu limba peste buze, apoi zâmbi şi spuse ca să fie auzit de toată lumea:

— Dacă eşti unul din spionii afurisiților de Nahuatl, trebuie să admit că ei au fost foarte interesați de persoana subsemnatului, altfel nu-mi explic de unde au ajuns să ştie atât de multe lucruri despre mine.

— De când şi până când au ajuns barbarii aceia să ia în soldă spioni europeni?

— De când regele lor, netrebnicul şi neputinciosul Ahuitzotl, s-a lăsat pe mâna curvei aceleia cu piele albă, care-şi spune Marea Preoteasă a lui Huitzilopochli, zeul războiului. Acum, Marea Preoteasă conduce, de fapt, imperiul Nahuatl, iar regele nu îndrăzneşte să ia nici măcar o singură hotărâre, fără aprobarea ei. Aşa că, atunci când i-a cerut să cumpere, cu câteva căruțe cu aur, interesul anumitor olandezi şi spanioli, de prin porturile Noului Imperiu, acesta nu a făcut altceva decât să îi deschidă larg porțile vistieriei. Războinicii roşii, capturați şi torturați de Inchiziție, au dezvăluit că peste o sută de astfel de spioni adună informații militare din taberele noastre şi le trimit dincolo de graniță.

Tăcu şi îl privi cu atenție câteva clipe. Apoi dădu din mână a lehamite şi spuse ceva în japoneză. Chinul care-l ajutase să se ridice în fund îi tăie legăturile de la mâini. Katterson îşi frecă puternic palmele amorțite, dar nu se ridică.

— De ce m-ai dezlegat? Aş putea să fug, la prima clipă de neatenție.

— Ai putea, râse celălalt. Dar n-o s-o faci. Ce rost ar avea? Chinii care mă însoțesc sunt arcaşi excelenți. Te vor împăna ca pe un porc ghimpos, înainte să apuci să faci zece paşi. Şi apoi ceva îmi spune că nu vei dori să fugi. Că, de fapt, doreşti să obții ceva de la mine. Şi nu prin forță. Altfel, ai fi făcut-o deja. Iar altceva îmi dă de înțeles că nu eşti chiar un spion. Oricum, nu unul obişnuit. Deşi, sincer să fiu, nu înțeleg care ți-ar putea fi rolul în această poveste. Ai de gând să mă lămureşti?

Se hotărî, brusc, să-i spună întreaga poveste. Adică toate cele trei poveşti, aşa cum se întâmplaseră ele în planurile alternative ale clipei reale. Fără să-i pomenească nimic despre bănuielile sale în legătură cu ruperea spiralei temporale şi apariția în punctele de fractură a unor istorii-cerc. De fapt, nici el nu credea că aşa ceva chiar ar fi posibil cu adevărat. Chiar dacă teoreticienii fizicii cronozofice vorbeau destul de des despre asta. Fără să poată însă să demonstreze în mod practic, motivând că ar avea nevoie de o cantitate enormă de energie.

— A fost mâna lui Dumnezeu, olandezule, că ai ajuns aici astăzi şi nu la noapte sau mâine.

Katterson îşi lipi palmele pe față.

— Acum, eu am să spun că nu înțeleg, iar tu ai să-mi răspunzi...

— Sigur că nu înțelegi.

Gustav Maria Klimt îşi ridică ambele palme spre cer, de parcă l-ar fi luat martor pe însuşi Dumnezeu.

— În mod surprinzător, am să-ți răspund că te cred. Cred că întreaga asta istorie e adevărată şi că a fost, într-adevăr, mâna lui Dumnezeu că ai ajuns aici, astăzi. Probabil că voi continua să mor, nu numai în această istorie, ci şi în toate celelalte, în care te vei trezi şi în care o vei lua de la capăt. Este o vrajă, Hahn Katterson, o vrajă atât de puternică, încât a destabilizat cursul normal al vremii şi l-a transformat într-un fel de vârtej repetitiv, care ne soarbe iarăşi şi iarăşi... la nesfârşit. O vrajă a Marii Preotese, târfa aceea blondă, cu nume irlandez – Bronwen. De când purtăm războiul ăsta interminabil, s-au petrecut lucruri încă

şi mai de mirare, numai că japii nu permit să aducem vorba despre ele, spun că sunt contrare religiei Zen. Şi atunci ele se plimbă prin porturi, sub formă de poveşti, spuse la un pahar de vin.

Făcu doi paşi în direcția rădvanului, apoi se răzgândi şi se întoarse. Avea o figură gânditoare, aproape tristă şi, înainte de a vorbi, se frecă îndelung în barbă, cu degetele mânii drepte.

— A fost mâna lui Dumnezeu, pentru că eu sunt, se pare, sortit să rămân pe veşnicie în cercul acesta. Mor aici, înțelegi? Dar tu... tu, Katterson, scapi cu viață de fiecare dată. Tu vei găsi ieşirea din el şi atunci tu trebuie să duci ştirile pe care le am asupra mea, iar ele să decidă soarta... habar nu am exact a ce. Sunt numai purtătorul de veşti, nu cunoscătorul planurilor. Poate soarta războiului. Poate a lumii ăştia. Cine ştie?

Îşi desfăcu surtucul de postav negru şi scoase dintr-un buzunar interior un toc din piele, care avea imprimat la unul din capete imaginea soarelui. La celălalt, avea un sigiliu din ceară roşie, în care recunoscu efigia daimiyoului Huro-sama. Îl ținu câteva clipe în mână, parcă nehotărât, apoi i-l întinse. Katterson îl luă şi se ridică în picioare dintr-o mişcare.

— Ce conține?

— Două pergamente: o hartă pentru o misiune viitoare şi un ordin de luptă, în japoneză şi în olandeză. Un ordin către căpitanul Toshiko-Qoda, prin care i se cere să treacă sub comanda unei femei, Sara Moser, care va veni în portul Abbacó la bordul unei caravele.

Istoria se schimba, constată cu înfrigurare Hahn Katterson, în timp ce își desfăcea haina cu mâneci bufante și strecura tocul în buzunarul interior. Ordinele nu mai erau aceleași. Aruncă o privire către roninul care comanda corpul de gardă chin, dar era prea departe ca să audă ce vorbesc. Iar chinii nu înțelegeau olandeza.

— Simt că de data asta e altfel, îi spuse repede, aplecându-se în direcția celuilalt. Pergamentul celălalt... pergamentele celalalte aveau alt ordin. Se întâmplă ceva...

— Trebuie să se întâmple, zâmbi malițios celălalt, pe sub mustățile groase. O vrajă nu poate fi desfăcută decât cu o altă vrajă, mai puternică. Acesta trebuie să fie semnul că Sara Moser e în drum spre golful Abbacó. Și că noua vrajă a început să lucreze.

— Sara Moser e o vrăjitoare?!

— Ai să ai timp s-o cunoști, dacă totul s-a petrecut așa cum ai spus. Te sfătuiesc să pleci cât mai repede. Și să ocolești nodul poștal.

Dădu din cap și se îndreptă spre calul pe care-l ținea de dârlogi un chin. Acesta fornăi, recunoscându-l și își sprijini capul de umărul său. Îl bătu ușor cu palma peste bot. Ceva, totuși, nu părea tocmai în regulă. Parcă prea ușor mersese totul.

— Și dacă te-am păcălit? Dacă, în ciuda poveștilor pe care ți le-am spus, sunt totuși unul dintre spionii lui Bronwen? Dacă am pus mâna pe știri, fără luptă, iar ele vor funcționa împotriva detașamentului căpitanului Qoda?

— Nu ți-am spus că este mâna lui Dumnezeu?

Gustav Maria Klimt dădu din cap, rânjind.

— Pentru că nici tu nu ştii, de fapt, de partea cui eşti. Ai nimerit în jocul ăsta ciudat şi nu reuşeşti să-ți mai vezi trecutul. Vei afla, după ce va cădea bariera acestei zile. Dacă vei continua să trăieşti şi să te mişti în direcția golfului Abbacó, înseamnă că Dumnezeu te-a ales să fii purtătorul său de cuvânt. Dacă nu, vei cunoaşte cât de mare este puterea Marii Preotese.

Se răsuci spre rădvan şi chinii îl urmară, la o distanță respectuoasă. De pe scară, se întoarse din nou către el.

— Şi, Hahn Katterson, dacă nu ne mai întâlnim... şi sper să nu ne mai întâlnim niciodată... să ştii că religia japilor are dreptate într-un punct: spiritul este nemuritor şi se reîncarnează de nenumărate ori, până ce reuşeşte să-şi ispăşească păcatele. Dacă mesajul acesta ajunge în mâna lui Toshiko-Qoda, ți le-ai terminat de ispăşit. Vei atinge iluminarea Nirvanei. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

19.

Luna trecuse demult de promontoriu şi se ridicase până în apropierea Crucii Sudului. În depărtare, argintul ei punea o brumă împâclită peste suprafaţa mării, dar deasupra uscatului domnea un întuneric deplin.

Kasigi Kiyama, îmbrăcat complet în negru şi cu faţa acoperită cu o eşarfă de aceeaşi culoare, era şi el un punct invizibil pe faţa tristă a nopţii. Se oprise lângă piciorul contrafortului şi privise cu precauţie dincolo de el. Aşa cum bănuiau, drumul era liber. Singurele străji patrulau neglijente undeva sus, pe pasarela de lemn, lipită de zidul masiv de apărare.

Fluieră ca o cinteză de baltă şi Toshiko trecu iute pe lângă el, cu mers uşor, păşind pe vârfuri şi pipăind în permanenţă pietrele mari ale zidăriei. Se opri câţiva metri mai departe şi aprecie din nou, din ochi, înălţimea fortului. Era destul de probabil că acolo se găsea punctul cel mai scund al său, aşa cum apreciase în timpul zilei, urmărind cu luneta întreaga structură defensivă. Desfăcu de pe mijloc funia subţire, îi legă pe bâjbâite cârligul triplu, apoi îi şopti celuilalt să se lase la pământ.

Îşi luă avânt şi roti braţul într-un cerc perfect. La a treia cumpănire, azvârli cârligul şi, după câteva clipe, auzi sunetul sec al metalului izbindu-se de creasta zidului. Aşteptă o vreme să vadă dacă mai percepuse şi altcineva

sunetul, dar nimeni din cei de sus nu părea să fie interesat de partea dinspre mare a fortului, considerând că niciun nebun nu ar veni înot, ca să escaladeze cu mâinile goale un perete înalt de 15 metri.

Trase uşor de frânghie. Aceasta rezistă. Zbici din nou, cu mai multă forță. Coarda vibră, dar nu se desprinse.

— Gata, şopti şi samuraiul se apropie târându-se pe burtă. Urci pe pasarelă, nu departe de aici, înspre răsărit, este o scară, cobori în curtea interioară şi vei vedea mai multe construcții din lemn. Bucătăria are un coş mare, din piatră, pe care iese fum în permanență. Te cațeri pe acoperiş. În spate, este donjonul principal, iar la fereastra de sus este camera de lucru a omului nostru.

— Cum am să-l recunosc? S-ar putea să fie mai mulți înăuntru... spuse celălalt abia mişcând buzele.

— Nu ai cum să-l confunzi, râse Toshiko. Este seniorul Willem Coq, pe care l-ai văzut în seara când am dus tratativele la porți. Un bărbat mărunt, cu mustață mare şi ochi vioi.

— Prea bine, stăpâne.

— Săgeata otrăvită sau cuțitul. Indiferent care, dar să nu facă zgomot. Nu trebuie să fii prins, pentru că vreau să am certitudinea că l-ai omorât. Abia apoi putem să izolăm fortul şi să distrugem cele două sate de sclavi.

— Prea bine, Înălțimea ta, răspunse samuraiul şi se ridică încet în picioare. Vei avea semnul necesar pentru a şti.

Se agăță de frânghie şi începu să se ridice pe ea în mâini, fără cel mai mic zgomot. În scurt timp, dispăru în întuneric şi, numai când şi când, Toshiko îl zărea ca pe o pată

mai accentuată de întuneric, lovindu-se de zidul cu multe protuberanțe.

Își căută un loc, între două pietre mari, cu spatele lipit de peretele rece și cu privirile pierdute în largul mării. Fortul se găsea la aproape 80 de metri deasupra apei, permițând o vedere foarte bună asupra depărtărilor. Deasupra, se auzeau, din vreme în vreme, vocile paznicilor, schimbând parola și răspunsul la parolă, apoi bocănitul stins al cizmelor cu tălpi de toval pe scândurile groase. Și, rar de tot, țipătul îndepărtat al unei rândunici-de-mare, pierdută deasupra apei.

Toshiko își puse săbiile alături, pe pământ, la îndemână. Aerul mirosea a sare și a ierburi acvatice putrezite. Trase îndelung în piept o gură de aer și se strădui să deceleze în mulțimea de izuri pe cel mai slab și mai nesigur, așa cum îl învățase, pe vremuri, maestrul său de budism, Kwanto.

Bătrânul Kwanto Arinari, aproape orb, dar cu mintea mai ascuțită decât un brici.

Expiră și rămase, mai multe clipe, cu plămânii aproape complet goliți. Sare, plante putrezite, pietre ude, crabi uscați la soare, nisip jilav, sare... sare... Apoi, brusc, realiză mirosul iute de urină de șoarece de câmp. Mâna dreaptă descrise un arc scurt, smulse pumnalul de la cingătoare și lama ascuțită tăie plăpândul animal în două, la numai o palmă de genunchiul său drept.

Șterse lama de o frunză lată și vârî cuțitul la loc. Simțurile îi funcționau cu maximă acuitate și de aceea își permisese să bată acest drum numai în doi. Trase cu urechea: zgomotele care veneau din partea superioară a zidului

erau aceleaşi. Kasigi reuşise să îi escaladeze buza şi pornise, pesemne, să coboare scara de lemn. Nu se îndoia de capacitatea bătrânului samurai de a se mişca asemenea unei umbre şi nici de aceea de cățărător. Peretele donjonului, cu multe pietre scoase în neorânduială din simetria planului drept, nu trebuia să fie un obstacol serios pentru el.

Bătrânul Kasigi...

Toshiko zâmbi şi îşi împreună mâinile la piept, deasupra kimonoului. Pe vremea când tatăl său, prințul Nagakude Qoda, i-l încredințase ca umbră el nu avea decât şase primăveri. Îl privise uimit pe bărbatul acela înalt şi uscățiv, cu barba rară şi ochii de culoarea cerului în asfințit, neînțelegând prea bine sensul cuvântului umbră. Umbre aveau toate obiectele şi toate ființele, dar numai atunci când era soare sau lună plină. Umbră, adică un om care avea să-l însoțească şi să-l servească până ce moartea avea să-l ia fie pe unul, fie pe celălalt, îi explicase prințul, iar el stătuse în poziție de drepți, cu spatele la lacul rotund şi plin de nuferi galbeni, strecurând priviri furişe către samuraiul tăcut. Acesta se înclinase adânc în fața lui şi aşteptase prima poruncă.

Până în clipa aceea, îi fusese o umbră desăvârşită. Îl însoțise peste tot şi îi împlinise toate comenzile, fără să pună măcar o întrebare. Avusese o răbdare desăvârşită şi o înțelepciune pe care nu o capeți decât după ce viața te tăvăleşte bine prin noroi.

Toshiko-Qoda îşi împreună palmele, ca atunci când intra în starea de transă meditativă. Care era cel de-al

treilea pas, în încercarea de a atinge Adevărul? Exprimarea corectă. Adică evitarea neadevărurilor.

Un neadevăr era acela al acceptării ideii de umbră. Kasigi Kiyama era numai sclavul său. Unul devotat, care chiar în acele momente îşi primejduia viaţa, ca să-i împlinească ordinele. Dar numai un sclav. Adevărata umbră a spiritului său fusese Fujiko. Singura sa umbră. Cea pe care fusese obligat s-o jertfească pe altarul onoarei familiei. Cea pe care jurase să nu o uite niciodată. Cea care îi arătase, fără voie, care era diferenţa dintre un om şi un prinţ, dintre o viaţă simplă, fără constrângeri, şi una complicată, aflată sub puterea imperială a tradiţiei.

Exprimarea corectă... Un alt neadevăr era acela că îi acceptase moartea, ca pe un dat al sorţii. Maestrul său Kwanto îi vorbise despre soartă, resemnare, aşteptare şi reîncarnare o zi întreagă, încercând să-l scoată din starea de încrâncenare în care intrase, după ce prinţul Qoda îi comunicase în faţa familiei ce se petrecuse cu Fujiko. Îşi aminti, cu un fior nelămurit, cum încercase să-şi taie venele de la mână, pe malul Lacului de Cristal, şi cum numai intervenţia energică a lui Kasigi îl ţinuse în viaţă. Apoi se hotărâse, la cererea expresă a tatălui său, să accepte acel dat al sorţii.

Neadevărurile... Nu erau chiar nişte minciuni, îşi aduse el aminte de lecţia maestrului. Adevăr-neadevăr-minciună. Negru-cenuşiu-alb. Neadevărurile erau doar ocoliri ale realităţii, imagini deformate ale ei şi nu imagini opuse. De ce oare exprimarea corectă cerea evitarea neadevărurilor şi nu a minciunilor? Erau ele, neadevărurile, secvenţele deformate ale realităţii, mai periculoase decât minciunile, construcţii ficţionale opuse realităţii?

Simțea cum vârfurile degetelor încep să i se încălzească, ca şi cum o energie invizibilă i se scurgea prin ele în trup. Deasupra paşii santinelelor îşi continuau ritmul imperturbabil, amestecându-se, din vreme în vreme, cu zgomotul produs de hula uşoară ce sosea odată cu înserarea dinspre larg.

Îşi luă săbiile şi se ridică în picioare, străduindu-se să se mişte fără zgomot. Aproape amorțise. Se hotărî să cerceteze porțiunea de zid care ducea către mare.

Porni cu paşi mici, pipăind mereu peretele cu mâna dreaptă. Dinspre apă, urcau până la el sunete surde şi mirosuri ciudate. Ajunse destul de repede în locul unde zidul făcea un cot larg şi pornea să urce pe coasta înclinată a muntelui. Se rezemă de o stâncă şi privi vreme îndelungată către locul unde luna părea să se scufunde cu totul în apa cerului.

Vântul începea să se întețească şi observă că valurile care se spărgeau de coasta stâncoasă a muntelui deveniseră, brusc, mai lungi, transformându-se în deferlanți. Cercetă cu atenție orizontul către apus. Deşi aerul era încă şi mai întunecat decât marea, reuşi să discearnă un front uriaş de nori ca smoala, ivindu-se la linia de despărțire a apei de cer.

O furtună...

Îi venea să lase totul baltă şi să alerge în tabără, ca să dea poruncile necesare pentru a o înfrunta cu minimum de pierderi. Pentru că, dacă războaiele se puteau purta fără prea multe necunoscute (pentru asta existau strategiile, planurile, hărțile, iscoadele şi curajul soldaților), eveni-

mentele produse de natură nu aveau cum să fie contracarate cu elemente care țineau de planificare. Trebuia ca el să fie acolo şi să dea comenzile.

Renunță, în ultima clipă, şi se înapoie la punctul de plecare, sperând ca umbra sa să-şi încheie acțiunea la timp şi să se poată întoarce în tabără înainte de izbucnirea furtunii.

Aşteptă o vreme, rezemat de zid şi numărându-şi bătăile inimii, pentru ca timpul să-i treacă mai uşor. Aerul începuse să miroasă a praf umezit şi a ars. Dinspre apus, sclipirile minuscule ale fulgerelor soseau pe spinarea vântoaselor din înalturi, asemenea unor călăreți electrici.

Apoi începu să picure. Paşii santinelelor se rărire, după care încetară cu totul, iar Toshiko bănui că se ascundeau de ploaie sub cornişele de lemn de la colțuri. Îşi încordă auzul, dar nu reuşi să distingă nimic. În hăul de sub fort, marea se înspuma furioasă şi îşi azvârlea ghearele lichide pe spinarea muntoasă, hotărâtă să se cațere până la el. O creangă, ruptă dintr-un copac îndepărtat, zbură peste capul lui şi-i şterse obrazul cu frunzişul.

Tocmai se hotărâse să plece şi-şi fixa sabia wakizashi la brâu, când auzi un vâjâit surd şi ceva greu se izbi de pământ, în dreapta sa, mânjindu-l pe mâini şi pe şold cu un lichid cald şi vâscos. Se clătină şi se aruncă într-o parte, ferindu-se de o eventuală lovitură. Aceasta însă nu veni şi se ridică în picioare, cu sabia cea lungă în mână. Dacă existase vreun pericol, acesta trecuse mai repede decât ar fi putut el să-l perceapă. Se aplecă şi atinse cu vârful armei obiectele din apropiere. Pietrele rămaseră nemiş-

cate, dar un lucrul care căzuse de sus se dovedi a fi trupul unui om. Se apropie de el şi-l pipăin cu buricele degetelor.

Un fulger uriaş sfâşie obrazul zbârcit al ceului şi Toshiko se cutremură înspăimântat: trupul nemişcat al lui Kasigi Kiyama se holba la el prin găvanele oarbe ale ochilor, pline de sânge închegat. Îşi reținu gestul de a-i da drumul din mână şi de a o lua la fugă în direcția mării care vuia surd sub ei. Aşteptă câteva clipe, până ce un alt fulger ilumină locurile, şi privi cu atenție în înaltul zidurilor. Nimic nu mişca însă la limita lor superioară.

O capcană? Să fi fost o blestemată de capcană? Va fi reuşit căpitanul Ernst Glukert să fugă din tabără şi să le dea de ştire despre cele discutate? Va fi ghicit acel Willem Coq ce planuri strategice fuseseră puse la cale şi-şi luase măsurile de contracarare? Atunci de ce nu-l atacau şi pe el, acum? O simplă patrulă, înarmată cu sulițe, era mai mult decât de ajuns, ca să-l arunce în marea furioasă de dedesubt.

Sau era o continuare a uneltirilor nedoveditului, încă, trădător, care vrusese să-l asasineze în tabăra anterioară? Reuşise să ia legătura, în vreun fel, cu Coq şi imaginaseră vreun plan întortocheat de a scăpa de el, dar de a păstra detaşamentul intact?

Nimeni nu coborî însă de pe ziduri şi nimeni nu se ivi din direcția uriaşelor porți din lemn, bine zăvorâte pe dinăuntru. Furtuna se înteţise şi ploaia cădea cu furie. Moartea fusese cauzată de despicătura de sabie care-i retezase stomacul, în direcția gâtului. Îşi desfăcu năframa udă de la gât, o înfăşură în în jurul feței schimonosite de ultimul spasm al morții şi răsuci cadavrul cu fața în jos.

Pentru prima dată, de când se cunoşteau, umbra sa nu se ținuse de cuvânt. Nu reuşise să-i transmită nimic în privința soartei baronului William Coq. Iar acum, că descoperiseră ceea ce puneau la cale şi cu un comandant în viață, i-ar fi fost mai greu decât oricând să sigileze fortul pentru prea mult timp.

Porni, cu paşi furişați, prin pânza lichidă ce atârna peste fața pământului, către silueta abia ghicită a donjonului dincolo de care se întindea câmpia înclinată, netedă ca-n palmă, care ducea spre plajă. Nu reuşi să ajungă până acolo. O explozie puternică zgudui fortul şi o flacără uriaşă se ridică spre cer, ca din conul unui vulcan. Lumina ei, dublată de aceea a unei serii de fulgere, alungă pentru câteva clipe întunericul până departe, în largul mării.

Siluetele minuscule a două corăbii păreau pictate cu tuş violet, cu ajutorul unei fude subțiri şi elastice, pe fundalul galben al cerului.

Caravelele! tresări Toshiko, uitând să mai înainteze. Ajunseseră, dar furtuna le oprise în intre în golf.

Caravelele şi explozia... Explozia era semnul, semnul că umbra sa se ținuse, totuşi, de cuvânt. Probabil că reuşise să-l ucidă pe Coq şi înscenase explozia, ca pe o diversiune, ca să poată să se retragă, când îl prinseseră.

O luă la fugă, la vale, lăsând în urmă infernul care se dezlănțui cu turbare în interiorul fortăreței avariate.

20.

Poate că zeii kami se supăraseră pe ei. Atât de puternic, încât le doreau la toți nimicirea. Şi le trimiseseră Moartea Neagră.

Dintre cei de față, numai el, Toshiko-Qoda, se aflase pe insula Sado, atunci când izbucnise molima, adusă la bordul primei caravele olandeze, care debarcase pe tărâmul Soarelui-Răsare. Fusese singurul om care scăpase neatins şi trebuise să trăiască până la capăt calvarul celui care-i vede pe ceilalți murind sub ochii săi şi care nu poate să intervină în niciun fel. Ba nu, îl asistase pe bătrânul daimyo Oidokko-sama, când îşi făcuse harrakiri.

— Poate că este o pedeapsă divină, îşi dădu cu părerea Darikko-Hona, mişcându-şi părul alb, legat în formă de coadă de cal.

Căpitanul atinse, fără să vrea, mânerele săbiilor şi acestea se ciocniră, sunând stins. Vraciul îl ajutase încă o dată. Cu intenție sau nu – asta nu avea să o ştie, poate, niciodată. Dacă era o pedeapsă, atunci kami erau de partea lor, iar ei erau numai aplicanții pedepsei.

— Este o pedeapsă, se hotărî, în cele din urmă. Am motive să cred că olandezii din fort nu ne mai sunt aliați. Au fost în legătură cu trădătorul aflat încă în rândurile noastre, care a încercat să mă otrăvească. Au ridicat, aici, la marginea Imperiului, o aşezare întărită şi au deplasat

trupe, fără să-l anunțe pe daimyo-ul nostru. Mai mult, am ajuns la concluzia că nu sunt tocmai străini de aducerea Morții Negre prin părțile astea. Pe Sado, a fost caravela „Haggens", care a adus în port numai marinari muribunzi şi toți oamenii din satele de pe țărmuri au murit în chinuri îngrozitoare. Toți. Numai că, aşa cum se întâmplă uneori, arma pe care n-o stăpâneşti se poate întoarce împotriva ta. Să o ajutăm, deci, să se întoarcă. Locotenente...

— Poruncă, Înălțimea-ta!

Urletul furtunii de afară pătrundea înfundat în cortul de consiliu, iar pumnii vântului făceau să se cutremure structura de bambus. Flacăra opaițelor de ceramică se alungea şi se înclina când într-o parte, când în alta. Igurashi Yedo se apropie de măsuța lungă şi îngustă, pe care stătea fixat, sub două pietre, pergamentul hărții locale.

— Ne despărțim în trei corpuri. Tsai Lung, împreună cu chinezii săi de la administrație şi cu încă 20 de arcaşi, conduşi de doi ronini, vor rămâne în tabără, să-i asigure paza. Tu, împreună cu detaşamentele trei, patru şi cinci, te deplasezi pe plajă şi ocupi întreaga zonă pentru a-i împiedica să se apropie de mare şi de bărcile din port. Detaşamentul şase se îndreaptă spre cele două sate de sclavi negri şi îi izolează acolo, până la noi ordine. Restul trupelor mă însoțeşte pentru a izola fortul şi a da asaltul final, în caz că vor încerca să scape prin luptă. Întrebări?

— Câți luptători în stare să țină o sabie în mână se mai găsesc în interiorul fortului?

Toshiko zâmbi subțire. Codul Bushido nu pomenea nimic despre numărul morților lăsați în urmă de un samurai, ci numai de al soldaților vii care stau în fața lui.

— Contează? întrebă, la rândul său. Oricum, în următoarele două zile vor muri cu toți. Singura noastră misiune este doar să-i ținem înăuntrul zidurilor, iar la sfârșit să purificăm locul prin foc.

— Nu contează, aprobă locotenentul. Va fi precum ai poruncit.

Făcu o plecăciune adâncă și se retrase doi pași. În spatele lui, vraciul Darikko-Hona se foi neliniștit.

— Astăzi e cea de-a treia zi, stăpâne. A treia zi de când locotenentul Kiyama a rămas în urmă cu tălmaciul olandez și cu prizonierul Nahuatl.

Urmau să vină, da. Iar istoria nu se lămurise încă în niciun fel. Toshiko scoase încet din teacă sabia wakizashi și o așeză peste hartă. Apoi își ridică privirea în direcția lor.

Calea celor opt pași.

Kwanto Arinari îi spusese, cu fermitate, că e singurul mod prin care un muritor se poate apropia de înțelepciunea lui Buddha. Singurul mod în care practicantul era ferit de greșeală.

Pasul al patrulea însemna acțiunea corectă. Interdicția de a curma viețile altora. Cineva înșelase. Trădase. Încercase să omoare. Care era acțiunea corectă, atunci când avea să-l descopere?

— Să fie asta o întrebare ascunsă cu privire la străinul acela ciudat? L-am lăsat leșinat și, din câte știu, leacurile tale nu au avut niciun efect.

— Nici nu puteau să aibă, stăpâne. Omul nu era rănit și nici otrăvit. Poate să fi fost bolnav de o boală necunos-

cută, dar, mai degrabă, se găsea sub efectul acelor ierburi blestemate de coca, care te adorm dacă le mesteci în cantitate mare sau dacă le repiri fumul și îți fac spiritul să se despartă de trup, ca într-o stare de meditație avansată. Pesemne că așa își transportă ei prizonierii, ca să fie siguri că nu încearcă să evadeze.

— Înseamnă că nu se va trezi niciodată?

— Ba da, însă are nevoie de leacul necesar. Pe care-l cunosc doar vracii Nahuatl.

— Și?

Vraciul ridică din umeri.

— Dacă e așa cum cred eu, atunci asemenea vraci sau ajutoare de-ale lor ar trebui să se găsească la fiecare punct de plecare și de sosire al trupelor pe care le trimit cu diverse misiuni. Ar fi trebuit să aflăm în ce direcție-l duceau și să încercăm să punem mâna pe un vraci de-al lor.

— Când am pornit în această misiune, nimeni nu s-a gândit că vom captura un astfel de prizonier. Și nici măcar nu știm dacă deține informații care ne-ar putea interesa.

— N-am vrut să zic nimic rău, stăpâne, își plecă fruntea celălalt.

În cort, se înstăpâni tăcerea. Șuierul vântului părea acum sâsâitul unui șarpe încolțit.

Toshiko-Qoda mângâie tăișul albăstriu al sabiei scurte cu degetul arătător. Își aminti, pentru o clipă, de momentul în care primise rangul de samurai și i se înmânaseră săbiile. Pentru că trebuia să cunoască gustul sângelui mai înainte de a intra în posesia unui războinic, și katana și wakizashi înfruntaseră săbiile obișnuite cu care erau înar-

mați sclavii chinezi condamnați la moarte pentru nesupunere. În clipa în care prințul Qoda i le întinsese, cu mânerul de argint încrustat cu os de balenă înainte, de pe tăiș picura sângele nefericiților care le stătuseră împotrivă.

Tăișul wakizashi alunecase ca un arcuș pe coardele de alabastru ale gâtului lui Fujiko, în după-amiaza aceea cenușie, când cei doi flamingo roz și egretele albe așteptau asemenea unor statui pe oglinda neclintită a lacului rotund.

A fost un loc minunat unde să moară, se gândi cu înfiorare și strânse pleoapele, strivind sub ele urma amintirii.

Oriunde, în lume, există asemenea locuri, iar Abaccó era numai unul dintre ele. Abaccó putea să devină un templu al Pământului Pur, unde sufletele lor neliniștite ar fi avut posibilitatea să renască întru gloria lui Amitabha.

Acum trăiesc o viață nouă, își spuse, în timp ce răsucea sabia cu vârful către pieptul său. O viață din care nu mai face parte niciuna dintre persoanele pe care le-am considerat cel mai apropiate mie în trecut. O viață ciudat de asemănătoare cu un haiku, în care creatorul, versul și imaginea din el sunt totuna. O viață în care poți fi un trandafir numai dacă știi că mirosul înflorește direct din rădăcini.

astăzi, flori galbene...
cel dintâi trandafir ieșit din pământ.
speranța trăiește în rădăcini.

— Imperiul Soarelui-Răsare a încheiat o înțelegere păguboasă cu fețele spălăcite ale Europei. O înțelegere pe care o denunț acum și de care-mi este rușine. Mâine în zori, un călăreț ronin va pleca înapoi la cartierul general al seniorului Huro-sama pentru a-l informa despre trădarea

olandezilor şi a cere întăriri pentru asigurarea ordinii în acest colț al Noului Imperiu. Iar acum ne vom aduna oamenii şi vom porni către treburile pe care le avem de făcut. În zori, dacă furtuna se opreşte, va trebui să ne gândim la un plan de acțiune în privința caravelelor.

Luă sabia de mâner şi o ridică în sus.

— Moartea în luptă e cea mai onorantă moarte pentru un samurai. Vom avea parte de acea luptă. Rămâne să o onorăm cu trupurile şi spiritele noastre.

— Şi cu căpitanul Ernst Glukert ce facem?

— Îl legați în cortul celuilalt prizonier, până ce se încheie operațiunea.

Până la miezul nopții, prin şuierul furios al furtunii, trupele de chini au fost dispuse în aşteptare în jurul zidurilor cetății. Ploaia şi tunetele asurzitoare făceau aproape imposibilă transmiterea ordinelor, dar poziționarea în evantai era o tactică de luptă atât de frecvent utilizată, încât nu era nevoie de niciun fel de repetiție pentru reuşita ei, nici măcar pe timp de noapte.

Când ultimul om se adăposti în spatele stâncilor ascuțite sau în gropile săpate în pământul nisipos din apropierea zidurilor fortului, comandantul Toshiko Qoda porni să inspecteze grupul de soldați condus de locotenentul Kyiama. Era însoțit de cei doi ronini din garda personală şi de către Oidokku Meri, îngrijitorul porumbeilor călători, care mergeau la doi paşi în spatele său. Nisipul jilav al plajei părea că se împotriveşte înaintării, dar bărbatul ştia că este vorba numai despre o iluzie. Tălpile de plută ale sandalelor militare, prinse cu şireturi lungi, din piele,

de picior, lăsau urme clare în el, imediat adâncite, amestecate şi şterse de tălpile însoțitorilor.

Se opri la marginea mării şi încercă să întrezărească prima linie defensivă, dar nu reuşi. Fie întunericul era prea adânc, fie soldații chini se îngropaseră atât de bine în nisip, încât nu se mai zăreau nici măcar cât umbra unei sepii pe nisipul clătinat de valuri. Zâmbi şi, pentru prima oară, se simți bine în întunericul şi în mijlocul spaimelor nefireşti ce izbucniseră peste lume, fără niciun semn preventiv.

— Deci nu va fi război? întrebă Oidokku Meri, în şoaptă, chiar lângă urechea lui, făcându-l să tresară. Aşteptăm numai să moară, pur şi simplu, din cauza bolii? Pare o minune a lui Buddha.

— E o minune faptul că am aflat, la timp, că olandezii sunt atinşi de boală. Altfel, am fi zăcut şi noi, alături de ei, şi am fi aşteptat ca moartea să ne scape de chinuri.

Chinii erau acolo. Aproape de linia unde valurile se întindeau să moară pe nisipul străpuns de rădăcinile primelor ierburi. Vântul care urla pe deasupra capetelor lor şi firele de spumă albă ce se ridicau în văzduh făceau păcura nopții încă şi mai neagră, dar locotenentul le poruncise să marcheze capetele de rânduri, dispuse în formă de triunghi, cu câte o fâşie de pânză albă, legată de vârful sulițelor.

Cei 86 de chini erau aşezați pe două linii defensive – una mai mică, răsfrântă cu partea bombată în direcția mării, pentru a putea respinge o eventuală debarcare a soldaților şi marinarilor de pe caravele, alta mai lungă,

cu două puncte de mijloc orientate spre fort şi spre satele de negri de pe vârful muntelui.

— Bine lucrat, îi spuse locotenentului, care apăruse dintr-o groapă umedă şi aştepta neclintit o poruncă. Deşi nu cred că va fi posibil ca vreo corabie să se apropie de țărm în noaptea asta, e bine să menții linia de protecție până în zori. Furtuna lucrează pentru noi, dar nu vom lăsa nimic la voia întâmplării. Dacă dinspre fort porneşte vreun atac sau încearcă pur şi simplu să fugă...

— Peste 60 de arcuri stau întinse în direcția aceea. Nu va răzbi nici măcar un şoarece.

Știa că aşa avea să fie.

Îl bătu pe umăr şi porni spre dreapta, urmând linia plajei. Voia să se apropie din nou de fort şi să vadă ce fel de distrugeri se produseseră înăuntru. De fapt... de fapt voia să recupereze cadavrul lui Kasigi Kiyama. Într-un fel pe care nu-l înțelegea şi pe care chiar se temea să şi-l lămurească prea repede, simțea că umbra sa nu-i spusese chiar totul, în privința a ceea ce se întâmplase înăuntrul zidurilor.

Ploaia continua să bată pieziş şi coada de păr îl lovea pe spate ca un bici. Kimonoul era ud leaorcă şi se lipea de piele, făcându-l să tremure. Înainta greu, trebuind uneori să se agațe cu mâinile de pietrele alunecoase. În spatele său, cu ochii la pândă, roninii gâfâiau şi se străduiau să țină aproape.

Chiar înainte de a ajunge la marginea platoului pe care era ridicat fortul, se dezlănțui infernul. Tunurile de pe zidurile iluminate stins de flăcările din interior prinseră

să tragă unul după altul şi ghiulele trecură vâjâind pe deasupra capetelor lor, îndreptându-se spre plajă. Se aruncă la pământ şi le strigă celorlalți să facă la fel.

Nu avea niciun rost să se întoarcă exact sub canonada de foc, aşa că îşi continuară drumul târâş spre locul de unde noaptea se sfârteca în fâşii asurzitoare de lumină. Când, în sfârşit, reuşi să ajungă la poalele zidurilor, nu-şi mai simțea mâinile de frig. Le strigă soldaților să se apropie şi, la lumina de câteva clipe a unei noi salve, reuşi să zărească leşul întors cu fața în jos.

— Kiyama! descoperi Oidokku Meri, cu uimire, răsucind corpul. Şi-a făcut seppuku.

— De ce şi-ar face seppuku un soldat trimis în misiune de luptă? întrebă Toshiko cu voce groasă. Niciun samurai nu-şi ia viața, fără acordul seniorului său. Fără porunca expresă a acestuia.

Brusc, se simți obosit, ud şi inutil. Plesnetul obuzelor de deasupra capetelor nu-l mai impresiona. Urmări cu privirea direcția indicată de flăcări şi încercă să-şi imagineze ce efect avuseseră asupra soldaților de pe plajă. Se lăsă păgubaş şi îşi linse buzele ude.

— De ce şi-ar face seppuku umbra mea?

Avea gura plină de fiere. Ca atunci când otrava i se întorsese din stomac sub limbă.

— Numai o conştiință vinovată te poate trimite în moarte, fără să mai aştepți permisiunea cuiva.

— Da, numai o conştiință vinovată, răspunse şi scuipă cocleala ce-i umpluse gura. Trebuie că nenorocitul acela de Willem Coq este în viață şi tocmai comandă acest atac al tunurilor împotriva noastră.

Neadevărurile... Nu erau chiar nişte minciuni. Erau doar ocoliri ale realității. O realitate în care umbra sa fusese cel mai mare duşman al său. Şi aflase de-abia acum, când se dovedea a fi prea târziu ca să mai poată să îndrepte ceva.

— Meri-san, cine ar avea de câştigat în urma morții mele?

Samuraiul se târî mai aproape de piatra alături de care se oprise comandantul şi clătină din cap.

— Stăpâne, iartă-mă, dar nu înțeleg.

— Nici eu nu prea înțeleg, Meri-san, spuse el cu amărăciune. Trădătorul acesta, Kasigi Kiyama, mi-a turnat otravă în ceai. Dar tot el l-a chemat pe vraci şi i-a dat de înțeles cam ce fel de leac mi-ar trebui. Cred că tot el i-a adus şi pe acei Nahuatl în apropierea taberei de la Morarji-Dessai şi mai cred că era vorbit cu căpitanul Glukert să mă captureze şi să mă ducă prizonier în fort. Numai că evenimentele au scăpat de sub control şi planurile lor s-au destrămat, înainte chiar de a începe să se țească.

Bubuitul tunurilor părea o pedeapsă a zeilor. Pământul se cutremura, iar furtuna părea a se dezlănțui cu şi mai mare turbare. Oidokku Meri îşi plecă fruntea. În spatele lui, la aproape zece paşi, roninii aşteptau cu arcurile încordate, privind în toate părțile, în aşteptarea apariției unui duşman.

— De ce-ar fi făcut toate astea, stăpâne?

— Fujiko mi-a spus... râse Toshiko. Dar eu nu am crezut-o. A murit pentru ceea ce a spus, iar acum, la atâția ani distanță, trădătorul acesta a murit, la rândul său, închi-

zând cercul. Pentru ca nimeni să nu mai poată face nimic. Tatăl meu, prințul Qoda, mi l-a dăruit pe nemernicul acesta, ca să-mi fie umbră, slujitor fidel şi protector. Şi ca să-mi ia viața, atunci când el îi va da semn.

Acțiunea corectă, îşi aduse el aminte. Interdicția de a curma viețile altora. Cum să curmi viața unui mort? Care era, în acest caz, acțiunea corectă?

21.

— Îți rămân dator cu o viață, Ludwig Olbright.

În jurul lor, noaptea era de catran şi doar coamele tivite cu spumă ale valurilor înalte ce alergau către ţărmul invizibil îi arătau în ce direcţie să ţină cârma. Zdrenţele focului, ridicat numai pe jumătate pe catargul înclinat către botul bărcii, asigurau destulă manevrabilitate pentru ca să poată menţine, cu ajutorul vâslei-cârmă, vasul între două valuri. Încercă să-l vadă pe celălalt, înfofolit în mantaua gudronată, dar nu reuşi, deşi nu erau decât trei metri între ei.

— Să nu uiţi asta! strigă şi se aplecă în faţă, străduindu-se să acopere şuierul vântului.

Evadarea reuşise aproape exact cum plănuiseră. Cel mai greu fusese să se furişeze, cu Bartholomeu în spate, pe puntea permanent spălată de valuri şi înclinându-se ameninţător sub efectul ruliului. Singura pereche de ochi de care trebuise să se ferească fusese aceea a nostromului, care era pilot de serviciu, în acel moment, dar soarta ţinuse cu ei: acesta trebuia să verifice aproape în fiecare minut indicaţiile compasului, ca să vadă cu cât îi îndepărta hula de traseu.

— Soarta ţine întotdeauna cu cei curajoşi, îi mormăise Bartholomeu în ureche, cu buzele pline de sânge, de la lovitura de cot pe care o primise din greşeală, când alune-

caseră şi se duseseră de-a rostoglul aproape jumătate din lungimea punții.

Se strecuraseră pe sub pânza groasă ce acoperea barca, aşezaseră vâslele în cuiele de susținere, se legaseră de mijloc cu frânghii, ca să nu fie luați de valuri, şi apoi Olbright tăiase cele două legături care o țineau amarată în laterala punții. Vasul plonjase în apele furioase şi, preț de mai multe clipe, luaseră atâta apă la bord, încât crezuse că le-a sunat ceasul. Dar ambarcațiunea îşi revenise, se scuturase asemenea unui cal nărăvaş şi începuse să se îndepărteze de caravelă. Când se hotărâse să se aplece peste bord, hotărât să taie şi parâma care asigura barca în caz de desprindere accidentală, îl fulgerase ideea.

Rămăseseră la remorca corăbiei vreme de mai multe ceasuri, singura grijă fiind să stea tot timpul cu ochii în direcția felinarului roşu de la prora acesteia, pentru ca să fie sigur că distanța se păstrează intactă. Că evadarea lor nu a fost descoperită şi că nu încearcă să-i tragă spre bord cu vinciul.

Târziu, când aproape că-l furase somnul, în ciuda tremuratului straşnic ce-l cuprinsese încă de la plecare, observase că felinarul nu mai țopăia cu atâta vioiciune pe spinările valurilor uriaşe, dar nici ei nu se apropiaseră în vreun fel de vas.

Ajunseseră! înțelese. Caravela aruncase ancora şi stătea, la intrarea în golf, să se potolească vremea cea rea. Nu mai aveau ce aştepta, decât de la ei şi de la noroc. Desfăcuse focul din husă şi îl întinsese pe vergă, după care tăiase funia. Şi noroc avuseseră. Purtată de vântul turbat, dar şi de vreun

curent marin neștiut, barca trecuse ca o nălucă la numai două cabluri de caravelă, însă tot nu-i zărise nimeni.

Habar nu avea în ce direcție se găsea țărmul și nici cât de departe erau de el. Putea doar să spere și să se roage să nu întâlnească niciun prag de stânci submarine în cale și nici ca pământul să nu fie supus furiei deferlanților.

— Știi cumva cum se numește locul spre care ne îndreptăm? strigă cât putu de tare, în direcția celuilalt.

Un val trecu chiar pe sub ei și barca dădu să se răsucească furioasă în loc. Se lăsă cu toată puterea pe cârmă și aceasta își regăsi drumul.

— Abaccó, veni răspunsul, după un timp.

— E vreo așezare acolo?

Marea mugi și îi umplu de spumă sărată. Întinse mâna dreaptă spre fundul bărcii și înțelese că nivelul apei se menținea constant.

— Un fort olandez și două sate de negri.

Vocea celuilalt de-abia se mai auzea. Trebui să se aplece și mai mult spre el și să-și încordeze auzul, ca să poată înțelege mesajul.

— Dar golful... cum se prezintă? Ne-am putea scufunda, înainte să...

— E un golf adânc, fără capcane. Marina olandeză l-a ales special pentru asta.

Nu știa să spună cât timp au alunecat așa, între talazuri, către linia nevăzută a țărmului. Apa rece îl făcuse să înghețe aproape complet și, prin fața ochilor, începuseră să-i joace imagini colorate, cercuri, spirale... un cub strălucitor de gheață de metan dădu să i se prăbușească la picioare,

dar alunecă spre dreapta şi căzu într-o galerie veche. Şirul de lumini galbene de avarie se aprindeau şi se stingeau cu intermitență, iar coridorul cotea înnebunitor spre răsărit, părând să nu se mai sfârşească. Nu-şi mai auzea coechipierii şi se întrebă dacă nu cumva ultima explozie se petrecuse prea aproape şi-i crăpase timpanul.

— Ai pățit ceva, herr Olbright?

Un chip înnegrit de gazele arse în explozie stătea la două palme de fața lui şi mişca din buze, însă el tot nu auzea niciun sunet. În spate, tavanul de gheață sclipea tainic, în canonada licăririlor luminilor de avarie.

Tot nu auzi sunetul, dar simți durerea provocată de lovitură. Ca într-un film clasic, dădu pelicula înapoi câteva clipe şi distinse palma ce se ridica în sus pentru a i se lipi apoi de obraz.

Se trezi.

Canonada de luminițe mute se transformă într-un şir de salve de tun, al căror şuier ascuțit se pierdea în bubuitul asurzitor al tunetelor. Ghiulele invizibile pleneau apa în jurul bărcii, scufundându-se cât ai clipi. Dar altele şi altele le luau locul şi, din nou, numai norocul făcea să nu fi fost loviți de vreuna, până în acel moment. Trase puternic de fungă, reorientând verga focului, şi apăsă cu toată greutatea asupra lopeții. Vasul îşi schimbă încet direcția şi o porni către stânga, oblic în raport cu tunurile care continuau să tragă cu furie. După câteva minute, reuşiră să iasă din perimetrul unde ploua cu bile de metal.

Olbright se lăsă să cadă înapoi pe spate, lăsând cârma aproape liberă. Ca un sac negru, scăldat în apa înghețată

de pe fundul navei, trupul învelit în mantie al lui Bartholomeu stătea cu capul în jos şi cu mâna stângă sprijinită de genunchiul său. Întinse braţele şi-l ridică, sprijindu-l de copastie. Respira încă, gâfâit, dar ţinea ochii închişi, ca şi când ar fi fost leşinat.

Olbright oftă uşurat. Şia că nu este, respiraţia unui om leşinat era calmă şi nu foarte adâncă. Dar făcuse un efort teribil ca să se smulgă din poziţia în care-l ţintuia mişcarea bărcii, să străbată distanţa care-i despărţea şi, mai ales, să-şi ia avânt şi să-i tragă palma ce-l readusese în realitate.

Care realitate? se întrebă înfiorat, pentru o clipă. Ce fel de realitate putea fi aceasta în care, în urmă cu numai şase luni, era purtat într-un scarabeu de metal, plin de o tehnologie stranie, dinspre Lună spre Terra, iar acum naviga într-o barcă veche de secole către un ţărm absolut necunoscut? Care realitate? Aceea în care se numise William Anderson şi îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în subteranele Selenei, minerind prin gheaţa gazelor rare, sau aceasta, în care descoperea o istorie necunoscută şi anormală, gata să-l înghită, mai înainte de a fi apucat să formuleze vreo explicaţie cât de cât coerentă?

Încercă să-l apuce de mâneca mantalei, ca să-l ridice mai sus, pe burta concavă a copastiei, să nu mai stea sub ploaia permanentă de stropi, dar aceasta pârâi şi se rupse. Se lăsă păgubaş şi se hotărî să se concentreze asupra cârmei.

Deasupra şi în dreapta, ghiulele continuau să şuiere mai puternic decât vântul şi să plesnească apa. Îşi dădu seama că nu pe ei îi căutau, deoarece sectorul unde loveau părea că rămăsese acelaşi. De fapt, nu căutau pe nimeni,

descoperi, ştergându-şi apa de pe faţă cu mâneca udă. Erau mai degrabă un semnal. Un semnal pentru... caravele? Olandezii din fort le semnalizau, poate, olandezilor de pe corăbii că aveau nevoie de ajutor. Să-i fi atacat armatele Nahuatl? În cazul acesta, se îndreptau fix către gura lupului. Evadaseră din mâinile olandezilor şi ajungeau exact în cele ale duşmanului lor. Erau albi, iar albii şi gălbejiții erau considerați duşmani. Dar puteau oare să schimbe cumva situația?

Se chinui să rămână treaz şi să nu cadă din nou pradă amețelii, deoarece Bartholomeu nu părea a mai fi capabil să-l ajute încă o dată. Din când în când, ridica fruntea şi privea în spate: felinarele roşii de la pupa caravelelor păreau licurici dansatori pe coamele lungi ale valurilor. Nu se urniseră din locurile de ancoraj, dar nici ei nu părea a se fi îndepărtat prea mult de ele. Oare le descoperiseră fuga? Şi dacă da, ce măsuri va fi luat nebuna aceea de Sara Moser pentru a-i captura?

Târziu, auzi țipătul unui goeland care trecu pe deasupra lor, răpit de furtună din cuibul de pe mal. Chiar atunci, verga focului trozni puternic, se rupse în două şi zbură pe urmele păsării, ca un uriaş răpitor ce şi-a descoperit prada. Barca se cabră şi se înclină puternic într-o parte, umplându-se cu apă. Apoi, un fâşâit lung îi dădu de ştire că se freca de un prag de stâncă. Scoase pumnalul din teacă şi tăie parâmele ce-i țineau legați de barcă. Pe cea a lui Bartholomeu o înfăşură strâns în jurul cotului, după care aşteptă, cu o mână petrecută pe după umerii acestuia.

Când fâşâitul încetă, semn că barca ajunsese din nou la apă adâncă, îl ridică de după mijloc, se cumpăni bine pe picioare şi îşi făcu vânt peste copastia ce ajunsese la nivelul valurilor. Apa îi primi înghețată şi se înfăşură strâns în jurul corpurilor lor. Înotă cât putea de repede, străduindu-se să se îndepărteze de vasul ce se scufunda din ce în ce mai repede. Valurile îi izbeau în spate, semn că înaintau în direcția malului. Îi ridicau pe coamă, după care îi coborau în golul dintre ele, târându-i către fundul apei. Respira din ce în ce mai greu, deoarece efortul de a-l ține aproape pe celălalt îl epuiza. Se ridica la suprafață, zvâcnind in picoare şi iar urca odată cu valul spre cer.

Ultima scufundare îl izbi cu genunchii de nisip. Ajunseseră! Doamne-Dumnezeule, ajunseseră la mal! Valul îi urcă din nou către creasta tivită de spumă şi îi prăbuşi pe plaja plină de scoici şi de meduze, grăbindu-se să se retragă. Dar altul îi luă locul, încercând să-i agațe cu cârligele celor o-mie-de-brațe-lichide şi să-i târască înapoi în larg. Reuşi să se ridice în genunchi, un alt val îl izbi în spate, trântindu-l înapoi în zbaterea umedă. Se ridică din nou, înşfăcă un capăt al mantalei lui Bartholomeu şi porni spre locul unde bănuia că valurile nu aveau putere să ajungă. Se împiedică de mai multe ori, dar îşi reveni şi porni cu furia ultimei puteri, mantaua se rupse din nou şi se văzu nevoit să-l apuce de mijloc şi să-l care în brațe, până dincolo de primele smocuri de iarbă, care i se încurcară printre picioare.

Se lăsă în genunchi, în apa care băltea în jur, înaltă cam de o palmă, şi începu să tuşească şi să râdă, în acelaşi timp.

Singura grijă fu să-l răsucească pe Bartholomeu cu fața în sus, ca să nu se înece.

Ajunseseră!

Îşi prinse fața între palme şi stătu aşa, cu apa vălurind uşor în jur, vreme îndelungată. Dacă aţipise, nu avea să ştie niciodată. Când ridică ochii în sus, zări primele semne ale zilei – fâşiile de nori de furtună, fugind cu turbare spre inima uscatului, cu marginile înroşite de sângele rece al răsăritului. Marea continua să se zbuciume, iar spre larg, cu tot cenuşiul gros ce o înfăşura, zărea berbecii cu capete înspumate repezindu-se către ei, dar murind cu mult înainte de a ajunge în apropiere.

Se opriseră într-un intrând al apei printr-un coridor de stânci mari, prăbuşite acolo cine ştie când, din muntele a cărui siluetă o distingea neclar spre miazăzi. Nu se mai auzea decât bubuitul valurilor ce se spărgeau de țărm. Sunetul sinistru al canonadei încetase. Plaja părea pustie, până unde reuşea să străpungă pâcla cu privirile. Ridică din umeri şi se grăbi să-l apuce de brațul stâng pe Bartholomeu pentru a-şi croi drum spre adăpostul provizoriu al stâncilor. Dar mâneca mantalei se rupse de tot şi trebui s-o arunce. Brațul alb se răsuci cu palma în sus şi Ludwig Olbright înțepeni uluit, în lumina tulbure a dimineții.

Pe pielea plină de zgârieturi, se zărea conturul delicat ale unei spirale duble, răsucite una în jurul alteia. Deşi nu fusese decât un simplu miner, prea rar ieşit din subteranul ce i se transformase din închisoare în mod de viață, Olbright-Anderson cunoştea informațiile elementare ale ingineriei genetice. Iar ceea ce era tatuat pe brațul acelui

spion al reginei Elisabeta I, din casa Tudor, era imaginea spirei clasice a acidului dezoxiribonucleic, răsucită, în toată frumusețea sa tulburătoare, așa cum îți apărea, dacă îți lipeai fața de ocularul unui microscop nuclear, peste spira acidului ribonucleic.

Își duse mâinile la ochi și se frecă îndelung, încercând să alunge oboseala. Îi deschise din nou. Harta genetică se găsea la locul ei, asemenea unui stigmat, marcându-i pe păcătoșii acestei lumi. Mai văzuse acel desen și acele culori pe brațul cuiva, în trecut. Un miner, care se numise Koltensteiner și care murise invadat de o bacterie necunoscută.

Oftă, clătină din cap, se încordă și reuși să urce pe umăr trupul ca de plumb al celuilalt, după care se grăbi să dispară în spatele stâncilor. În jurul acestora, țipetele ascuțite ale goelanzilor și petrelilor marcau începutul unei noi zile.

22.

Veste proastă: dealurile Athapana erau pustii. Vântul de toamnă târzie sufla cu putere, îndoind până la pământ firele înalte ale mohorului aproape negru şi ale grozamei uscate. Soarele se ivea când şi când printre norii vineţii, un chip spălăcit şi speriat, grăbit să se ascundă din nou sub plapuma lor groasă. Undeva, în depărtare, se auzea, slab, scheunatul plângăreţ al unui coiot ce-şi chema consoarta.

Hahn Katterson strânse de hăţuri şi calul se opri după încă doi paşi. Descălecă chiar la marginea ovalului, care se întindea spre apus, începând de la clinurile colinelor. Cale de câteva mile, în faţă, nu se zărea nicio mişcare, nicio trupă de chini sau de japi, nici urmă de luptătorii Nahuatl... Doar iarba şi vântul. Doar cerul şi pământul.

Sau ajunsese prea târziu sau ajunsese prea devreme.

Pipăi taşca aflată la şold şi conturul cunoscut al toculuí din piele îi insuflă curaj. Fenomenul se întâmplase, cercul straniu se rupsese, nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe Klimt şi nici pe chinii lui, nu avea să repete la infinit povestea cu moartea acestuia şi cu... Chiar, oare mesagerul regal murise, după ce-l părăsise, în inima pădurii? Îşi muşcă buza de jos, străduindu-se să creadă în propriu-i raţionament. Cercul se rupsese, într-adevăr, sau acum înainta pe un cerc cu un diametru mai mare?

Veste proastă: dincolo de primele smocuri de iarbă-mare şi de tufenica-lupului se putea zări, dacă răsuceai

capul spre stânga şi-ți fereai ochii de lumina soarelui, un fel de capră din lemn, pe care erau legate câteva trupuri de om. Katterson încălecă dintr-un salt, dădu pinteni şi porni la trap, în direcția ei. Scruta cu atenție şi nervozitate orice element ce părea nelalocul lui în pustietatea din jur, în căutarea unei capcane. Nimic nu sări însă asupra lui să-l captureze, nicio săgeată nu zbârnâi prin aerul uscat să i se înfigă în piept. Trase de frâu şi se opri în apropiere de construcția din trunchiuri subțiri de frasin, ale căror frunzulițe veştede fluturau fără oprire în vântul înserării. Numără cinci corpuri de chini fără cap, pe cel al unui samurai ronin, care-şi păstrase țeasta, dar avea stomacul spintecat până la stern şi, în dreptul inimii, se vedeau coastele sfărâmate; la capătul şirului un ofițer jap, spânzurat de mâini, cu o incizie lungă în dreptul vintrelor.

Hahn Katterson se întrebă dacă nu era mai indicat să fugă mâncând pământul. Nu apucă însă să dea pinteni calului. Un geamăt mai slab decât fâşâitul vântului prin iarbă îi atrase atenția asupra bărbatului atârnat de mâini. Descălecă, după ce mai întâi cercetă din nou cu maximă atenție împrejurimile, apoi se apropie de el, păstrând armele la îndemână.

De regulă, pielea japilor era gălbuie, iar a unora dintre ei chiar uşor roşiatică. Într-un port de la marginea oraşului Middelburg, întâlnise chiar o delegație de negustori din insulele nipone cu pielea aproape neagră. Cea a bărbatului din fața sa avea culoarea zemei de tutun, stătută pre mult timp în soare. Trupul se mişca uşor în bătaia vântului, care umfla diferite părți ale kimonoului negru, de parcă

ar fi fost nişte aripi de liliac. Îl atinse cu un deget, dar mişcarea continuă, ca şi cum prezența sa în acest univers ar fi fost nesemnificativă.

Acest Univers e nebun, gândi Hahn Katterson, stăpânindu-şi un frison. Atât de nebun, pe cât poate să fie un lucru pe care mintea omenească nu poate să-l conceapă.

Îl tăiaseră pe jap exact cât trebuia ca să moară foarte greu. Din istorii ale altor timpuri ale Tehrrei, îşi amintea că un popor considerat civilizat, poporul roman, îşi crucifica prizonierii de război, ca să-i facă să se chinuie mult şi să fie un exemplu pentru cei care îndrăzneau să-i înfrunte. Să fi ştiut războinicii Nahuatl că el urma să sosească în aceste locuri şi tot ceea ce vedea acum nu era decât un avertisment? Cine avea cunoştință că umila sa persoană fusese, într-o altă realitate, una importantă?

Îl răsuci pe ofițer cu fața spre el. Ca o culme a ironiei sau, poate, a disprețului, îi lăsaseră ambele săbii la brâu. O trase pe cea mică din teaca de lemn, tăie funia care-l ținea suspendat de unul dintre capetele caprei şi-l prinse în brațe, chiar înainte să cadă. Se aplecă, îl puse pe pământ şi-i sprijini trunchiul de construcția de lemn, dinspre care răbufnirile vântului aduceau, când şi când, mirosuri grele de hoit. Mațele roz îi ieşiră prin deschizătura vineție şi atinseră iarba. Japul deschise ochii şi-l privi fix.

— Mulțumesc, murmurară buzele crăpate.

— Nu te mişca, îl sfătui Katterson. O să fie bine, ai să vezi.

Nimic nu avea să fie bine. Ochii tulburi ai celuilalt îi spuneau că japul ştia că moartea pândea dincolo de răsuflarea rea a vântului.

— Wakizashi... şopti. Pune-mi-o între degete. Este... o datorie de onoare... să mă sinucid, pentru ca vrăjmaşul... să nu poată să se laude că m-a omorât.

— O să fie bine, repetă bărbatul, fără să creadă un cuvânt din ceea ce-i spunea.

Japul clătină uşor din cap şi se strădui să zâmbească.

— Va trebui... să-mi dai acceptul... în numele căpitanului Toshiko-Qoda... ca să mă sinucid. Şi să mă... asişti...

Un val de spumă roşietică îi apăru la colțul buzelor, semn al declanşării unei hemoragii interne. Un corb croncăni deasupra capetelor lor, chemându-şi neamurile la apropiatul ospăț.

— ...pe Calea Războinicului... va fi o onoare pentru mine... şi pentru familia mea, să te am... ca asistent.

Hahn Katterson fusese toată viața sa un soldat. Unul dintre cei mai buni. Un soldat care câştigase toate bătăliile în care fusese angajat. Chiar şi pe cele care păreau pierdute dinainte. Omorâse mulți, foarte mulți oameni. Pentru a căror dispariție nu simțea niciun fel de remuşcare. Încă înainte de naştere, în cuvele cu embrioni, inginerii geneticieni amestecau seruri secrete, care făceau mai târziu ca acel segment al personalității unui om, cel numit conştiință, să fie maleabil şi permeabil, în permanență uşor de modificat. Într-un anume fel, putea să spună despre sine însuşi că era lipsit de conştiință. Acum, însă, se întâlnise, pentru prima oară în lunga, întortocheata şi strania sa viață, cu un caz, care-l făcea să înțeleagă, oarecum, ce ar fi trebuit să simtă un om obişnuit care a săvârşit, fără voia sa, o crimă.

Se ridică în picioare şi alergă, în lungul caprei de lemn, pe lângă trupurile rău mirositoare. La capătul ei, acolo unde ochii japului nu ar fi mai putut să-l vadă, dacă l-ar fi urmărit cu privirea, ceea ce se îndoia, se aplecă în față şi vomă tot conținutul stomacului. Vântul puternic răsuci câțiva stropi din lichidul acru şi uşor verzui, lipindu-i pe față. Se şterse cu mâneca şi rămase aplecat, în continuare. Un al doilea val de vomă îi strânse gâtul în aburii otrăviți ai acidului eliberat de bilă şi urmă apoi calea primului. Se şterse din nou, stătu câteva clipe în bătaia vântului, să-şi revină, apoi se întoarse cu paşi rari către locul unde-l lăsase pe ofițerul jap.

Îşi dorea să fi murit deja, dar ştia că nu avea să aibă acest noroc.

Bărbatul îl aştepta, cu ochii pe jumătate închişi. Reuşise să-şi aducă mâinile deasupra burții, ascunzând sub ele măruntaiele ce scăpaseră din prapurele străpuns.

— Sunt gata, îl anunță. Mai înainte de a te ajuta, însă, va trebui să mă ajuți, la rândul tău.

Celălalt înclină din cap, în semn că era de acord.

— Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat aici.

— Mă numesc... Onoshi Kyiama. Sunt al doilea locotenent... al detaşamentului... comandat de Toshiko-Qoda-san. Am fost lăsat... aici, la comanda patrulei de arcaşi...

Îi povesti, scurt, în fraze întretăiate, ce se întâmplase de când părăsiseră fortul militar din interiorul continentului. Vocea îi răsuna din ce în ce mai greu, iar când ajunse la sfârşit ochii i se închiseseră de tot. Katterson trebui să se aplece şi aproape să-şi lipească urechea de buzele livide.

— Nu eu sunt trădătorul, bolborosi, aproape fără voce, Kyiama. Am aşteptat... aici... după cum a fost ordinul. Ne-au atacat... ieri... în faptul serii. Ne-am luptat din toate puterile. Dar... au fost mulți. Foarte mulți. Peste trei sute de soldați. Pe chini i-au decapitat... cu topoare de piatră. Pe băiatul acela leşinat... sau adormit... l-au suit pe o vicună şi au pornit... spre munți. Pe olandez... nu l-am mai văzut. Poate că a murit, în încleştare. Poate că a fugit. Sau... poate l-au luat cu ei. Nu ştiu.

Tăcu vreme îndelungată. Katterson crezu că îşi terminase confesiunea şi se pregătea să se ridice din genunchi. Dar japul deschise ochii, înclină capul într-o parte şi scuipă spuma sângerie ce-i umpluse gura. Vântul o luă şi o spulberă peste vârfurile agitate ale mohorului.

— Pe mine... m-au prins cu funiile. M-au cetluit de construcția... asta. Apoi mi-au despicat burta. Înainte de a pleca şi... de a mă părăsi... hayoma netle, comandantul lor... mi-a spus un singur cuvânt. Un nume...

— Un nume! se scutură înfiorat olandezul. Ce fel de nume?

— Wakizashi... spuse celălalt, mişcând uşor degetele. Pune-mi... sabia între palme.

Olandezul apucă sabia cea scurtă din iarbă şi o privi cu atenție. Lama, din oțel albăstrui, nu era mai mare de două palme bine întinse şi era lată cam cât un cuțit de bucătărie. Dar era uşor arcuită spre vârf şi părea ascuțită ca un brici. Mânerul era din corn de cerb, peste care un meşter priceput împletise fâşii subțiri din piele, pentru ca degetele să nu alunece în timpul manevrării ei. Katterson o

văzuse în acțiune și știa cât putea să fie de periculoasă, atunci când lăsa greul pe seama suratei ei mai mari, katana, iar ei pândea cu viclenie o deschidere de-o clipă în garda adversarului.

Se întrebă dacă era bine ceea ce se pregătea să facă, dar nu găsi niciun răspuns. Japul ar fi murit oricum, în orele sau chiar în minutele următoare. Văzuse prea mulți răniți în viața sa, pentru ca să nu recunoască semnele unei morți apropiate.

Întinse mâna, îi desfăcu palmele, puse mânerul între ele și îl ajută să strângă degetele pe fâșiile de piele. Locotenentul Kyiama înghiți în sec și-i zâmbi.

— Ajută-mă să pun... vârful, în adâncitura... gâtului.

Îl privi cu o milă nesfârșită.

— Ți-e frică?

— Toată viața... am fost pregătit... pentru clipa asta. Este o onoare să... mă asiști... la trecerea Marelui Prag.

— Atunci... îți dau permisiunea să te sinucizi, în numele stăpânului tău, căpitanul Toshiko-Qoda. Îi voi povesti că ai murit cu cinste, pentru casa lui și a ta.

Japul înclină încet din cap, în semn de mulțumire.

Fixă vârful armei chiar în locul unde cele două clavicule se întâlneau cu osul gâtului și îl ajută să ridice mâinile.

— Bronwen, spuse, pronunțând rar silabele. Cred că ar trebui... să știi... ce înseamnă. Mulțumesc. Pentru tot. Aceasta... a fost karma mea.

Împinse cu ultimele puteri în mâner, iar Katterson împinse, la rândul său, în palmele reci ale celuilalt, întorcând capul într-o parte. Un lup urlă departe, a primejdie.

Lama străpunse carnea cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi pătruns prin mătasea unui kimonou. Katterson îşi simţi mâinile umede, dar continuă să împingă, până ce vârful metalic întâmpină rezistenţă şi se opri.

Trupul japului tresări de două ori, în vreme ce puţinul sânge ce-i mai rămăsese în corp îi porni de-a lungul gâtului, murdărind mătasea cenuşie a veşmântului, în dreptul pieptului. Ştia că trebuia să-l ajute, într-un fel, să moară mai repede, aşa că îi desfăcu degetel de pe mâner şi trase, dintr-o mişcare, tăişul din rană. Sângele susură din nou, apoi se opri. Corpul se lăsă moale, alunecă într-o parte, peste iarba aspră, şi înţepeni în îmbrăţişarea rece a morţii.

Ridică vârful armei spre cer şi privi, o vreme, cum suflarea puternică a vântului usucă sângele roşu, făcându-l să-şi piardă strălucirea. Ce trebuia să facă acum cu acea wakizashi?

Ar fi putut să o îngroape, alături de stăpânul ei, aşa cum auzise că procedau, în bătrâna Europă, cavalerii spanish, atunci când îşi omorau un adversar în luptă dreaptă, pentru a-l onora. În acest caz, sabia aceea nu avea să mai vadă vreodată lumina zilei, iar spiritul locotenentului Kyiama nu avea să afle niciodată, din lumea de dincolo de lume, unde spiritul său trebuia să treacă prin karma încă unei reîncarnări, dacă el se va fi ţinut de promisiunea făcută, adică dacă îi va fi spus comandantului Qoda cât de glorios se sfârşise.

Sau ar fi putut să o ia cu el. Şi, atunci, o parte din karma necunoscutului al cărui sfârşit fusese destinul său în această lume străină şi nebună ar fi trecut asupra lui.

Își amintit de sfatul unui bătrân prezicător chinez, pe care-l întâlnise în portul Middelburg, înainte de îmbarcare. Karma înseamnă karma și nimic altceva. Pentru a o putea accepta, trebuie să devii una cu spiritul Zen. Tao, sau aspirația către absolut, este în fiecare dintre noi, dar calea către el e lungă și dureroasă. Calea către noi înșine. Într-o lume în care Binele și Răul și-au pierdut sensurile inițiale, pentru că nu sunt daruri ale zeilor, ci numai ochi prin care vedem fața lumii, moartea și viața nu înseamnă nimic. Pentru că fiecare din noi este Tao, atunci când îi vine vremea. O stâncă, de care se sparg neputincioase valurile vieții.

Vârî sabia la cingătoare, se înclină până la pământ în fața japului mort, apoi se grăbi să desfacă frâul de capra de lemn, să se urce în șa și să pornească în galop spre apus. Acolo unde vântul se răsucea cu furie, presimțind chemarea îndepărtată a Mării-Ocean și a infinitului senin de deasupra lui, în care se roteau, aproape neclintite, două puncte negre, ca doi ochi neștiuți.

23.

Ai reuşit, ar fi vrut să strige Darikko-Hona atunci când zorii cenuşii şi plini de umezeală ai dimineţii începură să se târască peste crestele stâncilor din apropiere. Ai reuşit şi izolarea fortului, şi menţinerea în largul golfului a corăbiilor aliatului, devenit duşman peste noapte. Willem Coq, dacă mai era cumva în viaţă, nu ar fi putut să-şi pornească imediat trupele împotriva ta, presupunând că ele ar mai fi fiind în stare să lupte după exploziile petrecute între ziduri. Iar corăbiile erau nevoite să aştepte cel puţin încetarea furtunii, înainte de a încerca să se apropie. Şi poate că marinarii şi soldaţii de pe ele nici nu ar fi fost interesaţi să-i ajute pe cei din fort, dacă ar fi aflat că Moartea Neagră bântuia printre ei. Ah, Buddha, apără-l şi luminează-l pe comandantul Qoda până ce se sfârşeşte totul!

Îşi plecă însă fruntea şi rămase tăcut. Ştia că nu putea să-l felicite pe comandant. De fapt, nu avea pentru ce. Victoria aceasta de moment, deşi părea clară, era, de fapt, foarte încurcată. Olandezii stăteau în spatele zidurilor, aşa cum fusese plănuit, dar reuşiseră să le dea de ştire celor din larg că erau atacaţi şi nu era decât o chestie de ore, până ce să facă joncţiunea şi să respingă atacul forţei lor armate. Mai mult, situaţia devenise una extrem de... ciudată, dacă ar fi putut să o numească astfel: pe neaşteptate, aliaţii de aproape trei decenii se transformaseră

în dușamni de moarte și puneau în mare pericol viitorul misiunii pe care o aveau de dus la bun sfârșit. Asta chiar și fără să ia în considerare posibila apariție în regiune a unor corpuri militare Nahuatl.

— Înălțimea-ta, se pare că niciodată nu am încheiat un tratat mai păgubos decât acesta cu supușii regelui Wilhelm de Orania Nassau, spuse el încet, dar suficient cât să poată fi auzit de către Toshiko. Ne găsim într-o situație confuză.

— Ne găsim într-o situație confuză, da, repetă celălalt și se rezemă cu spatele de peretele stâncii.

Ploaia, oprită de câteva clipe, porni din nou, deasă și mărunță, o pânză lichidă străvezie ce le acoperea capetele și trupurile. Chimonourile, ude și reci, atârnau în cute groase, iar săbiile luceau în iarbă, așteptând clipele luptei. Deoarece se găseau în plină derulare a unei acțiuni de luptă, comandantul luase hotărârea să țină consiliul de război pe plajă, în spatele unor stânci.

Locotenentul Igurashi Yedo stătea în dreapta sa, supraveghind poziția caravelelor, cu ochiul drept lipit de sticla unei lunete lungi și groase, sprijintă în spărtura unei pietre. Tsai Lung aștepta în picioare, aproape lipit de peretele stâncii, cu coada de păr lung și negru prinsă de armura ușoară cu vârful unei agrafe de argint. Părea un om de piatră și vraciul se întrebă de ce avea fața atât de cenușie. Se strădui să descopere vreun semn de boală, dar nu reuși să-și dea seama, din cauza luminii prea slabe.

— Indienii au născocit un minunat joc al minții, căruia i-au spus șah, vorbi Toshiko, după o vreme. Nu cred că

există un alt joc pe lumea asta care să cunoască atâtea forme de manifestare diferite, cu un număr atât de redus de elemente. În fine... cei care-i cunosc regulile şi îl practică s-au întâlnit, uneori, cu mişcarea numită pat. O poziție în care niciunul dintre adversari nu pare să aibă la îndemână acțiunea potrivită pentru obținerea victoriei. Aceasta e poziția noastră acum. Ne aflăm într-un fel de egalitate, lipsită de glorie şi de speranțe.

Nu ai dreptate, vru să strige din nou Darriko-Hona. Ai reuşit să faci în aşa fel încât să ieşim onorabil dintr-o situație fără ieşire. Acel pat a fost situația de dinainte de noaptea trecută, când păream aliați cu cei din spatele zidurilor şi ni se părea că ne mişcăm pentru o cauză comună, când realitatea era cu totul alta.

— Alteța-ta, eu cred că zeii kami nu ne-au uitat cu totul. Dovadă că noi suntem acum, aici, fără să fi pierdut încă niciun om, iar ei sunt într-o situație nu tocmai de invidiat.

Tsai Lung părea că tocmai s-a trezit dintr-un vis urât. Îşi împreună mâinile în față, într-un gest de umilință, cerând voie să continue. Comandantul înclină scurt din cap. Nu departe, în spatele lor, arcaşii din primul detaşament aşteptau întinşi pe nisip, cu arcurile în mâna dreaptă şi cu tolba de săgeți prinsă sub burtă.

Ce puteau ei să facă, însă, în fața unei canonade de pe caravele? se întrebă Toshiko şi-şi trecu mâna peste părul plin de apă. Sau a unei salve, bine țintite, de pe zidurile fortului? Ori, încă şi mai rău, a unei acțiuni de tir coordonate între corăbii şi tunurile de pe înălțimi?

— Eu cunosc destul de bine jocul despre care tocmai ai amintit. L-am jucat de multe ori, în trecut, şi am fost

pus, câteodată, în poziția aceea de a nu mai avea niciun control asupra situației de pe tablă. Acum, iertată să-mi fie părerea, nu există nicio situație de pat. Am avut atuul primei inițiative de luptă și ne putem menține avantajul. Dacă ne mișcăm rapid, până ce furtuna nu se sfârșește.

Toshiko își linse buzele sărate.

— La ce te gândești?

— Olandezii de pe corăbii nu știu ce s-a întâmplat aici. Ei au venit în golf, așteptându-se să găsească situația despre care au aflat la plecarea din portul lor. Adică un fort care le aparține și un detașament aliat japonez gata pentru misiune.

— Au văzut canonada fortului, replică locotenentul, care ascultase în tăcere, până atunci.

— M-am gândit de ce nu a murit niciunul dintre arcași, în cursul ei. Pentru că tunurile nu au fost îndreptate spre noi, ci spre largul mării. De fapt, nici nu ar fi știut unde ne aflam, decât dacă ne-ar fi văzut mișcările. Dar învăluirea s-a petrecut la adăpostul nopții.

— Asta spuneam și eu, mormăi Igurashi. Cei de pe caravele știu că fortul este atacat.

— Exact. Dar nu știu de către cine, zâmbi chinul și se sprijini de stâncă cu palmele.

Se priviră unii pe alții, preț de câteva clipe.

— Vrei să spui... ? lăsă comandantul întrebarea neterminată.

— Ei, da, ce alt dușman există în regiune, în afară de barbarii Nahuatl? Este mai ușor de presupus că fortul și detașamentul au fost atacate de ei, decât că aliații au de-

venit, chiar peste noapte, inamici de moarte, nu vi se pare?

— Pe toți zeii kami, vii şi morți, sări în sus locotenentul, s-ar putea să ai dreptate! Şi cum am putea profita de avantajul ăsta?

— Atacând fortul! râse cu amărăciune Toshiko. Cucerind poziția, până când furtuna încetează şi aşteptând caravelele să vină în port, în bătaia tunurilor de pe ziduri. Numai că...

Cei trei îl priviră în tăcere, aşteptând să-şi termine gândul.

— Numai că detaşamentul acesta a fost antrenat pentru realizarea unei altfel de misiuni, decât cucerirea unui fort bine apărat, încheie el. Nu avem nicio şansă să ajungem pe ziduri doar cu arcurile şi săbiile de care dispunem. Trebuie să găsim o altfel de soluție.

Ai găsit din nou calea cea bună, îi spuse din nou Darriko-Hona, în gând, plecând fruntea şi străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul. Prințe Toshiko-Qoda, eşti un bun comandant şi tare m-aş mira să nu ajungi, la sfârşitul acestei misiuni, unul dintre generalii Noului Imperiu.

— Există o astfel de soluție, afirmă el, cu fruntea încă aplecată. Nu avem decât s-o punem în practică.

Picurii de apă îi străbăteau fruntea şi îi intrau în ochi, dar el nu făcea niciun efort, ca să-i şteargă.

Dimineața continua să-şi înainteze flancurile pe plajă, scoțând din întuneric din ce în ce mai multe elemente ale lumii materiale. Valurile uriaşe, care se spărgeau de stânci şi îşi împrăştiau spuma în aer, cu un vaier sfâşietor, păreau ghearele ridicate ale unui animal marin necunoscut, eşuat pe nisipul plajei.

— Vorbeşte!

— Când furtuna se mai potoleşte, coborâm în port, urcăm pe una dintre bărcile celor din fort şi ne îndreptăm către caravele. Acolo le spunem că am găsit fortul ocupat de războinicii Nahuatl şi că i-am ținut încercuiți, până la sosirea lor, deoarece nu avem arme de asalt. Că trebuie să se apropie de țărm şi să bombardeze fortul, până ce vom putea pătrunde în el să-l înfrângem pe duşman.

— Chiar dacă am reuşi în totalitate acțiunea asta, vor vedea că în fort nu se află nicio piele roşie, se strâmbă Igurashi.

— Sigur că vor vedea! rânji vraciul.

— Sigur că vor vedea... Toshiko se uită drept în ochii lui. Vrei să atacăm corăbiile, atunci când se vor afla aproape de port, imediat după ce vor fi bombardat fortul? Adică oamenii noştri nu se vor repezi spre fort, ci spre corăbii?

— Nu e un plan bun? râse Darriko-Hona. Înălțimea-ta va fi de acord cu el. Tocmai pentru că este singurul care o să ne scoată din situația de pat.

Căzură de acord asupra detaliilor acțiunii, stabiliră ce oameni se vor sui în barcă, ce grupe de chini vor înconjura fortul şi vor săpa adăposturi individuale şi cine va comanda trupa care va încerca să se strecoare pe stâncile de deasupra fortului, pentru un posibil atac final cu săgeți.

Când părăsiră plaja, soldații de la bucătărie veneau spre ei cu ploştile din piele pline cu ceai fierbinte şi cu saké. Se anunța o zi lungă şi luptătorilor le trebuia energie.

Toshiko-Qoda îi făcu semn vraciului să-l însoțească într-o scurtă inspecție a trupelor dispuse în teren, după

care se întoarseră în tabăra păzită doar de câțiva arcași chini și de patru samurai. Intrară în cortul de consiliu și întinseră pe masa de lemn portulanele cu hărțile zonei, pe care se mai zărea încă cerneala proaspătă cu care scribul completase noile realități din teren.

— Acum suntem aici și aici, desenă comandantul cu degetul două arce de cerc pe suprafața hărții, între mare și fortul cel mititel. Ne vom despărți însă din nou în încă două forțe și nu știu cât de bună este ideea. Pe plajă, mi s-a părut a fi o variantă sigură, dar acum, în fața hărții... Dacă numai un element nu merge cum l-am gândit, va fi foarte greu să refacem forța de luptă inițială, într-un timp convenabil. Este teren de munte, iar punctele de împrăștiere se găsesc la distanțe mari unul în raport cu celălalt. Este suficient, să avem parte de ceva ceață, de pildă...

Placa de lemn de la intrare răsună de două ori și în prag își făcu apariția unul dintre bucătari.

— Iertare, Înălțimea-ta, m-am gândit că ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Toshiko înclină din cap și bucătarul dădu foaia de cort a intrării într-o parte, lăsând să treacă pe lângă el pe unul din chinii de la aprovizionare. Acesta ținea în mâini o tavă mare de lemn de abanos, cu intarsii de argint, pe care odihnea un ceainic de aramă și două cești de porțelan. Bucătarul se apropie, săltă capacul de pe gura vasului și interiorul cortului se umplu de un miros puternic de ceai negru și de rozmarin.

Darriko-Hona se așeză pe un tatami de lângă masă și așteptă ca bucătarul să-i întindă ceașca. Își spuse că nicio-

dată, în zbuciumata sa viață, nu fusese mai aproape de măreție şi de cădere.

Îl privi pe furiş pe Toshiko şi se gândi că frumoasa Fujiko fusese o partidă excelentă pentru el. Dar ghinionul, care le urmărise destinul tot timpul, îl făcuse pe prințul Qoda să afle, mai devreme decât ar fi trebuit, despre planul Împăratului Go-Kashiwabara. Planul conform căruia familia Qoda, veri de gradul al doilea cu Fiul Soarelui, ar fi trebuit să asigure un shogun în fruntea Noului Imperiu. Tradiția niponă cerea ca shogun-ul să aibă două calități importante: să fie necăsătorit şi să urmeze Calea Iluminării. Prințul Takka Shihido Qoda era căsătorit de 36 de ani şi aparținea Şcolii Obaku, cea care îşi propunea să atingă Iluminarea, prin invocarea necontenită a lui Buddha Amida. Nu putea, deci, să intre în vederile Împăratului, dar fiul său Toshiko, crescut în copilărie în anturajul Casei Imperiale, avea neaşteptat de multe şanse. Cu o singură condiție – să se despartă de proaspăta sa soție, pentru ca Împăratul să-i poată alege una, în vederea unui sistem politic de alianțe, menit să-i întărească puterea în Noul Imperiu. Poate chiar o soție din familiile nobiliare olandeze. Cât despre Fujiko... legea şi tradiția prevedeau, cu înțelepciune, că un nobil putea să aibă o singură soție, dar atâtea țiitoare câte putea să întrețină.

Atâta doar că Toshiko nu dorise să fie shogun! O iubea nebuneşte pe Fujiko şi nu-şi visa nimic altceva decât să fie împreună cu ea. Când i se făcuse propunerea, pe atunci foarte tânărul samurai, de-abia ieşit de sub influența puternicului Kasigi Yogo-sama, bunicul său dinspre

mamă, vrusese mai întâi să-şi facă seppuku, apoi să fugă în lume, împreună cu Fujiko. În ambele cazuri, ar fi adus însă dispreţul şi dezonoarea asupra familiei, aşa încât trebuise să renunţe. Şi, cum situaţia părea fără ieşire, iar Împăratul îi ceruse, oficial, familiei ca, în decurs de o lună, cancelaria să fie informată dacă poziţia de shogun va fi ocupat de către un membru al ei sau nu, soluţia pe care bătrânul Kasigi Zogo i-o propusese ginerelui său păruse singura dezlegare posibilă. Aşa că intedentul făcuse câteva cercetări rapide şi dăduse de urma sa.

Pe vremea aceea, Darriko-Hona era doar unul din mulţii medici-dervişi, practicanţi ai terapiei prin otrăvuri, obţinute din plante sau din veninuri de şarpe. Ajunsese să aibă o oarecare faimă în oraş, în special pentru otrăvurile paralizante, cu care lucra, mai ales cu bolnavii în vârstă. Întâmplarea făcuse să aibă în cufăr chiar otrava pe care şi-o dorea prinţul Qoda. O otravă extrem de rară, adusă cu multă greutate din Tibet. Evident că, atunci când tratase cu intedentul, nu ştiuse pe cine servea, i se spusese că urma să facă un bine unei familii puternice. Abia când fusese chemat să o administreze, aflase, sub promisiunea solemnă a păstrării secretului, cine avea să-i fie pacient. După ce o zgâriase cu scalpelul, frumoasa Fujiko leşinase, iar când îşi revenise era complet paralizată. Nici măcar nu mai putea să clipească şi, din această cauză, lacrimile îi curgeau permanent pe la colţurile ochilor. Chiar el îi fusese prezentat moştenitorului Toshiko pentru a o consulta pe bolnavă şi a-i spune că urma să moară în chinuri groaznice, deoarece fusese muşcată de o salamandră

veninoasă. Mult mai târziu, aflase că acesta, într-un acces de disperare, îi tăiase gâtul prințesei şi acceptase propunerea tatălui său de a pleca în Lumea Nouă pentru a lupta în trupele de asalt, de sub comanda daimyo-ului Huro-sama.

Aici, începuse şi aventura sa, deoarece prințul Takka Shihido Qoda bănuia că, de fapt, Toshiko acceptase cu atâta grabă să plece din palatul părintesc numai pentru a se arunca în luptă şi a se lăsa ucis. Aşa că fusese angajat să facă parte din suita acestuia, pentru a-l feri de otrăvuri, aşa cum umbra sa, samuraiul Kasigi Kiyama, precum şi cei doi ronini special antrenați să ucidă, trebuia să-l ferească de orice armă l-ar fi amenințat din exterior. O singură certitudine avusese prințul, atunci când îl pusese să semneze actul prin care era asimilat casei sale – că educația de samurai şi angajamentul religios Zen nu aveau să-i permită fiului său să-şi pună capăt zilelor. Toate celelalte stăteau în mâinile lor. Şi, pentru a-i motiva, le promisese, la fiecare, un munte de aur, atunci când Toshiko-Qoda ar fi revenit din război, gata să accepte rolul pe care i-l rezervase familia.

Vraciul aplecă puțin capul şi sorbi din ceaiul tare. Simți lichidul fierbinte cum îi alunecă spre stomac şi se întrebă dacă va fi fost pentru ultima oară sau mai exista încă un mâine. Simțea ochii albaştri ai căpitanului Toshiko cum îl fixează, cu otrava amară a unei întrebări nerostite pe buze.

— Am găsit corpul lui Kasigi la poalele fortului, spuse acesta calm, în timp ce aşeza ceaşca, cu grijă, alături de

portulan. Murise sus, pe ziduri, mai înainte să fie aruncat. Își făcuse sepukku.

Darriko-Hona înclină gânditor din cap, dar nu comentă nimic. În jurul lor, aerul părea încărcat de o energie neagră, o smoală fierbinte și invizibilă, în care i se încleiau gândurile.

— Niciun samurai nu-și face sepukku fără să primească aprobarea stăpânului. Altminteri, toată familia sa va fi dezonorată și alungată din toate așezările omenești, silită să trăiască în pustietate, împreună cu fiarele sălbatice. Iar spiritul său nu va atinge niciodată starea de Nirvana.

Se gândi că începuse. Tăvălugul prin care adevărul, ascuns de atâta vreme sub voalurile transparente și înșelătoare ale minciunii și intrigilor, începea să fie scos la lumină, îl strivise, mai întâi, pe cel mai puțin vinovat dintre ei.

— M-am gândit îndelung asupra motivului ce l-ar fi putut determina să-și încalce făgăduielile. Toshiko îi aruncă o privire înghețată. Și am ajuns la concluzia că unul dintre angajații familiei trebuie să știe. Ai să-mi mărturisești ceva, vraciule?

Placa de lemn de la intrare răsună brusc de două ori, acoperind vaierul vântului. Un samurai intră în fugă, se aruncă în genunchi și își izbi fruntea de pământ.

— Iertare, stăpâne! Iertare! Dușmanul... atacă de peste tot!

— Dușmanul?! se mirară într-un glas cei doi.

— De pe munte, coboară o armată de barbari. Sunt mii!

24.

— El este omul nostru?

— El este, Înălțimea-ta.

Comandantul Toshiko îl cântări din priviri pe bărbatul negru, înalt şi costeliv, îmbrăcat într-un fel de şalopetă murdară şi cârpită în mai multe locuri. Alături, cu sabia cea scurtă în mâna dreaptă şi cu stânga ținându-l de juvățul de la gât, samuraiul ce-l adusese până în marginea ceairului aştepta în liniște porunca.

Nu părea să aibă vreun semn de boală, iar gândul parcă nici nu mai cântărea chiar atât de mult în hotărârea ce urma să o ia. Ridică bărbia şi aruncă o privire scurtă dincolo de zidurile fortului: sute de furnici umane se întindeau pe trei şiraguri nesfârşite, coborând încet spinarea abruptă a muntelui. Calculase că, până la căderea serii, nu aveau cum să ajungă în zona de contact.

Îşi coborî din nou ochii către sclav.

— Vorbeşti olandeza? îl întrebă în flamandă.

— Da, stăpâne.

Negrul se înclină adânc.

— Soldatul mi-a spus că ai venit de bună-voie la marginea taberei şi că ai cerut să-mi vorbeşti.

— Da, stăpâne.

Avea o voce răguşită, dar ochii păreau inteligenți.

— De ce ți-ai trăda stăpânii, sclavule? Crezi că alții ar fi mai buni decât cei pe care-i ai acum?

— Ne-au închis în sate şi au ridicat o pădure de lemne în jurul nostru. Voiau să ne ardă de vii, atunci când boala îi va fi răzbit.

— Ştiai că sunt bolnavi?

— Vraciul nostru jură că zeii le-au adus boala, la rugile lui.

Poate că spune adevărul, cugetă Toshiko şi se uită din nou în depărtare, către trupele Nahuatl. Cine ştie de ce o face. Sau poate că e trimis chiar de către olandezi, ca să ne atragă într-o capcană. Dar miroase a transpirație curată, a transpirație acră, produsă de alergare şi de frică. Ține la ai lui şi probabil că încearcă să-i scape de la moarte.

— Şi ce vrei de la mine?

— Ştiu cum stăpânul poate să intre în cetate, fără să o cucerească. Fără să dărâme zidurile. Fără să lupte.

— Ce vrei, în schimb?

Sclavul îngenunche şi îşi împreună palmele, în semn de implorare.

— Să fim lăsați să umblăm pe drumurile Imperiului, până în primul port. Acolo, vom munci, ca să ne cumpărăm un loc pe corăbiile ce au drum spre Africa.

— Adică îmi ceri un permis de trecere.

Bărbatul înclină capul şi aşteptă. O capcană sau o şansă nesperată?

Toshiko îşi muşcă buza de sus. Oftă uşor şi răsuci capul în direcția mării. Cele două caravele stăteau în acelaşi loc, abia vizibile, pe linia în care golful se despărțea de Marea-Ocean. Furtuna dădea semne că începe să se potolească. Până spre seară nu aveau să ridice ancora, chiar dacă vre-

mea continua să se îmbunătățească. Cel mai probabil urma să o facă în zorii zilei următoare, ținând seamă şi de necunoscuta ridicată de canonada din noaptea precedentă. Avea trei sferturi de zi şi o noapte la dispoziție, din partea lor. O noapte, în care să-i înfrunte pe duşmanii din interiorul fortului, dar şi pe cei cu piele roşie, iar apoi să scape cu bine din încercuire.

— Îți voi semna permisul, spuse. Ridică-te şi spune-mi secretul.

Sclavul se ridică. Ochii îi străluceau uşor.

— Nu eu cunosc secretul, stăpâne. Doar pe omul care-l ştie. E prizonierul tău.

— Căpitanul Glukert?!

— El e cel care a gândit tunelul ca ieşire secretă, în caz de pericol. Semenii mei, care l-au ajutat să-l construiască, au fost ucişi cu toți, dar au apucat să ne trimită semn despre el.

Viața asta e atât de tristă, cugetă Toshiko. Buddha ne-a făcut cunoscută Calea Celor Opt Paşi tocmai pentru a încerca să ne ferim de tristețile ei. Pasul cinci, cel care te îndrumă cum să trăieşti corect, îl reprezintă respingerea acelor acțiuni care contrazic principiile crezului nostru. Dacă aduc nefericirea unui semen de-al meu, înseamnă că îmi aduc mie însumi nefericire, chiar şi numai prin faptul că mă gândesc la el. Dar cum să nu îi aduc nefericirea căpitanului Ernst Gluckert, dacă acesta nu îmi va spune unde se află intrarea în tunel? Se va gândi la nefericirea pe care spusele lui o vor aduce compatrioților aflați dincolo de ziduri şi va prefera să se lase torturat sau să moară,

ca un adevărat creştin. Un creştin ce va întoarce şi obrazul celălalt. Iar eu voi fi forțat să-l supun la cazne şi nefericirea lui va deveni nefericirea mea. Oh, Buddha, chiar că viața asta e foarte tristă!

Porunci să i se scoată negrului juvățul de la gât şi să fie luat, la spate, pe un cal, de către unul din samuraii ce-l vor însoți pe coasta muntelui, către cele două aşezări. Apoi plecă spre cortul său, cerând să fie adus prizonierul olandez, împreună cu vraciul Darriko-Hona.

Înăuntrul cortului vântul aspru de afară se simțea prea puțin, chiar dacă zgâlțâia pânza cerată, de parcă ar fi vrut să o smulgă din legături. Toshiko se aşeză pe un tatami şi scăpără de mai multe ori amnarul, până ce reuşi să aprindă un bețigaş parfumat. Simțea nevoia de a se linişti şi de a-şi întreba spiritul ce are de făcut, dar ştia că nimeni nu va reuşi să-şi găsească liniştea în ziua aceea.

Samuraii de gardă îl aduseră pe căpitanul olandez şi îl ajutară să se aşeze, fără să-i scoată însă lanțurile. Omul era pământiu la față şi avea ochii duşi în fundul capului. Şi el mirosea a transpirație, iar în priviri îi lucea, umedă, o undă de frică.

— Gluckert-san, ascultă, peste numai câteva ore va începe războiul. Un război cum nu am mai văzut, nici eu şi nici domnia-ta, în care vechii aliați s-au transformat în duşmani şi care se vor lăsa măcelăriți, din ambiție şi mândrie deşartă, de către duşmanul împotriva căruia au luptat în ultimii ani.

Îi povesti cum stătea situația în clipa aceea: despre corăbiile care nu se puteau apropia de țărm, despre olandezii

care începeau să moară din cauza Ciumei negre, despre armata care cobora pe versantul muntelui, la numai câteva ore distanță de ei, gata să distrugă acest cap de pod și să pregătească pătrunderea pe teritoriul Imperiului a noi corpuri de oaste, aflate în urma lor.

— I-ai slujit cu credință pe ai tăi, până acum. Dar ceea ce urmează să se întâmple te dezleagă de jurmământ și te lasă un om liber. Gândește-te bine ce-ți propui să faci, pentru că este pentru ultima oară când ai această posibilitate. Pe cei din fort nu mai ai cum să-i ajuți în niciun fel. Poți însă să le scapi viața celor de pe corăbii. Și, evident, pe a ta. Și pe a noastră. Pentru că, mă văd obligat să recunosc, nu putem să rezistăm unui număr atât de mare de soldați. Decât dacă...

— Decât dacă...

Toshiko zâmbi și își puse palmele pe mânerele săbiilor. Aerul mirosea a santal și a iod.

— Dacă ne spui cum să intrăm în fort, prin tunelul pe care l-ai proiectat și l-ai săpat pentru cazuri de urgență. În schimb, îți promit că nu voi ucide pe nimeni din garnizoană. Îi vom închide într-o sală pe toți, sub pază, iar vraciul nostru va încerca să le aline suferințele. Totul este, până la urmă, o chestie de răbdare.

Chiar atunci, acoperitorile intrării se dădură la o parte și Darriko-Hona intră înăuntru, împreună cu o răbufnire de vânt. Se înclină până la pământ în fața comandantului său și se așeză, cu umilință, în colțul cel mai îndepărtat.

— Pot să te întreb ce înțelegi prin răbdare? deschise, în sfârșit, gura prizonierul.

— Răbdare înseamnă să ai puterea de a te stăpâni. Este o însuşire rară, care se deprinde în timp şi care vine din înțelegerea şi din supunerea celor şapte emoții, care-l frământă pe om, zi de zi.

— Pentru noi, creştinii, japule, răbdare înseamnă să ai puterea să faci răul şi să te stăpâneşti, renunțând la a-l face. Domnul nostru, Jesus Christ, a avut cea mai mare răbdare din lume, cu noi, oamenii, care l-am alungat şi l-am hulit, iar apoi ne-am întors la el ca nişte câini bătuți.

— Poate să fie şi aşa, cum spuneți voi. După cum vezi, eu mă abțin să-ți fac răul. Dar, dacă nu alegi bine, ai să ți-l faci singur. Şi alor tăi, la fel. Crezi că se vor putea împotrivi prea mult, bolnavi cum sunt, unei armate ca aceea care coboară muntele?

Căpitanul Glukert se foi, încercând să se aşeze mai comod. Dacă ar fi avut mâinile libere, şi-ar fi ascuns ochii în spatele lor.

— El pentru ce a venit? arătă cu bărbia în direcția vraciului, care aştepta liniştit, cu mâinile pe genunchi.

— Pentru ce crezi? Te va supune ritualului de tortură, dacă ai proasta inspirație să alegi greşit. Este un chin, iar chinii sunt maeştri în asta.

Toshiko ridică o mână în aer.

— Mi-aş dori să nu-ți fi spus asta. Pentru că trebuie să alegi singur, la urma-urmei.

Ernst Gluckert dădu din cap şi închise ochii. Îi redeschise, aproape imediat. Pentru el, cuvintele acelea nu mai însemnau nimic. De fapt, se hotărâse să le spună secretul, cu mult înainte să fie adus în fața ofițerului japonez. El

nu avea boala, era sigur de asta, iar ceilalți urmau să moară, oricum. Dacă o moarte rapidă le-ar fi scurtat suferințele, cu atât mai bine pentru ei. Iar dacă el reușea să scape cu viață și să ajungă pe una dintre caravele, cu atât mai bine pentru el.

— Sunt de acord, mormăi. Dar pentru asta va trebui să mă dezlegați și să-mi dați un cal. Gura de intrare în tunel este destul de departe de tabără.

— Caii așteaptă la intrare, răspunse Toshiko, după câteva clipe.

— Erați pregătiți...

— Pentru orice situație, da. Dar să nu încerci să ne înșeli, auzi, flamandule? Să nu cumva să încerci! Vreau să știi că, atunci când am primit ordinul să plecăm în misiunea asta, ni s-a spus că numai puțini, foarte puțini vor reuși să se mai întoarcă. Așa că suntem pregătiți să murim, în orice clipă. Pentru noi, moartea nu reprezintă o linie neagră, care doar pune capăt unei vieți. Buddha ne învață că este numai trecerea spre ceva care poate fi mai bun. Însă tu vei avea parte, înainte de a trece linia, de chinuri îngrozitoare, dacă ne atragi într-o cursă. Față de care moartea o să ți se pară o binecuvântare. Ține-ți-l!

Cei doi samurai pătrunseră atât de repede în cort, încât olandezul nu avu timp nici măcar să clipească. Îl prinseră de coate și îl forțară să-și ridice fața spre tavanul de pânză. Darriko-Huno se sculă în liniște din locul unde stătuse și trase dintr-un săculeț de lână colorată un șip subțire din bambus. Îi extrase dopul, apoi îi făcu semn unuia dintre samurai. Acesta scoase wakizashi de la brâu și o strecură

între fălcile încleștate ale bărbatului. Vraciul înclină șipul și lăsă lichidul să se strecoare printre dinții cariați. Apoi dădu din cap și samuraiul cu sabia îi trase un picior în burtă. Ernst Gluckert gemu și trase cu nesaț aer în piept. Simultan, lichidul din gură luă drumul stomacului.

— Tocmai ai înghițit o otravă preparată din floarea unui lotus de apă sărată. Dacă nu-ți dăm să bei antidotul până la lăsarea întunericului, vei muri cam în trei zile. Dar te ve chinui atât de mult, încât vei dori să nu te fi născut. Dezlegați-l. De acum nu mai are niciun interes să fugă.

Lama wakizashi pătrunse printre legături și le tăie dintr-o smucitură. Bărbatul gemu din nou și își aduse mâinile în față. Își frecă încheieturile amorțite. Apoi se ridică în picioare, ajutat de ce doi.

Ieșiră din cort, pe rând, ultimul fiind Toshiko. Acesta stinse, mai întâi, bețișorul parfumat și îl vârî la loc, în împletitura din răchită, alături de celelalte. Nu mai avea prea multe, iar în locurile unde se aflau nu exista nicio posibilitate de a achiziționa altele.

Afară, vântul sufla încă destul de puternic, dar se mai înmuiase, față de prima parte a zilei. Numai norii negri și foarte zdrențăroși ce-și târau burțile aproape de suprafața apei făceau ca lumina zilei să pară o înserare permanentă. În spatele cortului îi așteptau trei cai gata înșeuați și un detașament de zece chini, conduși de un samurai și de locotenentul Igurashi Yedo. Ploaia subțire făcea ca pânza aspră a uniformelor să stea lipită de trup. Locotenentul se apropie grăbit cu hățul unui cal de comandant. Acesta își potrivi piciorul în șa și încălecă dintr-un salt.

— Locotenente, rămâi în tabără, la comandă. Dacă ceva merge prost, urmezi planul stabilit. Vreau să ai o linie de cinci oameni, pe care să-i trimiți după noi şi care să-ți aducă veşti din oră în oră.

— Am înțeles, Înălțimea-ta.

Strigă o poruncă şi trei samurai se apropiară cu ceilalți cai. Îi ajutară să încalece, apoi se săltară, la rândul lor, în şei. Toshiko privi peste capetele lor, înspre mare, încercând să-şi strunească armăsarul, care frământa pământul cleios cu copitele din față şi fornăia nervos.

I se păru că visează şi se frecă la ochi. Ceilalți întoarseră şi ei capetele, în direcția apei. În mijlocul golfului, o barcă neagră, cu pânza sfâşiată, se îndrepta cu toată viteza către țărm.

25.

Lui Otto van Scorrel îi trebuiră zece minute ca să-şi revină şi să se poată ridica în picioare.

În vremea asta, Katterson întinse pe iarbă conținutul celor doi coburi din piele, încercând să găsească medicamentele ascunse printre fleacurile cu care pleacă, obligatoriu, la drum orice cetățean care se respectă al Imperiului. Găsi, în cele din urmă, un întăritor injectabil, combinat cu un antiinfecțios cu spectru larg, apăsă ventuza elastică a flaconului pe dosul plamei celuilalt şi aşteptă încă un sfert de oră ca aceasta să înceapă să-şi facă efectul.

Aşa cum presupusese locotenentul jap, olandezul profitase de învălmăşeala produsă de atacul neaşteptat şi reuşise să fugă printre dealuri. Deoarece războinicii Nahuatl păreau interesați numai de recuperarea flăcăului acela necunoscut, nu-l urmărise nimeni. Mersese continuu, zi şi noapte, până când căzuse, din cauza epuizării şi a foamei, şi leşinase. Când îşi revenise, făcuse febră, probabil de la înțepăturile țânțarilor, şi aiurase, până ce leşinase din nou. Acum, se trezise, dar nu ştia dacă fața bărbatului alb, aplecat deasupra sa, era o realitate sau tot un produs al creierului său înfierbântat de febră.

Hahn Katterson îl descoperise în iarba înaltă, din apropierea unei mlaştini, cu puțin timp înainte de a se însera. De fapt, nu ştia prea bine ce voia să facă: să încerce să-l

salveze, luându-l cu el, dar asta însemna să-şi încetinească în mod considerabil ritmul înaintării şi nu exista certitudinea că celălalt va supraviețui, ori că îi va fi de vreun folos; sau să-l abandoneze acolo şi să-şi vadă de drum, în ipoteza că va reuşi să ajungă din urmă trupa comandantului Toshiko Qoda, într-un interval de timp relativ decent. În cele din urmă, decisiv în balanță atârnase ideea unui posibil aranjament: indiferent în ce relații se afla olandezul cu japii detaşamentului din față, ar fi putut, la o adică, să servească drept monedă de schimb.

Mlaştina începea în dreapta lor şi se întindea spre miazăzi, până la linia neagră a unor dealuri scunde, pe care Katterson le identifică pe harta primită de la Gustav Klimt drept Cerro de los Messas. Dincolo de ele, începea o altă câmpie şi apoi linia frântă a golfului Abbacó. Un roi de țânțari se înălță în dreptul soarelui muribund, conturând o siluetă de animal necunoscut, care se risipi în clipele imediat următoare, în bătaia vântului.

Răsuci capul şi-l privi pe necunoscut cum se chinuie să se ridice în genunchi.

Primul efect al întăritorului, îşi spuse. Avea şi el nevoie de unul. În curând, lumea aceasta avea să se schimbe definitiv sau avea să se sfârşească pentru a face loc alteia, nu neapărat mai bună, dar mai plină de energie şi de tinerețe. Pentru ca să poată să privească fără tulburare la asta, avea nevoie să simtă în stomac arsura puternică a unei guri de alcool. Întinse mâna spre coburi şi scoase din cel din stânga un şip de porțelan, înfăşurat în mai multe straturi de cârpe. Trase dopul de plută cu dinții şi-l scuipă

pe iarbă, sorbi o înghițitură prelungă, apoi lăsă capul pe spate și o înghiți încet. Șarpele de foc i se strecură printre buze și porni să-i străbată trupul cu sărutul său de flacără. Saké-ul cald avea un gust ciudat și el se întrebă pentru a nu mai știa a câta oară, de ce japii îl beau obligatoriu încălzit în prealabil și numai în cantități mici.

Brusc, simți cum încep să i se limpezească gândurile, că energia aceea din străfunduri, pe care o simțea numai când și când, se găsea neclintită, la locul ei, și că opțiunile pe care urmează să le ia erau scrise deja în cartea cea mare a Destinului. Oricare va fi fost ea.

Katterson simți cum îl încearcă îngrijorarea. Oare ce se petrecea acolo, în fața sa, în acel golf afurisit Abbacó? Calculase greșit, atunci când se gândise că va reuși să rupă cercul răsucirii în aceeași buclă temporală? Se înscrisese pe o traiectorie lineară sau nimerise numai într-o spirală superioară, cu mult mai mare decât precedenta? Și, la urma-urmei, de ce naiba se rupsese firul timpului? Fusese trădat de ai săi sau totul nu era decât rodul unei pure întâmplări?

Ridică din umeri: atât de multe primejdii roiau în jurul său, că nici măcar nu merita să mai piardă timpul studiindu-le. Nimerise în mijlocul unei istorii stranii, care nu se încadra în niciuna dintre schemele logice obișnuite. O istorie care se răsucea cu furie, asemenea unui șarpe, străduindu-se să-și înghită coada și să revină în stadiul inițial al începuturilor.

În sfârșit, Van Scorrel se ridică în picioare, cu ochii larg deschiși. Îl zări, se strâmbă și începu să râdă, cu hohote

demente, clătinându-se pe picioare, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei corăbii în plină furtună.

— Eşti diavolul, nu? Ai venit să-mi iei sufletul păcătos şi să-l duci dincolo de Purgatoriu.

— Sunt diavolul, da, acceptă Katterson, curios. Dar nu-ți face speranțe prea mari, sufletul tău nu valorează prea mult.

— Ha-ha! Încă de mic, doica mi-a prezis... că voi sfârşi prin a te ruga să mă iei cu tine, într-o lume, unde aş putea ajunge cel puțin un prinț al întunericului.

— Roagă-mă, atunci.

Olandezul se apropie de cal şi-l pipăi cu buricele degetelor.

— E un cal. Un cal adevărat, spuse. Diavolul nu călăreşte. Cine eşti, atunci?

— Diavolul din mintea ta! rânji celălalt. Să spunem că sunt un călător rătăcit, care a dat peste tine şi te-a salvat de la moarte. Nu trebuie să-mi mulțumeşti pentru asta. Doar să-mi spui încotro te îndreptai prin pustietățile astea.

Van Scorrel îşi linse buzele crăpate şi privi cerul cu luare aminte. Norii dinspre orizont păreau să-l înspăimânte, aşa că se răsuci şi privi în direcția dinspre care venise.

— Dacă ai fi diavolul din mintea mea, precum afirmi, ar trebui să ştii răspunsul la toate întrebările.

— Să spunem, atunci, că sunt un simplu călător, rătăcit pe meleagurile astea. Încotro te îndreptai, dacă nu-ți este cu supărare?

— Golful Abbacó. Van Scorrel se aşează în iarba înaltă şi încercă să-şi stăpânească tremurul genunchilor. Acolo se află un fort olandez, care ar putea fi scăparea noastră.

— Doar atât?

Se priviră în ochi, apoi Van Scorrel oftă şi clătină din cap.

— Şi un detaşament de japi afurisiți. Dacă mergem împreună într-acolo, va trebui să ne ferim al naibii!

— Vom merge împreună, hotărî el. Dar te avertizez că efectul medicamentului pe care ți l-am administrat nu ține decât o zi. Apoi vei reveni la starea inițială. O singură zi, ai înțeles, străine? După care, dacă nu vom ajunge la acel golf, va trebui să te părăsesc. Asta dacă, între timp, nu ne va spulbera furtuna, după care văd că te uiți.

Se ridică, fixă mai bine şaua, strânse chingile şi îl ajută să se ridice pe spinarea calului. Se săltă, la rândul lui şi dădu pinteni animalului.

De ce se apropiau de invizibilul țărm al oceanului, de aceea furtuna devenea mai puternică şi mai violentă. Ploua într-una, cu picuri mari şi reci, care-i pătrundeau până la piele, făcându-i să se zgribulească sub mantalele grele de aba. Din când în când. Katterson scotea din coburi o ploscă mică de lemn şi trăgea o duşcă din alcoolul amar, numit bitter, de către olandezi.

În răstimpuri, când reuşeau să se adăpostească pentru câteva clipe sub frunzişul rar al vreunei acacia ivite de niciunde în calea lor, îi punea întrebări lui Van Scorrel despre ceea ce se afla înainte. Dar fie că acesta nu ştia, fie că era prea bolnav, ca să se concentreze şi să răspundă, fie că se prefăcea prea bine şi se sustrăgea de la un rspuns ferm şi definitiv, cert era că nu reuşea să scoată nicio informație coerentă şi utilizabilă de la el. Apoi, ploaia se oprea pentru o vreme şi înaitau mai cu spor.

Spre seară, ajunseră la marginea unui pârâu plin de mâl, care şerpuia printre ierburile înalte ale alaunului sălbatic. Urmele taberei detaşamentului de japi se vedeau perfect, pretutindeni în jurul lor. Nici măcar nu se chinuiseră să le şteargă, de parcă ar fi bănuit că vin după ei şi aveau nevoie de semne. Mâncară pastramă de capră şi băură din apa cu miros de lintiță putrezită, în care Katterson aruncase câteva picături de dezinfectant albastru. Timpul se grăbea, aşa că se urcară imediat pe cal şi porniră mai departe, cu ochii fixați în norii negri, care se apropiau, puhavi, dinspre apus, înghițind orizontul. Şi acum, înaintând la trap pe sub cerul acoperit, mai-mai să-şi înceapă ropotul, pe Katterson îl prinse zâmbetul, încălzit de gândul că reuşise să scape din blestematul de cerc al timpului şi să păcălească destinul.

— Van Scorrel-san, ce caută un bărbat, ca domnia-ta, prin aceste pustietăți? Locul tău este, dacă nu mă înşel, pe stradelele aglomerate din burgurile de la marginea mării sau chiar prin capitala Noului Imperiu. Daniel Steen ştie de prezența ta la granița cu barbarii?

— Amiralul mărilor are alte griji decât aceea de a urmări deplasarea unui amărât oarecare prin ținutul imperial.

Şi olandezul îi povesti, în câteva cuvinte, cum ajunsese dintr-o tavernă ordinară, unde obişnuia să-şi bea rachiul, în aşteptarea unor zile mai norocoase, translator pentru detaşamentul comandantului Toshiko-Qoda. Şi vocea nu-i tremură nici măcar pentru o clipă, semn că spunea adevărul. Sau, cel puțin, o parte din el, îşi luă seama Katterson. Celălalt nu pomenise nici măcar o vorbă despre ceea

ce făcuse înainte de întâlnirea cu căpitanul jap. De unde venise? Cu cine fusese aliat sau duşman? Ce făcuse, până să se transforme într-un translator de ocazie?

În jur, înserarea se transforma cu iuțeală într-o beznă neagră, brăzdată de fulgere îndepărtate. În scurt timp, vântul începu să bată cu putere, aducând cu el picuri grei de ploaie şi miros de alge şi de apă sărată. Katterson se răsuci puțin pentru a-şi potoli durerea surdă pe care reumatismul i-o răsucea, ca un cârlig ascuțit, în umărul drept, şi se aşeză mai bine în şa. Îşi aduse aminte de prezicerea pe care o auzise cu mult, foarte mult timp în urmă, într-un loc şi într-o vreme ce părea acum un vis îndepărtat – cum că țărmul unei mări urma să fie limanul său final.

— Ce caută Toshiko-san în acest colț uitat de lume?

Olandezul părea să fi adormit, la spatele său.

— Ei?

— De ce am senzația că un răspuns simplu ca „nu ştiu" nu va fi de ajuns? mormăi, într-un târziu celălalt.

— Şi nu ştii?

— Nu ştiu dacă ştiu, cu adevărat. Eşti un trimis al amiralului, ca să-l supraveghezi pe căpitanul jap?

— Sunt diavolul, rânji Katterson. Diavolul tău personal. Dacă nu-mi răspunzi cinstit, te cobor din şa şi te las să putrezeşti pe câmpurile acestea.

— Ar fi multe de povestit, răspunse celălalt, cu vocea înfundată, de parcă l-ar fi atins guturaiul. Dar, din ele, multe nu te interesează, pentru că sunt întâmplări din viața mea personală, iar altele nu ştiu ce valoare ar putea avea pentru domnia-ta.

Katterson trase de dârlogi şi potoli trapul întins al calului. Ploaia care cădea acum cu putere nu-i mai izbea în față, ci venea drept de sus în capetele şi pe umerii lor. Întunericul era aproape complet şi, numai când şi când, lumina albătruie a fulgerelor lăsa să se întrevadă câte o tufă rătăcită sau câte un clin de deal.

— Eu, unul, am răbdare. Şi timp. Până să-i ajungem din urmă pe japi mai trebuie să alergăm. Şi dacă...

— Dacă asta e vrerea Domnului, herr Katterson, atunci... Ei bine, fie. Decât să mor ca prostul prin coclaurile astea, fără ca nimeni să mai audă de numele meu, mai bine-ți spun adevărul.

Otto van Scorrel se scutură de apă, ca un câine ud, gata să se răstoarne de pe cal.

— Făcusem o vorbă cu un inglese. Cred că e spion al reginei lor, dar nu mă interesează. Voia să ne întâlnim în golful Abbacó, ca să-mi propună o afacere. Aşa că m-am lipit de detaşamentul comandantului Toshiko, ca translator. Aveam o relație, pe lângă curtea daymio-ului Hurosama, care mi-a dat o recomandare. Apoi, a intervenit chestia cu trădarea şi totul s-a dat peste cap.

— Trădarea?! se miră Katterson. Ce fel de trădare?

— Habar n-am, se disculpă celălalt. M-am trezit acuzat de încercare de ucidere prin otrăvire a lui Toshiko-san şi lăsat în urma trupei, sub paza unui grup de chini şi samurai. Pe care cred că i-ai văzut, de vreme ce ai dat de mine.

— I-am văzut. Îi mâncau muştele şi țânțarii. Numai locotenentul lor mai trăia. Fusese lăsat în viață, parcă special pentru a vorbi cu mine.

— Mda, spuse Van Scorrel. Ajungem şi la asta. Am fugit, când au atacat războinicii roşii. Tocmai mă trezisem şi i-am auzit pregătind atacul. Cum eram legat numai cu mâinile la spate, mi-a fost uşor să mă strecor printre ierburile înalte şi să dispar dincolo de dealuri. Dar, dacă nu veneai domnia-ta, ajungeam hrană pentru coyotes.

Katterson trase încă o dată de hățuri şi calul se opri. Darabana ploii se auzea înfundat pe pâsla mantalelor.

— Şi acum?

— Nu ştiu ce treabă ai domnia-ta în golful Abbacó, dar cred că înțelept ar fi să încercăm să ajungem acolo. O dată, pentru că o să găsim alți compatrioți în fort; apoi, fiindcă efectul medicamentului o să înceteze şi nu vreau să mor pe câmpurile astea; în fine, există o şansă, fie ea şi mică, să mă întâlnesc cu acel inglese, pe nume Bartholomeu, şi să mă umplu de parale, aşa cum a promis, dacă vin la întâlnire.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci voi deveni un diavol de treabă, rânji Katterson. Să încercăm să ajungem în fortul din golf, pentru că sunetul guldenilor a fost cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o pe lumea asta. Şi, pentru că eşti cam slăbit de pe urma bolii, mă angajez să-ți uşurez povara de aur şi argint la jumătate, ca să poți să mergi în pace înapoi, de unde ai plecat, atunci când toată povestea asta se va fi încheiat.

26.

— Noapte bună, Toshiko-san.

Foaia ce servea drept uşă fâlfâi în vântul bezmetic şi, deşi comandantul ştiu că dincolo de pânza groasă nu se aflau decât siluetele negre ale celor două gărzi de corp, ideea că preafrumoasa Fujiko fusese aceea care tocmai ieşise pentru a-l lăsa să se odihnească, în vederea confruntării de la miezul nopţii nu-i dădea pace. Îşi scoase chimonoul ud şi legătura de brâu şi îşi puse chimonoul de noapte, din pânză de in, după care se vârî sub pătura groasă de lână.

Afară, ochiul liniştit al furtunii aproape că trecuse de ei, lăsându-i pradă uraganului turbat, care se năpustea dinspre larg, însoţit de berbecii albi de spumă ai valurilor uriaşe. Zgomotul acestora, spărgându-se de ţărm, era înspăimântător şi se strădui să aprecieze puterea furtunii după profunzimea sunetelor ce-i ajungeau la ureche, dar nu reuşi. Se întrebă ce simţeau marinarii de pe cele două corăbii, ancorate în larg. Dar oare mai existau cele două corăbii sau se odihneau de ceva vreme pe fundul mării?

Se simţea toropit din cauza oboselii şi a lipsei de hrană de peste zi. Ca prin ceaţă, îşi aduse aminte că nici măcar nu comandase să li se asigure oamenilor hrana rece, iar aceştia răbdaseră, fără să murmure, cot la cot cu el, întreg calvarul acelei zile afurisite. Îşi notă, într-un colţ al minţii,

că trebuia să facă asta de cum urma să se trezească, pentru ca soldații să aibă la ei porțiile de carne uscată, ca să poată mânca, atunci când găseau momentul propice.

Ațipi. Şi visă că se plimba, la brațul lui Fujiko, pe malul pietruit al micului lac din interiorul proprietății familiale, păziți îndeaproape de o gardă de ronini, îmbrăcați în negru, cu cagule pe cap şi de soldați chini care-şi iteau capetele din foişoarele de observație şi-i priveau cu multă curiozitate.

Îi spuse că ar fi trebuit să-şi ceară iertare pentru că a chemat-o, aşa de pe neaşteptate, dar femeia se răsuci spre el, din mers, şi-i puse un deget pe buze.

— Toshiko-san, nu este nevoie să-ți ceri iertare, replică ea liniştit. Şi ochii albaştri, ca două peruzele, sclipeau tainic şi minunat. Ți-am mai spus că, în legea familiilor nobile nippone, un bărbat nu-şi cere niciodată iertare unei femei, chiar şi atunci când greşeşte. Sau, mai ales, atunci. Eşti un prinț de viță veche, ar trebui să ştii asta mult mai bine decât mine. Iar tu, Toshiko-san, nu mi-ai greşit cu nimic.

Şi bărbatul putea să jure că în pupile îi tremura o lumină jucăuşă.

— Urmează să iau o hotărâre importantă, îi spuse el, într-un târziu, cînd se opriseră pe un intrând format din mai multe stânci îngrămădite deasupra apei, în fața câtorva rațe dungate cu verde şi negru, care măcăiau şi se scufundau cu frenezie sub undele transparente. O hotărâre în urma căreia urmează să trăiască şi să moară oameni.

Şi nu ştiu dacă afirmația sa se referea la acea întâmplare oribilă din trecut, în care sufletul soției sale se transformase în pescăruş alb şi-şi luse zborul spre dincolo de cer, sau la prezentul straniu, în care viețile tuturor celor din jurul său depindeau în întregime de voința şi de înțelepciunea sa.

O rață ieşi la suprafață, se scutură de apă, risipind stropi mărunți în jur, îl privi vreme de câteva clipe, apoi îşi desfăcu aripile, bătu cu putere din ele, se ridică deasupra apei şi zbură dincolo de gardul de piatră.

— Calea celor opt paşi decide pentru tine, râse subțire Fujiko, urmărind rața cu privirea umedă.

Poate că plânge, se gândi Toshiko şi o strânse de mână atât de puternic, încât aceasta gemu uşor.

— Pasul al cincilea...

— Traiul corect, spuse el încet şi i se păru că, în câteva fracțiuni de clipă, întreaga viață i se perindă prin fața ochilor. Ca unui condamnat la moarte.

— Respingerea acelor ocupații care contrazic principiile budiste, confirmă femeia şi îşi desprinse încet mâna din strânsoarea sa. Trebuie să-ți atingi bodhi-ul tău. Iluminarea te va elibera din ciclul samsāra şi vei putea atinge Nirvana. Fericirea supremă, iubitule.

— Nu poate exista fericire supremă, fără tine.

Femeia lăsă capul în jos. La picioarele lor, sub stânci, rațele încremeniseră, părând că aşteaptă un semn nevăzut, ca să-şi reia agitația.

— Iluminarea este o experiență personală. Nu există o dogmă a adevărului, una pentru toți. Trebuie să ajungi

singur la ea, prin suferință. Nu prin învățăturile altora, ci prin trăirile tale. „Vino şi vezi!" – ne-a chemat Buddha pe toți. Nu poți să suferi pentru mine. Nu poți să suferi pentru toți, pentru că, în felul acesta, ceilalți nu vor învăța nimic. Cristos al creştinilor greşeşte exact în acest punct. Nimeni nu a reuşit să învețe nimic din experiența sa, cu adevărat.

— Şi atunci?! strigă el, deznădăjduit, ridicând brațele spre cer.

— Atunci nu greşi şi nu suferi tu pentru ei. Lasă-i să sufere şi să se salveze singuri, răspunse Fujiko şi se aplecă spre el, fâlfâind din pulpanele chimonoului albastru. Îl sărută pe obraz. Tu ți-ai însuşit suferința ta. E de ajuns. Caută iluminarea de acum.

Ridică pasul şi se aruncă în gol, mai înainte ca el să aibă timp să reacționeze.

— Noapte bună, Fujiko-san!

Se trezi, plin de transpirație, deşi în cort era frig şi umezeală. Îşi şterse fruntea cu un şervet alb de in şi se ridică în şezut. Îşi prinse fruntea între palme şi încercă să readucă chipul femeii iubite sub cortina pleoapelor, dar nu reuşi. Cavalcada fulgerelor de dincolo de pânza îmbibată cu apă destrăma întunericul în fâşii albăstrui şi le azvârleau aiurea peste fața pământului.

Ce ocupații respingeau principiile budiste? Nichiren spunea într-una din scrierile sale că, dacă stai să te gândeşti prea mult şi prea adânc la deşertăciunea lumii, atunci spiritul tău nu-şi va găsi timp pentru izbăvire.

Prințul Qoda... Go-Kashiwabara... Oda Nobunaga... Huro-sama...

Cine sunt ei, ca să se joace așa cu viețile noastre? Cu viața mea? De ce a trebuit ca, de fiecare dată, unul dintre ei să ia hotărârea pe care ar fi trebuit să o iau eu?

Și-o aminti pe Fujiko sărind de pe stânci, cu acel zâmbet straniu pe buze. Apoi pe acea Fujiko, cu chipul alb ca marmura și cu trăsăturile împietrite, căreia sabia sa wakizashi îi desenase gâtul cu roșu purpuriu. Dar oare el făcuse asta din proprie inițiativă sau urmase porunca unei alte minți, asemenea unei marionete trase de sfori?

Cine erau EI? Trimiși ai Zeilor pe pământ, un fel de kami mai mici, dar mai răi, a căror misiune era să încurce mințile celor ce încercau să judece corect și să se supună Căii Iluminării? Duhurile negre ale unei alte Dimensiuni, care se străduiau să-i atragă în mrejele unei lumi spurcate, lipsite de Iluminare?

Toshiko dădu pătura într-o parte, dar nu se ridică în picioare, Căută pe pipăite vasul micuț de alabastru, plin cu nisip, apoi izbi de mai multe ori cremenea de amnarul de metal, până când iasca se aprinse și arse cu flăcări subțiri și roșii. Aprinse opaițul, apoi bețișorul parfumat și îl înfipse în nisip. Aroma dulce de lemn de santal îi pătrunse în nări și îl liniști.

Uciderea era unul dintre actele ce se opuneau principiilor budiste. Fujiko îi spusese, în mod indirect, să nu ucidă. Dar cum să faci asta, atunci când te afli pe o plajă, înconjurat din trei părți de inamici care vor să-ți ia viața?

Simplu, descoperi el uimit. Ieși din atenția lor. Din poziția centrală în care te găsești acum. Încerci să iei locul unui dintre inamici, fără ca ceilalți să afle asta.

Fujiko îi spusese că planul său de a pătrunde în fort prin tunelul de siguranță era bun. Zâmbi imaginii ei risipite, își dezbrăcă repede chimonoul subțire de culcare și se echipă cu cel de luptă. Aruncă o privire scurtă către clepsidră și se încredință că toată perioada sa de odihnă durase mai puțin de o jumătate de oră. Își fixă cele două săbii în brâul lat și ieși din cort chiar sub nasul celor doi ronini ce făceau de pază.

Dădu poruncă ca bărbații albi care sosiseră la bordul bărcii să fie duși în cortul de consiliu, iar curierii să pornească spre trupele aflate în dispozitiv și să le anunțe să fie gata să pornească spre punctul de joncțiune, în clipa în care vor vedea pe cer racheta roșie de semnalizare. Apoi plecă să inspecteze ceairul și să vadă care este moralul chinilor rămași în spatele frontului. Într-un târziu, când ploaia sfârși prin a-l mura până la piele, se întoarse în tabără și intră, la rândul său, în cortul cel mare.

— Împotriva cui va trebui să luptați, comandante? îl întrebă bărbatul alb, care părea sănătos. Era așezat în genunchi, în apropiere de masa lungă, acoperită de portulane. În spatele lui stătea un chin cu katana scoasă din teacă. Știam că olandezii și niponii sunt asociați, conform Tratatului de la Wakana. Sau mă înșel?

Alături de el, întins direct pe pământ, stătea cel de-al doilea alb, pe spate, cu fața în sus. Nu avea laba piciorului stâng, descoperi uimit Toshiko, iar pielea de pe țeastă părea jupuită și arsă. Doar ochii îi sclipeau vii și cercetători. Ca ochii unui șobolan prins în cursă.

— În noaptea sta, va trebui să luptăm împotriva tuturor, răspunse, după câteva clipe, cu voce răgușită. Se apro-

pie de masă şi se aşează pe bucata de tatami, cu picioarele strânse sub el. Tratatul de la Wakana nu mai valorează nici cât pergamentul pe care a fost aşternut. Acolo nu este menționată situația în care unul dintre aliați este invadat de Moartea Neagră şi nu oferă soluții pentru asta. Mai ales, atunci când, la numai câteva ore de marş, se găseşte o oaste de barbari Nahuatl.

Ludwig Olbright îşi acoperi ochii cu palmele. Flacăra opaițului tremură, în clipa în care chinul ridică sabia, înşelat de mişcarea prizonierului. Toshiko mişcă un deget, încremenindu-i gestul la jumătate.

— Dumnezeule mare, numai nenorociri! De când m-am întâlnit cu nemernica aia de vrăjitoare, toate lucrurile au mers din rău în mai rău.

— Poate veți avea bunăvoința să-mi spuneți cine sunteți şi ce căutați într-o barcă, pe plaja păzită de trupele mele...

— Am fugit de pe una dintre corăbii... „Sint Maarten". Mă numesc Ludwig Olbrigt şi sunt un simplu cetățean olandez. N-am nicio legătură cu cățeaua aia afurisită de Sara Moser. Şi nici cu ceva din vrăjitoriile ei. Iar el... habar n-am... spune că se numeşte Bartholomeu şi că ar fi un supus al reginei Angliei.

Comandantul jap privi chipurile fanatice ale celor doi soldați de gardă, care aşteptau numai o clipire a ochilor săi, ca să-şi folosească săbiile. Nebunilor! se gândi, în timp ce-şi lingea buzele crăpate. Nu pricepeți că fiecare lovitură de sabie, fiecare săgeată sau izbitură de lance, fie acum, fie după ridicarea întunericului va fi o nenorocire? Cine va mai păşi pe Calea Iluminării, după ce s-a mânjit cu sânge în Timpul Interzis?

— Cine este Sara Moser?

Bărbatul întins pe spate ridică preț de câteva clipe capul şi-l privi țintă.

— Nu-ți doreşti să o fi cunoscut pe această ființă vândută Diavolului, căpitane.

— Budhismul nu cunoaşte acest soi ciudat de ființă, căruia voi îi spuneți Diavol. Zeii kami pot fi uneori foarte răi, dar o ființă dedicată exclusiv răului, aşa cum presupuneți voi, creştinii, că ar fi opozantul acelui zeu numit Dumnezeu, nu există.

— Te înşeli, Toshiko-san. Există. Şi se numeşte Sara Moser. Kiku. Sau cum i s-o mai fi spunând, pentru că te rătăceşti între sutele sale de nume şi de identități.

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Eu sunt dovada vie că există. De obicei, cei care încap pe mâna aghiotanților ei şi pățesc ce am pățit eu nu mai rămân vii. Nu te uita că eu am scăpat. Uită-te cum am scăpat. Şi asta încă nu este nimic. M-a ținut în viață, ca să afle mai multe taine de la mine.

— Cine este Sara Moser?

— Este Marele Inchizitor al Europei. Ființa care şi-a arogat puterea lui Dumnezeu pe pământ, hotărând cine trebuie să trăiască şi cine să moară. Cine să domnească şi cine să fie surghiunit. Ce popor este ales să stăpânească lumea şi ce popoare să ajungă sclavi.

— Hmm, deci asta era!

Toshiko-san scoase, cu un gest larg, katana şi o făcu să lucească stins, în flacăra tremurândă a opaițului.

— Mare Inchizitor sau nu, vrăjitoare sau un zeu kami al răutății, nimeni nu a putut scăpa atunci când katana i-

a zburat capul de pe umeri, pricepi, inglesule? Deşi nu ştiu ce treabă ar putea să aibă în golful Abbacó acel Mare Inchizitor al vostru, detaşamentul meu are o poruncă clară de îndeplinit şi nimeni nu ar putea să-l oprească să o ducă la bun sfârşit.

Bărbatul numit Bartholomeu îl privi cu milă, printre gene.

— Habar nu ai cu cine îndrăzneşti să te înfrunți, comandante.

— Nu. Tu habar nu ai cine îi stă împorivă acestei făpturi a întunericului, aşa cum o descrii tu, rânji celălalt. Calea Războinicului este una singură şi nu există onoare mai mare decât să mori cu fața la duşman, cu sabia în mână. Spune-mi doar atât – ce anume o mână pe această vrăjitoare pe meleagurile astea?

— Ca să stăpânească lumea spiritului, trebuie să se confrunte cu Marea Preoteasă a barbarilor Nahuatl. După ce o va fi învins, nicio putere pământeană nu-i va mai putea sta împotrivă. O luptă, asta caută în golful Abbacó. Credeai că este doar o concidență faptul că armata războinicilor cu piele-roşie şi-a găsit să coboare de pe munte chiar acum? Va fi o luptă cum nu s-a mai văzut până acum, comandante Toshiko. La care voi o să fiți numai simpli spectatori. Care vor fi sacrificați zeului ei blestemat, imediat ce cortina va cădea peste spectacol.

Toshiko meditä câteva clipe, apoi vârî sabia la brâu, cun un gest liniştit.

— Asta rămâne de văzut. Tot nu mi-ați spus ce anume căutați în acest golf.

Ludwig Olbright ridică fruntea.

— Eu caut un bărbat, pe nume Katterson. Hahn Katterson. Trebuia să ajungă aici cu ordine importante de la comandantul tău, Huro-sama.

— Iar eu, rânji englezul, caut tot un bărbat. Nu te speria, comandante, nu este vorba despre același om. Pe al meu îl cheamă Otto van Scorrel și urma să te însoțească, încă de la plecare, pe post de translator.

— Lumea e mare, spuse liniștit,Toshiko, în timp ce se ridica. Poate că undeva, între țărmurile ei, se vor fi aflând și oamenii după care ați bătut atâta drum. Deocamdată, aici, suntem numai noi. Iar voi veți aștepta, sub pază, sfârșitul acestei nopți. La lumina zilei, lucrurile vor căpăta alte înțelesuri.

27.

Ploaia încetase de câteva minute, dar vântul continua să bată cu violență. Pentru ca să reuşească să înainteze, chinii aproape că se târau pe sol, cu faldurile chimonourilor fâlfâind prin beznă. Ca să nu se rătăcească, se legaseră unul de celălalt cu o funie subțire şi se urneau din loc numai după ce soldatul din față se oprea şi făcea semn din ea.

Marea urla cu furie şi neputință aproape 80 de metri mai jos, azvârlind stropi de spumă spre cer, asemenea unor mitralii. Se apropiaseră de locul unde ar fi trebuit să se găsească intrarea secretă către galeria ce ducea sub castel, când samuraiul din față dădu semnalul de oprire.

Locotenentul Igurashi desfăcu nodul funiei şi se îndreptă târâş către capul coloanei. Avea noroc că îşi înfăşurase palmele în fâşii de pânză de cort, înainte de a porni în misiune. Îi era mai greu să manevreze sabia, dar cel puțin nu-şi tăiase mâinile în pietrele ascuțite asemenea unor pumnale. După eforturi chinuitoare, reuşi să ajungă în dreptul primului soldat. Acesta îi arătă cu katana către stânca din dreapta. Înaintă încă doi paşi şi se opri. Undeva, la piciorul peretelui de piatră, se zărea o dungă galbenă de lumină.

O uşă! se bucură locotenentul. O uşă camuflată sub stâncă, dar nu îndeajuns de bine, ca să nu lase să se stre-

coare lumina opaițului în jurul căruia gărzile își suflau în pumni, ca să se încălzească, sau jucau zaruri.

Se înapoie la trupă și trimise ordin să fie adus căpitanul Glukert.

Între timp, își poziționă oamenii în fața intrării, pe trei laturi și le dădu consemn să nu atace decât la comanda sa. Din cauza rafalelor de vânt, din înălțimi, cădeau pietre și crengi, care izbeau pământul cu zgomot înfundat și apoi se rostogoleau mai departe, în prăpastia lichidă de dedesubt. Unuia dintre chini o piatră cât un cap de om îi zdrobi palma dreaptă și trebui să-l lase la adăpostul unei cornișe, până la terminarea operațiunii.

Auzi corpuri ce se târau apropiindu-se. Vârî pumnalul la loc, în obi, și își șterse ochii de apă. Alături, cu capul lăsat într-o parte, se opri căpitanul olandez, escortat de doi ronini.

— Stăpâne, iertare, rogu-te, îi spuse unul dintre samurai, l-am legat la gură, ca să nu strige cumva și să-i avertizeze pe ai lui de prezența noastră. Să-i scot legătura?

Îi făcu semn că da și samuraiul o reteză cu vârful pumnalului. Olandezul scuipă de câteva ori în iarbă și mârâi ceva neînțeles.

— Căpitane, iertare pentru că... olandeza mea nu este destul... de bună. Mă înțelegi?

Celălalt mârâi din nou ceva ce ar fi putut însemna o afirmație.

— Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări, bine? Dar va trebui... să vorbești mai rar... și să folosești cuvinte mai simple. Aici este intrarea în tunel?

— Aici ar trebui să fie.

— Este lumină dincolo de uşă. Intrarea este păzită?

— Nu ştiu. Înainte de venirea voastră, nu a fost.

— Trebuie să intrăm. Vreau să te duci în faţa uşii, să te recomanzi şi să ceri să-ţi deschidă. Restul e treaba noastră.

— Jură-mi că nu o să omorâţi santinelele.

— Dacă nu se împotrivesc, vor rămâne în viaţă.

Igurashi ştia că nu o să fie aşa. Ştia că primii morţi în acest ciudat război vor fi cei ce nu aveau vreo vină pentru tot ce se întâmplase.

— Şi nu uita: trei săgeţi sunt îndreptate spre spatele tău. Nu ai voie să faci nicio greşeală.

Olandezul se ridică în bătaia vântului şi porni, puţin înclinat în faţă, în direcţia luminii. Ajuns la câţiva paşi de poartă, se opri şi strigă câteva cuvinte neînţelese, purtate repede de vânt către larg. Văzând că nu-i răspunde nimeni, se apropie de uşa mascată şi izbi cu piciorul în ea. Apoi se aplecă spre suprafaţa de lemn, care imita stânca, şi, pe pipăite, reuşi să descopere locul zăvorului. Îl trase într-o parte şi deschise larg poarta. O săgeată îi şuieră pe lângă urechi şi se pierdu în negura coridorului. Un samurai răcni un ordin şi un trup bufni greu de pământ.

Igurashi se ridică în picioare, cu fereală, şi se apropie de intrare, gata să se lase la pământ la cel mai mic semn de primejdie. Dar Ernst Glukert stătea drept în lumina palidă a unui felinar de furtună, fără să dea vreun semn de nelinişte.

— Promisiunea ta a fost zadarnică, japule, îi spuse, atunci când ajunse lângă el, arătându-i cu mâna cele trei

trupuri, împietrite în poziții ciudate, pe lângă pereții tunelului.

Numai felinarul ilumina nepăsător cadrul, cu uleiul ajuns la jumătatea rezervei.

Trecu de cadrul uşii şi îi verifică pe cei trei: erau morți. Pe mâini şi pe față se vedeau buboanele negre, unele pleznite de curând, altele uscate, toate exalând un miros îngrozitor, care îl făcu să-şi ascundă nasul în mâneca chimonoului.

Ieşi afară şi trase cu nesaț aer curat în piept. Probabil că oamenii aceia muriseră destul de curând, poate chiar în cursul dimineții, dar cadavrele începuseră să se împută din cauza Morții Negre.

Strigă câteva porunci şi patru chini se apropiară de el. Le explică ce dorea şi aşteptă ca ei să termine de improvizat două târgi, pe care să urce cadavrele şi să le prăvale în prăpastie. Apoi îi puse să se spele cu apa de băut de la şolduri şi să-şi afume mâinile în fumul celor două beți-şoare parfumate, pe care le luase cu el la ordinul lui Toshiko. Abia după ce aceste preparative au fost gata, dădu ordin ca detaşamentul să se apropie de peşteră şi pătrunseră înăuntru doi câte doi, într-o ordine perfectă, cu căpitanul Glukert în față, cu felinarul în mâna dreaptă, însoțit îndeaproape de doi samurai cu săbiile pregătite.

Coridorul era înalt, dar îngust. De abia aveau loc doi oameni, unul lângă altul, iar armele li se atingeau tot timpul de ziduri, producând un zgomot surd. În cele din urmă, Igurashi porunci ca fiecare soldat să-şi ia armele în mâini sau să le pună pe spate, în tecile speciale ale echipa-

mentului de luptă. La mijloc, precum şi ultimii doi soldați, care încheiau plutonul, țineau în mâini torțele de răşină, special confecționate pentru această deplasare.

Tunelul înainta o vreme în linie dreaptă, apoi începea să urce, iar tavanul să coboare. Fusese săpat în mare grabă, în unele zone vârfurile stâncilor pătrunzând adânc în interior. Trebuiau să le ferească, încetinind ritmul de marş. După o vreme, apărură primele trepte, mai întâi rare, serii de câte trei sau patru, apoi din ce în ce mai dese, până când, într-un târziu, se uniră formând o singură şi continuă scară, cu trepte mucezite de umezeală şi alunecoase.

— Aici au murit aproape 50 de sclavi negri, îi spuse căpitanul Glukert, oprindu-se pentru câteva clipe, să-şi tragă respirația. Mereu cădea câte o stâncă din tavan, acoperind săpătura.

Locotenentul Ingurashi căzu pe gânduri, întrebându-se de ce anume îi spunea bărbatul acela alb toate aceste detalii, aparent lipsite de importanță şi aparținând unui trecut greu de verificat. Era un fel de amenințare voalată, cu privire la ceea ce ar fi putut să-i aştepte la ieşirea din tunel? Dar ce ar fi câştigat căpitanul olandez din ea? Nu era, dimpotrivă, foarte primejdios pentru el să le atragă atenția în felul acesta? Numai un prost s-ar lăuda cu ceea ce i-ar face el duşmanului, dacă o să-l prindă la strâmtoare. Ernst Gluckert nu părea să aparțină acestei categorii. Şi atunci?

Îşi aminti, deodată, ce le spusese daimyo-ul Huro-sama la una dintre acțiunile de pregătire ale misiunii: Când

primejdia este aproape, cel mai slab din fire cedează şi gura lui spune lucruri pe care mintea ar dori să le țină ascunse. Primejdia plutea pretutindeni în jur, o simțea în mirosul emanat de trupurile transpirate şi încordate, o ştia din ceea ce-i spusese comandantul Toshiko; se apropia nevăzută dar îngrozitoare prin aer, pândindu-i fie sub forma plumbilor de muschetă, fie în aceea cu mult mai cumplită a chipului hâd al Morții Negre.

Ce lucruri secrete trădase, fără voia lui, gura lui Glukert? Asta să fi fost karma lor sau doar mâna răutăcioasă a vreunui zeu kami? Încercă să-şi mute gândurile, de la ceea ce părea imposibil de soluționat în numai câteva minute de cugetare, la problema barbarilor Nahuatl, care coborau muntele, la numai câte leghe distanță față de ei. Într-un fel, totul părea legat, în secret, prin fire invizibile, greu de perceput de mintea celui care nu poate să vadă dincolo de lucruri.

Apoi, o lumină firavă, ca un licurici ce trece printre două fire de iarbă, îi străbătu mintea. Înțepeni, iar în urma sa întreg şirul de chini se opri brusc, cu mâinile pe arme.

O capcană! Asta îi comunicase, fără voia sa, mintea căpitanului Glukert.

Dădu imediat ordin ca acesta să fie legat cu brațele la spate, la capătul unei funii lungi şi împins înaintea trupei cu cel puțin 50 de paşi. Continuară să urce scări şi să străbată coridoare înguste şi umede, până când soldații din față se opriră. Se strecură, cu greutate, pe lângă pereți, până în dreptul lor. Chinii şi samuraii de pe traseu se străduiau să se facă una cu pereții, ca să-i permită să treacă mai repede.

În fața sa, atât cât lăsa să se întrevadă aura de lumină a torței, se zărea o sală puțin mai lată decât coridorul și foarte lungă. Pe podeaua plină de sânge se mai zbătea încă trupul căpitanului olandez, străpuns de vârfurile ascuțite ale unui cadru din lemn, ale cărui laturi lungi erau unite între ele de mai multe rânduri de jumătăți de lance.

Le făcu semn soldaților să ocolească pe margini și aștepte până ce ultimul trecu dincolo de balta din ce în ce mai întunecată. Apoi se aplecă până în dreptul ochilor pe jumătate închiși și îi șopti:

— Niciodată nu mi-au plăcut războinicii albi. Nu luptă cinstit, de la bărbat la bărbat. Ți-a fost dat să sfârșești de mâna alor tăi, așa că eu mi-am ținut promisiunea până la capăt – nu am ridicat viața niciunui olandez Fie ca sufletul tău nemuritor să ia, în viața viitoare, forma pe care o merită.

După alte câteva minute de târât în genunchi și pe coate, reușiră să ajungă într-o sală înaltă, care se sfârșea cu o ușă masivă din lemn, ghintuită cu plăci de bronz. Chiar lângă ușă, atârnat de un pilon, un felinar de furtună își pâlpâia ultimele licăriri.

Se organizară din nou în poziție de luptă, arcașii, în primul rând, în genunchi, cu arcurile încordate, luptătorii cu katana încel de-al doilea, gata să năvălească asupra dușmanului, după ce primii își vor fi epuizat muniția. Când orice foșnet încetă, doar feștila felinarului continuând să pocnească slab deasupra intrării, locotenentul ridică sabia și dădu semnalul de pornire al acțiunii. Doi chini se repeziră, unul din stânga, celălalt din dreapta, și

traseră de mânerul masiv, care străbătea uşa la jumătatea înălțimii.

Aceasta se deschise cu un scârțâit uşor. De afară, pătrunse peste ei o bură de ploaie, însoțită de o pală puternică de vânt. Apoi troznetele grinzilor donjonului, cuprinse de flăcări. O jerbă de scântei se ridică spre cer şi muri după câteva clipe. Un turn de cărămidă se prăbuşi undeva, în apropiere, ridicând valuri de praf roşcat. Se auzi țipătul ascuțit al unui cormoran şi lătratul îndepărtat al unui câine.

Samuraii îşi întoarseră capetele spre el, aşteptând un semn.

— Stăpâne?!

Igurashi întrebă, foarte calm, sprijinind vârful katanei de peretele cel mai apropiat:

— Se vede vreun soldat prin apropiere?

Un chin scoase cu grijă capul dincolo de cadrul uşii, apoi reveni, după câteva clipe.

— Nu este nimeni, în jur.

Locotenentul privi încruntat spinările chinilor din fața sa. De el şi de deciziile pe care urma să le ia în minutele următoare depindea câți dintre ei se vor întoarce pe plajă în zori. Pe Budha! niciodată nu-i plăcuse să hotărască în privința deciziilor finale. De aceea se mulțumise doar cu postul de locotenent, preferând să asculte de ordine clare, care să nu-l expună, în cazuri dificile, la represalii.

— Porunceşte omenilor să ocupe poziții de atac! îi spuse samuraiului cel mai apropiat, iar el se îndreptă spre ieşire, strecurându-se cu dificultate printre pietroaiele

căzute din tavan probabil cu ocazia bombardamentului din noaptea trecută.

Îi venea să izbească în zid cu pumnii, dar în acelaşi timp îi venea să şi râdă. Nu era oare râsul acela care îi ridica pe oameni din mocirla vieții de zi cu zi la înălțimea zeilor din cer, pentru ca să le dea puterea astfel să îndure toate suferințele, toate grozăviile vieții, hărăzite de kami pe pământ? Nu râsul făcea distincția între oameni şi animale? Nu el îi ajuta pe oameni să rămână oameni?

Dincolo de cadrul uşii, întunericul era sfâşiat de flăcările mocnite sau vii ale incendiilor izbucnite pretutindeni în interiorul fortului. Ca şi cum cineva ar fi pus foc în mai multe părți deodată, îşi spuse el, încercând să înțeleagă situația. Se scărpină sub armura de piele, străduindu-se să tragă o concluzie din ceea ce vedea. Şi dacă, într-adevăr, cineva aprinsese fortul, în mod intenționat?

Descoperiseră că sunt iremediabil bolnavi cu toții, realiză Igurashi şi se cutremură. Aprinseseră cetatea, străduindu-se să ardă boala în interior, pentru ca nimeni să nu se mai îmbolnăvească. După ce încercaseră zadarnic să le atragă atenția celor de pe corăbii asupra stării de fapt dinăuntru, se hotărâseră să purifice totul prin foc. Ce anume aduceau cele două caravele atât de important la bordul lor, încât să merite acest sacrificiu aproape ritualic?

— Trebuie să stingem incendiile care afectează pulberăria, mai întâi! strigă el, din prag, răsucindu-se către chinii care aşteptau ordinele. Dacă aceasta sare în aer, fortul se va prăbuşi în mare. Să găsim, bazinele cu apă. Zece arcaşi vor rămâne în serviciul de gardă, în jurul trupei, iar alți doi vor păzi intrarea secretă. Zeii kami fie...

Tăcu, brusc, simțind izbitura ca de baros a săgeții de arbaletă între umeri. Auzi clar sfâşierea protecției din piele tăbăcită de bivol, apoi arsura dintre coaste fu atât de violentă încât văzu sfere colorate în verde şi în purpuriu înaintea ochilor. În timp ce aluneca în genunchi, se gândea cu îngrijorare că nu lăsase niciun chin la intrarea în pasajul secret şi că acesta ar fi putut deveni o capcană mortală pentru soldații săi. Apoi îl zări pe samuraiul cel mai apropiat cum sare spre el, strigând ceva. Săgețile celui dintâi tir al arcaşilor țâşniră spre întuneric, căutându-şi prada în direcția flăcărilor.

28.

„Sint Maarten" plutea spre țărm, cu velatura strânsă, numai cu trinca pe jumătate desfăşurată. Marinarii, legați cu funii de mijloc, ca să nu fie luați de valuri şi azvârliți în apă, stăteau înşirați de-a lungul copastiilor, gata să se repeadă, la poruncă, acolo unde s-ar fi ivit o problemă.

Deasupra, furtuna îşi urla neputința, repezindu-şi berbecii de spumă asupra caravelei înclinate. Căpitanul Nicolas Turp ținea el însuşi echea cârmei în mâini, proptindu-se cu ambele picioare pe duneta ce se înclina amenințător, când într-o parte, când în cealaltă, în funcție de felul în care corabia primea izbiturile valurilor. Pelerina groasă, de ploaie, îi flutura în curentul puternic, fără a-l proteja prea mult de picurii grei de apă sărată, care țâşneau din toate părțile. Cascheta țuguiată, din metal, îi alunecase pe o sprânceană, stânjenindu-l, dar nu putea să-şi desprindă degetele de pe roata masivă, ca să şi-o ridice mai spre ceafă.

Alături, cârmaciul Tom Haartsen stătea cu capul vârât până dincolo de urechi în cutia înaltă care proteja roza vânturilor şi striga mereu deviația de la traseu, pentru ca omul de la cârmă să sucească roata, spre a reveni pe direcția cea bună. Noaptea era atât de adâncă, încât felinarul legat deasupra bompresului lui „Bonaire", rămasă mult în urmă, nu se zărea decât arareori, ieşind pentru o clipă la suprafața apei, apoi prăbuşindu-se odată cu nava în hăul dintre valuri.

La o voltă mai scurtă, se auzi un pocnet ca de tun şi nava se zgâlțâi puternic, aruncându-i pe puntea spălată de valuri pe majoritatea oamenilor de la tribord.

— S-a sfâşiat trinca! strigă cât putu de tare cârmaciul, străduindu-se să acopere glasul furtunii.

Nicolas Turp se aplecă spre el şi urlă răguşit:

— Doi oameni pe catarg... să taie fungile... şi să desfacă la o treime focul mic...

Haartsen se aruncă spre marginea dunetei, se apucă cu amândouă mâinile de grilajul de lemn şi strigă către marinarul din capătul scării ce trebuia să facă. Ordinul trecu din gură în gură, până la jumătatea punții. Acolo, doi marinari se desfăcură din legături şi porniră către catargul principal. Când ajunseră la jumătate, corabia prinse o pală puternică de vânt din dreapta şi resturile velei fâlfâiră câteva secunde în sensul de înaintare al navei, apoi se rupseră din şcote şi se pierdură în mare. Marinarii derulară focul şi îl legară cât de bine putură, dar palmele roase de umezeală şi de sare nu reuşiră să facă trebă prea bună, aşa că şi focul se sfâşie, până ce se întoarseră la locurile lor.

— Ar trebui să aducem focul de rezervă din magazie!

Căpitanul clătină din cap.

— Nu mai avem timp. Până să o desfăşurăm şi să o legăm de vergi, va trebui să aruncăm ancora.

— Dar nu mai avem control asupra cârmei! stărui Tom Haartsen. Am deviat de la linie cu mai bine de 40 de secunde de arc.

— Las-o să înainteze aşa, căpitane! spuse Sara Moser ivindu-se în capul scărilor, atât de brusc, încât cârmaciul

făcu speriat un pas înapoi, alunecă pe scândura udă şi căzu, rostogolindu-se până la celălalt capăt al dunetei.

— Las-o aşa şi va ajunge singură unde trebuie să ajungă. Nu ai decât să ții cârma în poziția în care se găseşte acum.

Nicolas Turp îşi muşcă buza de jos şi îşi încleştă degetele atât de tare pe lemnul echei, încât acestea i se albiră, ca şi când ar fi fost numai din sare. Ştia că Sara Moser era o vrăjitoare, dar felul în care apăruse, ca şi când s-ar fi întrupat din întunericul dens şi din spuma valurilor risipite pe punte nu era de natură să-l liniştească, în vreun fel.

— Nu înțeleg cum naiba faci, de reuşeşti să ne sperii în halul ăsta! bombăni pentru el, printre dinții încleştați.

— Nici nu ai avea cum, auzi vocea femeii chiar în ureche, sub cascheta metalică, alunecată şi mai pe frunte. Vrăjitoarele stăpânesc arta de a transcede spațiile şi timpul. Dacă nu ar exista afurisitele astea de obiecte din lumea materială, care ne sunt necesare pentru practicarea magiei, nu ai vedea una care să apeleze la mijloacele de transport ale oamenilor. De ajuns, însă, cu vorbăria inutilă. Ține cârma în direcția de mers, iar când corabia va ajunge la punctul de ancorare vei şti.

— Cum voi şti?! se miră bărbatul, căutând-o inutil cu privirea.

— Vei şti, râse vrăjitoarea, pentru că se va opri singură. Acolo, veți aştepta, la ancoră, semnul meu.

Şi întunericul, înspicat de ploaie, năvăli încă şi mai dens asupra dunetei.

În lumina cerată din cabina strâmtă, Maria tresări, atunci când stăpâna ei apăru în pragul uşii, scuturându-şi pică-

turile de apă de pe capușonul din aba. Se apropie cu repeziciune de ea și-i săltă pelerina grea de pe umeri. Sara Moser își scutură părul lung și negru pe spate, apoi se așeză pe un scaun cu spătar, din apropiere. Luă o cană din metal de pe suport și turnă un deget de alcool dintr-un șip de culoare bej, fixat cu o chingă din piele de masă. Bău conținutul din două înghițituri, după care întoarse cana cu gura în jos.

— Strânge-mi părul! ordonă. Apoi, ajută-mă să mă îmbrac pentru transfer. Pachetele sunt gata?

— Pachetele sunt gata încă de când au fost urcate la bord, răspunse repede Maria, după care se grăbi să ia peria de păr din suport și să ajungă în spatele ei.

— Ești sigură că totu-i pregătit, Maria?

— Stăpână, sunt convinsă. Am urmat întocmai poruncile tale. Apoi, am verificat fiecare pachet în parte.

— Ar fi bine să nu iasă nimic prost... se strâmbă vrăjitoarea și scutură din cap. Mă doare, proasto, când ai să înveți să ții o perie așa cum trebuie în mână?

O lovi peste braț și peria sări în celălalt colț al camerei. Femeia își mușcă buzele și se grăbi să se lase în genunchi, ca să o caute. Sara Moser rânji și dădu cu palma în masă. Lumânarea tresări în suportul greu de bronz, prins în cuie de scândurile geluite ale mesei.

— În clipa asta, nebunii ăia doi au ajuns în tabăra japilor. Este posibil ca povestea lor să-l fi impresionat pe comandantul lor și, în acest az, mă aștept ca toții ochii să fie fixați asupra fortului. Plaja va fi aproape liberă – ce santinele ar patrula pe nebunia de afară? Maria, lasă naibii

peria aia şi strânge-mi părul în coc, mai repede! Prinde-l cu acele de argint şi apoi ajută-mă să îmi schimb hainele.

Femeia se ridică în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de marginea patului. Puntea se legăna destul de puternic, pradă ruliului, dar, în afară de o uşoară senzație de greață, nu se putea plânge de nimic altceva.

Se grăbi să îndeplinească porunca şi, în câteva minute toată cascada de păr negru era adunată într-un coc lipit de pielea capului. O dezbrăcă de rochia grea de catifea, udă pe poale, îi trase ciorapii lungi din lână croşetată, şi îi desfăcu sforile corsetului. După care, scoase din dulap o rochie neagră, foarte strâns mulată pe corp, şi şosete subțiri de bumbac, împreună cu o pereche de botine din piele, cu vârful ascuțit şi tocul lat. Centironul cu sabia îi luă cel mai mult timp să-l ajusteze, ca să stea excat pe mijlocul ei subțire, iar vârful armei să nu se târască pe jos, dar în cele din urmă reuşi.

Sara Moser se privi în oglindă, se răsuci de câteva ori pe călcâie, ca să se obişnuiască cu încălțările, apoi îşi aranjă pe față un strat subțire de fard închis la culoare. Îşi trase mănuşile cenuşii, lungi până la coate şi scoase din sertarul mesei o baghetă de aramă, cu mâner aurit, pe care o ascunse într-unul din pliurile rochiei.

— Să mergem în cală. Ai grijă să nu aluneci.

Servitoarea se aplecă în spatele uşii, trase de colțul covoraşului într-o parte, după care ridică o trapă de lemn. Dincolo de ea, o scară cu trepte roase cobora în întuneric. Se întoarse spre dulap, luă un felinar mic, de furtună, aprinse fitilul şi se grăbi să coboare treptele. Vrăjitoarea

o urmă îndeaproape. Încăperea de sub ei se dovedi a fi un coridor lung, plin cu excremente şi urină de şobolani, care se termina cu o uşă închisă numai cu un ivăr de lemn. Maria îl ridică şi pătrunseră într-o sală lungă, plină cu butoaie şi lăzi. Pe stâlpii de susținere ai punții de deasupra erau atârnate felinare, gata de folosire, dar Sara Moser îi făcu semn că nu era nevoie şi se grăbi să ajungă în celălalt capăt, unde erau stivuite, unele peste altele, aproape o sută de cutii de lemn, de forma aproximativă a unor sicrie. Toate erau legate cu lanțuri subțiri de oțel şi închise cu lacăte mari cât pumnul. Un sigiliu de ceară roşie, având ca efigie un corb, arăta că nimeni nu îndrăznise să umble la ele pentru a-şi satisface curiozitatea.

Vrăjitoarea ciocăni cu inelul de pe deget în cel mai apropiat şi ascultă cu atenție sunetul plin ce se auzi distinct, prin pârâiturile şi pocnetele scheletului de lemn al caravelei.

— Totul pare să fie cum am cerut. O să începem imediat ce corabia se va lovi de peretele de aer şi se va opri. Când vom încheia, va trebui să te întorci în cabină, să închizi uşa bine şi să le spui tuturor celor care vor vrea să vorbească cu mine că sunt bolnavă şi nu pot să primesc pe nimeni. Şi să aştepți să mă întorc. Ai înțeles?

Femeia dădu din cap, în semn că înțelesese.

— Vor fi foarte speriați şi vor insista.

— Le spui că nu am chef de ei. Să stea liniştiți, altfel îi transform pe toți în şobolani.

— Şi dacă forțează uşa?

— Va trebui să te descurci cum ştii! rânji cealaltă şi-şi făcu vânt cu pălăria. Acum, treci în capătul celălalt şi ține

baghetele astea două departe una de alta. Indiferent ce ai să vezi sau ai să auzi, să nu care cumva să le apropii. Dacă se va întâmpla una ca asta, vei avea parte de o moarte cumplită.

Îi întinse două vergele lungi din argint, cu mâner de os. Pe suprafața lor strălucitoare se alergau un șir de scântei minuscule, care-și schimbau culoarea din galben în verde și iar în galben. Maria atârnă felinarul de stâlpul cel mai apropiat, le luă și merse, clătinându-se, către locul indicat. Deschise larg brațele și aşteptă.

Sara Moser scoase cu stângăcie sabia din teacă, îi fixă vârful în podea și se sprijini de mânerul ei, care-i proteja pumnul asemenea unei mănuși din metal. Alături, felinarul arunca umbre lungi deasupra cutiilor, legănându-se în jurul agățătorii.

— Domnul fie cu tine, doamnă!

— Aș prefera ca Domnul să doarmă la ora asta, pentru că sigur nu o să-i placă prea mult ceea ce o să vadă, după ce voi ajunge pe plajă. Dar poți să te rogi, în continuare, dacă asta te face să ai mai mult curaj. Și, mai ales, Maria, orice se va întâmpla, după plecarea mea, trebuie să uiți tot ce știi că s-a întâmplat.

— Am și uitat, stăpână.

Chiar în acel moment, corabia se scutură puternic, asemenea unui cal oprit în plin galop de smucitura frâului. Mai multe butoaie se desprinseră din legături și porniră în toate direcțiile, izbindu-se de lăzi, de pereți și de celelalte butoaie rămase ancorate. Câteva se sparseră și revărsară pe jos saramura în care erau conservate bucăți de

carne de vită şi de peşte. De undeva, de deasupra, se auziră câteva strigăte înfundate, acoperite rapid de mugetul furtunii.

Urmă o a doua scuturătură, încă şi mai puternică decât prima. Cea mai de sus dintre lăzile din faţa Sarei Moser se smulse din lanţuri şi căzu pe podea, rămânând în picioare. Se clătină de câteva ori, apoi căzu din nou, pe spate. Scândurile de brad se descleiară şi cutia se desfăcu. Un giulgiu din pânză galbenă de sac alunecă dintre ele şi trupul înfăşurat se lăsă într-o parte. O faţă de femeie tânără ieşi din acoperământul de cap. Avea trăsături frumoase, uşor rigide, păr negru şi ţinea ochii închişi.

— Am pierdut o Fecioară! se răsti, nervoasă, Sara Moser, izbind cu vârful cizmei în trupul de lângă ea. Este cea de-a treia de la începutul călătoriei. Sper să fie îi ultima! Fii pregătită, Maria, ţine braţele bine întinse!

Slujnica întinse şi mai mult braţele, cu chipul extrem de concentrat. În lumina cerată, aruncată de felinar, părea o walkirie gata să-şi ia zborul către cerurile îndepărtate. În jurul ei, corul sinsitru de sunete care însoţea mişcarea corăbiei se amplifică, apoi încetă brusc. Puţin ridicată spre bompres, podeaua de sub picioare îşi opri mişcarea şi numai butoaiele continuară să se rostogolească, uruind surd, apoi izbindu-se cu pocnet de pereţi.

Vrăjitoarea ridică vârful săbiei în aer, se întoarse cu faţa către babord şi trasă în aer semnul unei cruci mari. În urma ei, văzduhul se despică asemenea unei pânze groase şi dintre marginile rănii se ridică, şovăitor, un şuvoi de lumină verzuie, făcând ca desenul imaginar să pulseze, de

parcă ar fi fost viu. Femeia înălță arma până deasupra capului, apoi izbi cu toată puterea în jos, înfigând-o în blănile din lemn de stejar aproape o palmă. Un răcnet de om rănit mortal izbucni dinspre mormanul de lăzi, atât de violent încât făcu să vibreze stâlpii de lemn şi pulverizâ sticla felinarului în cioburi minuscule. Flacăra acestuia se alungi şi se stinse. Apoi vocea cântată dar monotonă a vrăjitoarei umplu aerul greu din cală:

„Sunt cel care a depăşit totul,
care cunoaşte totul.
Cel imaculat între toate lucrurile,
cel care a renunțat la tot,
cel eliberat prin încetarea dorinței.

Sunt Cel Desăvârşit în lume,
maestrul suprem.
Doar eu sunt Cel pe Deplin Iluminat,
ale cărui focuri au ars şi s-au stins.

Te chem acum din locul fără nume,
ca să punem în mişcare roata unei alte karma.
Într-o lume ce a devenit oarbă.
Vreau să bat toba nemuritorilor.

Pentru că, tu, prietene, vei fi Învingătorul.
Învingătorii sunt cei care, asemenea mie,
au depăşit distrugerea săvârşită de păcate.
Cei care au deschis asupra lumii toate
Stările Răului.

Vino, prietene, vino să mă ajuți
să sfărâm legile acestui Univers!

Când sunetul incantației se stinse, lumina verzuie își încremeni ultima pulsație. Între garda sabiei și cele două vergele de argint izbucni un șuvoi de stele argintii, care umplu spațiul, asemenea punții unui pod. Una câte una, cutiile de lemn din partea superioară a stivei începură să se ridice și să plutească, prin șuvoi, către spațiul sfâșiat în dreptul brațului scurt al crucii. Ajunse la punctul de îmbinare, pătrunseră în rana deschisă a spațiului și prinseră să dispară dincolo de supa groasă, verzuie, ce mustea în jurul acesteia.

29.

Toshiko Qoda stătea în lotus, cu vârfurile degetelor de la picioare strânse sub el şi cu privirile fixate pe mâinile sprijinite de genunchi. Era îmbrăcat în chimonoul de luptă, care atârna ud pe trupul său, şi numai eşarfa de la gât, uscată, din mătase violetă, pictată cu egrete minuscule în zbor, îi avertiza pe cei care l-ar fi văzut că este un ofiţer.

Încerca să se concentreze asupra formei unghiilor pentru a-şi elibera creierul de orice energie negativă, astfel încât să poată să ia o decizie asupra a ceea ce urma să facă, fără să lase sentimentele să-i întunece raţiunea. Se afla în biroul comandantului olandez al fortului, acelaşi în care stătuse nu demult şi discutase cu acesta despre condiţiile viitoarei colaborări. Numai că atunci lumea din juru arăta altfel. Cu totul altfel.

Fujiko...

Nici nu mai ştia de când uitase să-i închine un gând, necum să-i scoată chipul din pulberea aurie a uitării. Una din egretele de pe mâneci îi fulgeră prin faţa ochilor şi se îndepărtă, vâslind uşor din aripile ascuţite, către un apus lipsit de soare. Apoi, brusc, se răsuci în apa sinilie a cerului şi reveni că tre el. Între două bătăi de aripi, îi auzi răsuflarea uşoară, precum şi mişcarea unui evantai.

— Nu, iubitule. Nu va câştiga nimeni, dar fără acordul tatălui tău, eu voi pierde tot. Adică pe tine şi lumea în care te mişti şi visezi.

— Va trebui să îl înfrunt, articulă el, cu voce nesigură. De fapt, cred că asta şi aşteaptă. Iar dacă nu o voi face, dacă te voi asculta şi mă voi supune încă o dată, atunci nu va avea decât dispreț şi silă pentru mine. Deşi mă va lăuda în fața tuturor că sunt un fiu bun şi ascultător. Iar apoi îmi va porunci să-mi fac seppuku. Va trebui să îl înfrunt, Fujiko. Iar tu va trebui să fii pregătită să fugi dincolo de râul Kawa, atunci când el îşi va ridica samuraii împotriva mea. Există o şansă, una singură, ca văzându-mă că îl înfrunt, o parte dintre luptători să întoarcă armele de partea mea.

— Nu va câştiga nimeni, repetă femeia şi zâmbi atât de trist, încât pânza cerului se sfâşie şi lacrimile sale se transformară în picăturile murdare ce alunecau de pe mânecile chimonoului pe dalele de piatră ale încăperii.

În înaltul întunecat al cerului, egreta mai zvâcni o dată din aripi şi dispăru. Flacăra lumânării groase de ceară tremură prelung, azvârlind umbre deformate către tavan.

Toshiko îşi muşcă buza de sus şi se ridică încet de pe podea. Reuşise să-şi elibereze mintea de complicațiile şi spaimele clipei prezente. Nu se aşteptase ca în locul acela de limpezire a cugetului să o întâlnească tocmai pe Fujiko. Se întâmplase însă. Mai mult, făptura de ceață îi transmisese un mesaj care, nu se îndoia, avea legătură cu soluția pe care o căuta el acum.

Se aşeză pe scaunul masiv de lemn din spatele mesei lungi şi grele, plină cu papirusuri, portulane şi pene de scris, ascuțite cu grijă şi fixate într-o bucată de ceară roşie. Privi prin ferăstruica spartă din dreapta sa: ploaia, fur-

tuna şi noaptea rămăseseră acolo unde le ştia el. Zorii nu puteau fi prea departe. Scoase katana şi o aşeză pe tăblia mesei, peste câteva papirusuri, cu ascuțişul către exterior. Apoi strigă la samuraiul ce păzea dincolo de uşă să-l aducă pe prizonier.

După ce trupa condusă de locotenentul Igurashi reuşise să intre în fort, prin tunelul secret, lucrurile se terminaseră destul de repede. Arcaşii lichidaseră ultimul cuib de rezistență armată, format din nouă soldați olandezi care mai erau în stare să mânuiască armele şi care – se lămurise mai târziu – fuseseră cei care porniseră canonada aceea nebună, pentru a atrage atenția celor de pe caravele asupra situației lor. Apoi îl chemaseră să preia controlul asupra a ceea ce mai rămăsese întreg din fort. În timp ce stingeau incendiile şi asigurau găurile din ziduri, provocate de exploziile butoaielor cu pulbere, îl găsiseră pe baronul Willem Coq într-o sală de la parter, peste care se prăbuşiseră grinzile tavanului. Deşi bolnav în ultimul grad, era viu şi conştient. Scăpase ca prin minune să fie strivit, patul pe care stătea culcat aflându-se sub o îngrămădire de bârne.

Dar Toshiko nu se grăbise să-l vadă atunci. Terminase de făcut ordine în dispozitivele de apărare, adusese între ziduri toți oamenii şi caii, lăsând pe plajă numai corturile, se asigurase că porțile sunt bine baricadate şi că arcaşii sunt postați în punctele cheie, apoi îşi permisese clipele de odihnă şi concentrare pe care simțea că îi este dator trupului să i le asigure.

Se auzi un ciocănit în uşă, apoi un chin pătrunse înăuntru, cu privirile şi cu capul plecate.

— Grăbeşte-te, Uraga-san!

— L-am adus, stăpâne. Iertare pentru că am intrat aici plin de apă şi am murdărit podelele.

— O să faceți curat mâine. Dacă vom mai prinde ziua de mâine. Bagă-l înăuntru şi aşteptați pe coridor poruncile. Este legat?

— Da, Înălțimea-ta.

— Taie-i legăturile. Şi controlează-l bine, să nu aibă vreo armă ascunsă.

Chinul se înclină adânc şi se retrase cu spatele. Bărbatul îşi coborî privirea pe podea: picurii de pe haine formaseră deja o băltoacă, care se mărea văzând cu ochii.

În clipa aceea, uşa se deschise din nou, alungind flacăra lumânării. Doi chini şi un samurai aduseră, mai mult pe sus, un trup închircit şi-l aşezară pe un scaun cu spătar înalt.

— Va trebui să-l legăm peste piept, stăpâne, spuse samuraiul. Nu va putea să se țină singur pe scaun.

Toshiko dădu din cap în semn de aprobare şi chinii îi petrecură o coardă peste piept şi o legară în dosul spătarului cu două noduri. Apoi se înclinară şi ieşiră, în grabă.

— Comandante Toshiko, nu suntem, oficial, în stare de război, ca să mă reții ostatic, hârâi vocea prizonierului. Tuşi de mai multe ori şi scuipă pe podea. Deşi felul cum ați pătruns în fort, pe teritoriul olandez, indică un act de război.

— Adevărat, oficial nu suntem în stare de război, răspunse japonezul, după câteva clipe de tăcere.

Luă sfeşnicul în mână şi se aplecă, cu el, deasupra podelei. Apoi reveni şi-l puse din nou pe masă.

— Scuipi sânge, observă el. Când ne-am întâlnit pentru prima dată, în încăperea asta, abia te îmbolnăvisei şi credeai că este vorba despre o simplă răceală, domnule baron.

Bătu cu palma peste lama săbiei.

— De fapt, ai introdus starea de război, în clipa în care ai pus detaşamentul meu în pericol, din cauza Morții Negre. Şi, apoi, ştii foarte bine că nu este nevoie să existe un război pentru a reține prizonieri. Însuşi Daniel Steen, amiralul mărilor, a fost ostatic la curtea Shogunului Oda Nobunaga, ca garant al bunelor intenții pe care stăpânul tău, regele Wilhelm, le nutrea față de propunerile făcute Împăratului nostru, până la semnarea Tratatului. În momentul de față, familiile a trei mari dregători olandezi sunt oaspeți la Curtea Imperială din Tokyo şi nu s-a semnalat nicăieri vreo stare de război între popoarele noastre, nu? În toată lumea civilizată există ostatici care garantează promisiunile făcute de stăpânii lor. E un lucru înțelept, nu-i aşa?

— Cred că da! rânji baronul şi se aplecă pentru a scuipa încă o dată. Adevărul este că şi eu te-aş fi luat ostatic, dacă mi-ai fi oferit ocazia. Nu e bine să te joci cu ocaziile, se răzbună când nu te aştepți.

— Ce vrei să spui?

— E o poveste lungă. Prea lungă, ca să am vreme să ți-o înşiruiesc pe toată. Oricum, e bine să ştii, Alteță, că nu întâmplător ai ajuns aici. După cum, nu întâmplător, nu ai să mai apuci să ieşi viu din cloaca asta.

Toshiko simți cum un fior înghețat îi cuprinde spatele. Nu-i era frică de moarte. Ca orice samurai nobil, încă din

copilărie crescuse cu ideea că, în orice clipă, moartea l-ar fi putut chema să treacă hotarul dintre Lumi. Dar bărbatul mărunt şi sfrijit din faţa sa, cu trupul ros de o boală necruțătoare, îi spusese aşa cum nimeni nu-i mai spusese, de când pusese piciorul pe pământurile Noului Imperiu – alteță!

— Iertare, îi spuse, aplecându-se peste tăblia mesei, ca pentru a-l vedea mai bine. De unde ştie domnia-ta de titlul acesta de noblețe?

Baronul clătină din cap şi pălăria cea mare aproape că îi căzu pe ceafă.

— Nu am nimic de discutat asupra acestui fapt. Ştiu că mă poți supune le chinuri, dar îți închipui că mai am ceva de pierdut? Nici măcar nu-mi poți oferi viața ca monedă de schimb. Moartea Neagră e mai puternică decât toate ofertele tale.

Toshiko îşi linse buzele. Erau sărate şi uşor amărui.

Nu va câştiga nimeni, îi spusese Fujiko.

Se afla în tipul acela ciudat de confruntare, din care, într-adevăr, nimeni nu avea nimic de câştigat. O bătălie între forțe egale, cu tacticieni de acelaşi calibru. Forțele armate ale baronului fuseseră distruse, iar acesta se afla în pragul morții. Forțele sale armate se găseau între două amenințări, una mai rea decât cealaltă, el însuşi fiind, după afirmația celuilalt, condamnat să nu mai părăsească viu locurile acestea.

— Am fost atraşi cu bună ştiință în această capcană sau este o întâmplare faptul că am sosit aici după ce v-ați infestat cu Ciuma Neagră?

— Aș putea răspunde cu o altă întrebare, la fel de perfidă: am fost infestați cu bună știință sau boala s-a manifestat întâmplător în interiorul fortului?

Baronul mai scuipă un flegmon de sânge și-și lăsă capul într-o parte. Părea că lichidul brun și gros elimina un miros greu, pestinențial. Toshiko strâmbă din nas, dar nu spuse nimic.

— Te rog să remarci, Alteță, că satele de sclavi negri nu sunt atinse de boală. Și că voi, nu aveți legături directe decât cu noi. Cei atinși de boală.

Toshiko își împreună palmele deasupra sabiei, într-un gest aparent fără nicio semnificație. În realitate, îi binecuvânta pe zeii kami care-i înlesniseră această discuție. Va fi nevoit să se concentreze suficient de mult, încât să nu-i permită olandezului să afle nimic despre misiunea lor în golful Abaccó. Abia după ce îl va determina să spună câte ceva despre planurile secrete, țesute cu mult înainte de sosirea lor aici, și va ști ce măsuri va trebui să adopte pentru a le contracara, va trebui să se hotărască în privința armatei de Nahuatl care, în ciuda furtunii teribile de afară, se va fi apropiat în mod considerabil de plajă. Oare nu aceasta se dovedea a fi, la urma-urmei, datoria sa de comandant?

— Ce dorești în schimb?

— Pare ciudat, nu?! râse gâjâit baronul și tusea îl scutură violent. Nimic. Absolut nimic. Îți voi răspunde la întrebare și atât. În felul acesta, va trece și timpul mai ușor. Timpul nostru comun, comandante Toshiko. Și, dacă dorești să afli adevărul, atunci află că privelиștea vieții, pe

care în scurt timp urmează s-o las definitiv în urmă, mă întristează foarte tare. Deşi nu s-ar zice, trăiesc sentimentul straniu că am îmbătrânit brusc cu 100 de ani.

— Aş vrea să te pot ajuta.

— De ce?

— Numai Buddha le ştie pe toate, Willem Coq-san. Aş vrea să te pot ajuta aşa... ca un dar... sau ca o datorie față de cineva care nu mai ține de lumea noastră.

— Mulțumesc. Dar nu cred că o să ai încredere în mine. Şi poate că este mai bine aşa.

— Da, poate că este mai bine aşa, acceptă celălalt. Povesteşte-mi despre ceea ce crezi că ar trebui să aflu. Iar eu îți promit că am să te las să mori liniştit. Şi că o să am grijă ca trupul tău să primească toate îngrijirile creştine necesare. Mi se pare a fi un schimb cinstit. Adevărul pentru viața de după moarte.

— Hmm! rânji baronul. Doar nu discutăm aici nici politică şi nici religie...

— O să încerc să țin cont de asta.

— Atunci...

Willem Coq îşi scutură capul într-o parte şi pălăria cu boruri uriaşe căzu pe podea. Omulețul avea părul lung şi rar adunat într-o coadă, la spate. Pielea frunții era plină de escoriații albe şi un bubon purpuriu, de dimensiunea unui grăunte de usturoi, îi apăruse exact deasupra nasului, între sprâncenele pensate şi trasate cu cărbune.

— ...atunci, de ce nu mă tratezi ca pe un prizonier oarecare? Ştiu că nu mai am mult de trăit. Poate că nu voi prinde nici măcar zorii zilei de mâine. Ce-ar fi să mă dezlegi de tot şi să dai ordin să-mi aducă o cupă cu vin?

Nimic din ceea ce spusese prizonierul său nu părea în neregulă. Codul Bushido însuși cerea să-ți respecți dușmanul care te respectă suficient de mult, încât să te considere egalul său. Iar pasul al șaptelea din Calea celor opt pași aducea în discuție tocmai ideea preocupărilor corecte, adică sublinia necesitatea conștientizării trupului, a sentimentelor și a gândurilor. Dacă tratai în mod corect trupul, sălașul elementelor sufletului și spiritului, atunci și acestea urmau să se manifeste în mod corect.

Bătu din palme și-i porunci samuraiului care intră să-i taie legătura care-l fixa de spătarul scaunului, apoi să caute unde o ști și să aducă imediat un urcior cu vin.

Cum se întâmplase cu locotenentul Igurashi? Bărbatul încercă să-și adune gândurile, să-și alunge din minte grijile, ura și teama și să se hotărască dacă să-l accepte pe Onoshi Kiyama ca pe un slujitor fidel, față de care el greșise aruncându-i în spate o vină ce nu-i aparținea, sau să-l facă uitat în pustiul din spatele său, renunțând să mai aibă subcomandanți.

Se auzi un ciocănit în ușă și samuraiul intră, cu un urcior greu în mâna dreaptă și două cupe de metal în cealaltă. Puse cupele pe masă, le umplu cu vin, lăsă urciorul pe podea, se înclină și ieși cu pas ușor Toshiko îi întinse una din cupe olandezului.

— Nu mai avem pentru ce să ciocnim, spuse acesta și duse vasul la gură.

Sorbi cu lăcomie din el. Un fir de vin i se prelinse pe la colțul buzelor și se pierdu în ciocul mic și răsucit al bărbii. Se lăsă să cadă pe spătarul tare. Câteva picături de transpirație îi apărură pe frunte.

— Îmi pare rău pentru tine, Alteță. Îmi pare rău și pentru mine că trebui să îți spun toate astea. Mai ales că biserica nu s-a arătat dușmană nici semnării Tratatului dintre țările noastre și niciunuia dintre voi, japii, în mod special.

— Hmm... ai spus că nu o să discutăm aici nici politică și nici religie.

Olandezul rânji și întinse cupa spre masă. Toshiko o umplu din nou. De data asta, Coq bău încet conținutul, încercând parcă să-l savureze. Când termină de scurs și ultima picătură, trimise vasul în peretele din dreapta, iar acesta scoase un zdrăngănit puternic. Ușa se deschise imediat și cei doi samurai de pază băgară capetele înăuntru. Comandantul le făcu semn că totul era în regulă.

— Nu o să discutăm, într-adevăr. Dar istoria noastră are legătură și cu una și cu cealaltă. Ascultă...

Tratatul de la Wakana conținea un codicil, despre care lumea știa prea puține lucruri, cu excepția celor două Curți domnitoare. Dacă pentru orice fel de activitate pe teritoriul Noului Imperiu era necesar acordul ambelor părți, în proporție strict paritară, în privința exploatării jadului fiecare țară își putea rezolva problemele fără niciun fel de consultare comună. Adică cine descoperea o mină de jad putea să administreze singur teritoriul respectiv, singura sa obligație fiind numai înștiințarea partenerului asupra locației.

— Aici este o mină de jad, comandante. Adică asta a fost la începuturi, în urmă cu 20 de ani. Apoi a intervenit politica și totul a prins să se transforme în altceva.

Wilhelm de Orania Nassau căzuse în plasa intrigilor țesute de mătușa sa, regina Elisabetha a Angliei, şi fusese de acord cu ideea militarizării zonei, prevalându-se de asigurările date de Tratat. Golful Abaccó şi fortul devenea un cap de pod pentru o misiune militară de anvergură în interiorul teritoriului dușman Huasteca. Primul pas important pentru cucerirea unui Imperiu Neederlandez, despre existența căruia aliatul nippon avea să afle mult, mult mai târziu.

— Țara Nahuatl este atât de uriaşă, comandante, încât este suficient loc pentru încă vreo trei Imperii, la fel de mari ca acela pe care l-am construit în comun. Aşa că, în mod practic, nimeni nu ar fi deranjat pe nimeni. Pentru că japii nu ar fi avut proasta inspirație să ne declare război, în condițiile în care bătăliile cu pieile-roşii sunt zilnice. Aşa cel puțin îi prezenta situația Elisabetha nătărăului ei de nepot. Un război care s-ar fi putut încheia în mai puțin de doi ani. Un război murdar, care ar fi folosit mai puțin soldații şi mai mult religia.

Toshko îl fulgeră cu privirea.

— Să nu-mi spui că intenționați să îi puneți pe popii voştri papistaşi să se încaiere cu războinicii roşii!

— Ba chiar aşa! îşi strâmbă celălalt buzele într-un râs sinistru. De fapt, nu ştii că mai întâi bătăliile se duc în ceruri şi abia apoi pe pământ?

30.

— Jur pe toți zeii care încă trăiesc sau au murit deja, precum şi pe cei care de-abia de acum încolo se vor naşte! Da, Alteță, este o istorie ciudată.

Era o istorie ciudată. O istorie care începuse doar cu puțin timp înainte ca Tratatul de la Wakana să fie semnat în numele Imperiului Soarelui-Răsare şi în cel al Regatului Țărilor-de-Jos. Elisabetha I, din casa Tudorilor, mătuşă prin alianță cu Wilhelm de Orania, dar duşmană prin tradiție a Țărilor-de-Jos, îi făcuse propunerea acceptării condițiilor tratatului cu japii numai cu condiția existenței acelui codicil, referitor la minele de jad. Şi, ca să fie mai convingătoare în fața unui nepot care se dovedise de atâtea ori mai îndărătnic decât o cămilă în fața propriilor părinți, cu atât mai mult înaintea unei mătuşi cvasinecunoscute, semnase cu el un hrisov secret, prin care se angaja să cumpere dinainte, pe sumă fixă, orice mină de jad se va descoperi pe teritoriul Noului Imperiu.

— Bătrâna a plătit, în avans, cu guldeni buni, primele cinci locații, urmând să mai plătească încă atâtea, atunci când acestea vor fi descoperite şi puse în exploatare.

— Îmi închipui că aici e prima şi singura mină, spuse Toshiko, mângâind cu un deget lama sabiei scurte.

Afară, ploaia continua să cadă cu furie, dar vâjâitul vântului părea să se mai fi potolit. Peretele pe care se

găsea ferestruica spartă era ud până jos, iar pe podea se strânsese o mică baltă.

Era singura mină, îi confirmă celălalt. Dar oamenii trimişi de Elisabetha, în frunte cu un oarecare Cristopher Columbus, un fel de administrator regal, nu se arătaseră prea entuziasmați de munca de exploatare a pietrei semiprețioase. De altfel, mina pe care începuseră să o sape semăna mai mult a tunel şi exact asta şi devenise într-un târziu, transformându-se într-unul din sistemele de refugiu al celor din fort, în cazul unei primejdii grave.

— De fapt, individul era numai o grămadă de rahat umblător, râse hârâit baronul. Nu-l interesau gemele alea verzi nici cât negru sub unghie. Împreună cu câțiva oameni de încredere, sub paza soldaților noştri, făcea incursiuni adânci în inima teritoriului inamic pentru a desena hărți. Într-un final, ne-a predat caricatura aia de mină, cu geme cu tot, s-a îmbarcat pe o caravelă cu toți oamenii şi s-a cărăbănit în Anglia. Din momentul acela, a început nenorocirea noastră.

Cum-necum, Elisabetha reuşise să-şi convingă nepotul să îşi cucerească propriul Imperiu, pe teritoriul inamic. Iar punctul întărit din golful Abaccó se transformase, mai întâi, într-o cetățuie de lemn, apoi într-un fort masiv din piatră, în care, de-a lungul ultimilor ani, se adunaseră proviziile şi armele necesare unui război de lungă durată. Desigur că partenerul nippon nu trebuia să ştie nimic despre aceste pregătiri.

— Prezența voastră în golf demonstrează însă contrariul. Chiar dacă ne găsim tocmai în celălalt capăt al Impe-

riului, lucrurile erau prea complicate, ca să rămână într-un anonimat perfect. Huro-sama a aflat ceva şi a pus întrebări. Iar Steen nu a putut să infirme o realitate, prea evidentă, la urma-urmei. Mă gândesc dacă nu cumva, cu mintea ei întortocheată şi ciudată, nemernica aia de regină nu o fi plănuit ca vestea să răsufle la curtea daimyo-ului vostru, imediat după ce Columbus a părăsit golful.

Şi astfel apăruse povestea despre lovitura secretă pe care olandezii o pregăteau poporului Nahuatl, chiar în inima puterii lor absolute, în cetatea de scaun Tlaxcala. Nu se putea şti cât anume din ea crezuseră japii că este reală, dar atunci când Wilhelm de Orania a solicitat, oficial, prin amiralul mărilor Daniel Steen, o trupă de intervenție rapidă, pregătită pentru lupte în interiorul cetăților, nimeni nu se opusese. Şi, în mai puțin de trei luni, santinelele din posturile avansate semnalaseră apropierea unei trupe de soldați.

— Erați voi. V-am fi putut distruge încă din prima noapte, deoarece, fără să știți nimic despre puterea noastră de foc, v-ați făcut tabăra la limita de bătaie a artileriei noastre. Te-aş fi putut face prizonier sau ți-aş fi putut tăia capul, în noaptea ospățului. Willem Coq rânji sinistru. Nu a existat nicio indicație, în privința voastră. Puteam să întreprind orice şi să motivez la sfârşit.

— Şi de ce nu ai făcut nimic din toate astea? De ce ai permis să ajungi prizonierul meu, iar fortul să cadă în mâinile noastre?

Baronul se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-l aude nimeni.

— Adevărul este că aşteptam caravelele. Şi pe Întunecimea-Sa, Sara Moser, Inchizitorul-şef al Europei, blestemat fie-i numele! Primisem poruncă drastică să nu facem nicio mişcare, până ce ea nu va prelua comanda.

— Ea?

— Inchzitorul-şef este o femeie. Cea mai oribilă şi cumplită ființă care s-a născut dintr-o femeie şi dintr-un bărbat. Mulți spun că părinții ei trebuie să fi fost diavoli alungați din Infern.

— Mda. Auzisem eu că în acea Europă de care voi, albii, țineți cu toții, există această stare ciudată de lucruri – ca bărbații să fie conduşi de femei. Dar chiar să vă inspire o teamă atât de mare, încât să vorbiți despre ea cu fereală... Toshiko îşi îndreptă şira spinării şi scuipă cu dispreț pe podea. În Imperiul Soarelui-Răsare, femeia nu are vorbe de spus decât în familiile de care aparțin. Şi nici acolo prea multe.

— O femeie... răspunse baronul Coq şi începu să tuşească, atât de violent, încât alunecă de pe scaun şi căzu pe podea.

Comandantul strigă un ordin şi, imediat, uşa se deschise şi un samurai alergă spre cel chircit jos, îl săltă pe scaun şi întrebă dacă să-l lege sau nu de spătar.

— Nu e nevoie, îl expedie celălalt.

— Cea mai spurcată ființă din câte au trecut vreodată pe acest pământ, mârâi olandezul şi-şi şterse spuma sângerie de pe buze cu dosul palmei. Ultima caravelă sosită cu alimente a adus la bord, în cuşti speciale, şobolani bolnavi de Moartea Neagră. Care au fost eliberați de marinari, fără să ni se spună, în beciurile fortului.

Toshiko clătină din cap. Nu înțelegea nimic. Olandezi care omorau olandezi, fără nici un motiv rezonabil?

— Apoi, unul dintre marinari, Batholomeu, i-a spus căpitanului Glukert că urmează să vină un prinț jap, din familia Qoda. Capcana, am înțeles prea târziu, era, de fapt, pentru tine, Alteță. Urma să iei boala. De la vreun şobolan sau... de la unul dintre noi. Blestemăția-sa, Sara Moser, avea nevoie de domnia-ta bolnav. Nu am aflat pentru ce. Războiul ăsta, la urma-urmei...

Se înecă, într-un nou acces de tuse. Când isprăvi, avea fața cenuşie.

— N-a fost nici ca mine, nici ca ea. Dar nici ca voi. Nu ați fost făcuți prizoneri şi nici tu nu te-ai îmbolnăvit. Dar sunteți izolați aici, cu un inamic pe cale să debarce pe plajă şi cu altul gata să coboare de pe munte. Însă Alteța-ta este şi samurai. Am auzit că harakiri ar fi o cale de a ieşi dintr-un impas, pentru orice nobil.

— Ai auzit şi de faptul că poporul nippon este de neînvins? Moartea în sine nu are nicio importanță. Pentru că numai noi cunoaştem adevăratul înțeles al vieții.

Ochii lui Willem Coq luciră ciudat.

— Şi care-ar fi ăsta?

— Datoria, disciplina şi moartea, răspunse celălalt, ridicându-se încet de pe scaun. Exact în ordinea asta.

— Ha-ha! chicoti celălalt, dar trupul păru mai împuținat decât oricând, în lumina cerată şi tremurătoare. Mai boțit ca oricând, de parcă toată energia vitală îi pierise fără de veste. Datoria? Disciplina? continuă el, cu vocea plină de venin. Comandante Toshiko, în țara mea nimeni

nu poate impune vreunei persoane să-şi ridice viața, doar pentru că aşa consideră el. Nici măcar Majestata-sa regele nu are această putere. Iar el este REGE! În Imperiul Galben, orice senior, cât mic, are acest privilegiu, în raport cu supuşii săi. Ăsta să fie adevăratul înțeles al vieții?

Toshiko rămase o vreme pe gânduri. Din momentul în care simțise otrava împietrindu-i trupul, în tabăra de dinaainte de Morarji-Dessai, şi crezuse că va ajunge să treacă Marele Prag, după iubita sa soție Fujiko, şi până în noaptea asta afurisită, în care uraganul, răutatea oamenilor şi moartea se împleteau formând o capcană de netrecut, îi mai rămăsese de făcut numai un pas pe Calea Iluminării. Un singur pas. Cel de-al optulea şi ultimul. Ştia însă că nu era încă pregătit pentru el. Că nu avea încă toate informațiile. Deşi ele continuau să îi sosească necontenit. Chiar şi acum, când bărbatul din fața sa îşi închipuia că el, Toshiko, nu avea ce să-i ofere la schimb. Chiar şi acum...

— Eee, dragul meu prieten alb, de ce viață a avut parte fiecare dintre noi! Se vede însă treaba că nimeni nu reuşeşte să învețe altfel decât din experiențele personale. Experiențele altora ne sunt inaccesibile. Abia acum am înțeles în slujba cui s-a aflat tot timpul, cu adevărat Darikko-Hona, vraciul meu. Şi ce a fost, de fapt, cu tentativa aceea de otrăvire.

— A încercat să te otrăvească?! se miră baronul Coq, adunându-şi mâinile tremurătoare în poală.

— S-a prefăcut că mă otrăveşte, râse strepezit celălalt. De fapt, voia să mai obțină o zi. Să mai dea răgaz o zi caravelelor, să ajungă înaintea mea în golful Abaccó. Să îi dea

răgaz acelei Sara Moser să-şi termine de întins capcana. Iar tu să ajungi suficient de bolnav, încât să iau boala chiar de la prima noastră întâlnire. Asta ca să nu mai adaug că nu mi-ai spus nimic despre ce anume se doreşte exact de la mine, în toată povestea asta.

Tăcu şi ridică lama katana de pe masă.

— Adevăratul înțeles al vieții, domnule baron, nu este să constrângi pe altcineva să moară. Ci să-i oferi acest privilegiu, atunci când el nu a greşit prea mult față de tine. Zeitățile noastre şi ale voastre au un singur dar de oferit omului – viața. Omul nu-i poate impune semenului său decât moartea. I-o poate da sau i-o poate dărui. Eşti un duşman pe care îl respect prea mult pentru a-l lăsa în viață, ca să se chinuie. Îți dăruiesc moartea, Willem Coq, aşa cum numai un samurai poate avea parte de ea. Şi roagă-te ca atunci când o voi prinde pe Sara Moses să dau dovadă de aceeaşi înțelepciune. Uraga-san!

Samuraiul intră grăbit şi se înclină scurt.

— Baronul Willem Coq a primit privilegiul de a-şi face harakiri. Pentru aceasta îi ofer şi katana mea. Îți solicită onoarea de a fi asistentul său şi de a-l ajuta să înfăptuiască totul aşa cum se cuvine. Pentru că, nu-i aşa, domnule baron? – există un timp pentru viață şi unul pentru moarte. Al tău tocmai a sosit. Şi, dacă nu descoperi paradisul preoților tăi creştini, sper să te reîntâlnesc şi într-o viitoare reîncarnare.

31.

Dincolo de coama dealului îmbrăcat în ierburi înalte, furtuna se năpustea cu ultimele puteri asupra plajei şi a muntelui. Apropierea răsăritului destrăma noaptea în aburi groşi, printre fuioarele cărora Hahn Katterson reuşea să întreavdă, din când în când, corturile ţuguiate ale taberei japilor. Locul unde marea se năpustea pe plajă, încercând să o aducă sub undele ei, era marcat de o spumă groasă, albă, care se muta mai în faţă sau mai în spate, cu fiecare val ce se străduia să o cuprindă.

— E un loc minunat pentru o întâlnire, îi suflă aproape de ureche Van Scorrel. Golful care permite accesul la mare, fortul care veghează trecătoarea, fluviul Kama, care curge la vreo 20 de leghe spre nord. Abaccó este, practic, la o răscruce de drumuri, drumurile care duc spre nord, în ţinuturile Chiapas şi Palenque, cu cele care coboară spre răsărit şi apus, în direcţia Lago Zumpango şi Lago Texcoco. Da, Abaccó e un loc minunat pentru o întâlnire.

Katterson întoarse capul şi se străduí să-i zărească faţa companionului său. Dar întunericul era aproape jilav şi nu lăsa să se întrevadă decât albul ochilor acestuia, între două clipiri.

— Să presupun că ai mai vizitat locurile astea... făcu el, cu prudenţă.

— Nu! rânji celălalt. Am văzut câteva portulane pe masa de lucru a lui Huro-sama. Şi am o memorie foarte bună.

Katterson ridică din nou capul şi privi cu luare-aminte în direcția corturilor. Nu se zărea nicio mişcare. Nici măcar în ceair, unde caii ar fi trebuit să se agite în legături, speriați de şuierul sinistru al vântului. I se părea ciudat, dar încă nu îndrăznea să-şi formuleze gândul cu voce tare.

— Nu se vede nicio mişcare, îi punctă nedumerirea Van Scorrel.

— E furtună. Poate că stau adăpostiți în corturi.

— Chiar şi santinelele? Chiar şi caii?! rânji olandezul. Există o soluție, ca să vedem dacă s-a întâmplat ceva. Pe mine mă cunosc, doar ei m-au torturat. Merg în tabără şi îi povestesc comandantului cum m-ai scăpat de la moarte. Şi ce s-a întâmplat cu oamenii săi. În cel mai rău caz, mă vor ucide pe loc, dacă nu mă cred. Dar mă vor lăsa să vorbesc, mai întâi. Pe tine, te vor săgeta însă chiar de la marginea taberei, deoarece consemnul este să ucidă orice necunoscut, cu atât mai mult unul alb, şi apoi să-l anunțe pe comandant.

Părea o cale viabilă de acces în tabără. Oricum, nu puteau aştepta să vină lumina zilei şi să fie descoperiți de vreo patrulă. Exista, evident, şi riscul ca Van Scorrel să vrea să scape de el şi să-i spună japului că în vârful colinei se găsea un duşman. Aruncă încă o privire prin trecătoarea întunecată din dreapta. Nu existau decât două căi de a ajunge în punctul în care se găseau, dinspre plajă – de-a dreptul, urcând spinarea dealului destul de abrupt şi fără niciun ascunziş vizibil, sau prin trecătoarea care era destul de uşor de supravegheat, pe primii 3-400 de paşi, până cotea spre dreapta.

Dădu din cap, în semn de acceptare. Scurtă puțin frâul calului şi îl ajută să încalece.

— Am să țin minte toate astea, îi spuse celălalt şi albul ochilor îi luci din nou, parcă ironic, în sclipirea unui fulger. Oricum, pentru a evita orice confuzie, tot eu voi fi cel care va veni să te ia în tabără şi tot prin trecătoare. Dacă apare oricine altcineva, ascunde-te cât mai bine şi Domnul fie cu tine.

— Domnule fie cu noi! îi răspunse şi îi dădu calului o palmă peste crupă.

Acesta porni la trap şi, în scurt timp, dispăru după cotul drumului.

Rămas singur, Hahn Katterson se lăsă pe vine, acoperindu-se cât putea mai bine cu mantaua. În mod normal, ar fi trebuit ca aşteptarea să se încheie într-o jumătate de ceas. Adică exact când noaptea se va fi terminat de zdrențuit, iar zorii i-ar fi permis să aibă o imagine mai clară asupra împrejurimilor.

Se simțea obosit şi îl durea puternic umărul atins de reumatism. Mai mult decât asta, îl frământa însă gândul că habar nu avea ce urma să facă.

De când se despărțiseră numai pentru o oră, la ieşirea pe platforma de aşteptare a cârligului spațial, lângă naveta care încă tremura uşor, descărcând energia electrostatică acumulată în scuturile de ceramică termic-protectoare, în ideea că aveau mai multe şanse să depisteze astfel drumul către o aşezare civilizată, nu mai ştiuse niciodată care ar trebui să fie următorul pas de făcut. Pierduse direcția imediat ce pătrunsese în jungla luxu-

riantă şi singurul său noroc fusese că găsise tabăra culegătorilor de răşină, chiar în momentul în care voia să abandoneze orice căutare, să se întindă pe sol şi să doarmă nepăsător la primejdiile din jur. Nenumărate primejdii, după cum îi demonstraseră culegătorii de răşină: şerpi constrictori, lungi de zece metri, ieşiți după pradă în timpul ploii, tarantule gigantice, scorpioni roşii, aligatori de junglă, cu picioare înalte, capabili să alerge cu o viteză incredibilă printre tufişuri şi, mai ales, ferocele tigru-jaguar, probabil cea mai periculoasă făptură existentă în acea parte de lume, cărei indigenii Nahautl îi ridicaseră nenumărate statui din jad.

Nu mai ştia cât timp trecuse de când părăsise platforma. Luni, multe luni, poate chiar un an. Rând pe rând, instrumentarul electronic de corp cedase în condițiile agresive ale junglei, iar când ajunsese în Europa, la bordul unei caravele cu lingouri de argint, nu ştiuse la ce perioadă de timp să se raporteze. Aşa că renunțase la calcule. Dar nu şi la ideea de a-şi regăsi tovarăşii. Străbătuse bătrânul continent în lung şi-n lat, după care, obosit, se stabilise pentru o vreme în Regatul Țărilor de Jos. Înfiat de un morar din Hale, a cărui moară o reparase şi întreținuse cu profesionalism mai mult de trei ani, primise un nume nou şi cetățenia Regatului. Fapt care îi permisese să se îmbarce, de data asta legal, din nou pentru Noul Imperiu, în clipa în care auzise despre Marea Preoteasă Bronwen a pieilor-roşii Nahuatl. Bronwen era un nume destul de rar chiar şi în Europa, iar în teritoriul stăpânit de poporul Nahuatl trebuie că era mai mult decât surprinzător.

Ce e de făcut? se întrebă în sinea lui, în timp ce-şi ştergea cu mâneca picăturile de apă de pe barba țepoasă.

Crezuse că cel mai rău lucru care i se putuse întâmpla fusese rătăcirea de ceilalți trei tovarăşi ai săi, după plecarea de pe platformă. Apoi lucrul cel mai rău se transformase în lumea necunoscută ce-l înconjura şi în mijlocul căreia era obligat să trăiască zi după zi, lună după lună, ani nesfârşiți şi lipsiți de sens. Acum, însă, realiza că lucrul cel mai cumplit fusese drumul-cerc, pe care fusese nevoit să-l străbată, la nesfârşit, după plecarea din Saragosa-Micino. Aşa cum istoria-spirală pe care o cunoştea el când trăise, sub o altă identitate, pe Selena, se sfărâmase în mai multe istorii-cerc, în care realitatea devenise numai o reflecție deformată a imaginii inițiale, timpul-spirală al acestui fragment de realitate în care nimerise întâmplător se sfărâmase în mai multe fragmente circulare, iar el trebuise să repete, îngrozit, o acțiune a cărei finalizare nu o întrevedea aproape.

Oare reuşise să depăşească linia subțire a cercului şi se mişca din nou pe o spirală?

Dădu puțin într-o parte gluga şi privi în față. Ploaia continua să cadă cu violență, dar vântul devenise suportabil. Tot timpul, se aşteptase ca totul să se încheie brusc, iar el să se trezească din nou la limita pădurii de conifere, în fața sau în spatele suitei curierului-regal. Dar nu, deocamdată, suita curierului-regal rămânea numai o amintire. O amintire... a cărui timp? A cărei realități?

Se retrase din nou în el însuşi şi încercă încă o dată să răspundă la întrebarea-cheie a clipei: ce era de făcut?

Nu reuşi însă. Oboseala, starea de confuzie generată de furtună, disoluția întunericului nopții în cenuşiul unei dimineți lipsite de soare şi mahmureala unei stări de coşmar interminabil, toate la un loc făceau ca pleoapele de sus să i se coboare peste cele de jos şi picoteala să se transforme într-o parte a existenței.

Se surprinse alunecând într-o parte şi se trezi. Fulgerele dezvăluiau încă siluetele minuscule ale corturilor, în zarea unde marea se lipea de buza plajei şi de ochiul orizontului. Dar somnul era o chemare mai puternică şi mai încăpățânată decât orice voce a rațiunii. Alunecă din nou spre apele lui mâloase şi odihnitoare, fără să-şi dea seama ce se petrece cu el. Pentru o clipă, se făcea că se găseşte în interiorul cârligului şi că pluteşte în imponderabilitatea spațiului, pentru ca în clipa următoare să privească uimit la strălucirile dârelor de fluor albastru, insertat în interiorului blocului de metan congelat. Se afla într-o mină străveche, la numai câțiva metri de containerul cu bacteria blestemată.

Auzi un şuier puternic şi inima i se strânse: presiunea scăzuse, probabil, brusc şi gazele începeau să se decongeleze. Deschise gura să dea alarma, dar nu mai apucă. O lumină roşie explodă undeva în față, apoi încă una şi încă una... Ca într-un joc repetitiv, dar Katterson ştia că nimeni nu se juca astfel într-o mină. Apoi, pârâitul asurzitor şi năucitor al unei descărcări electrostatice de mare voltaj aproape că îi prăji creierul şi deschise ochii.

Locul unde stătea fusese lovit de un trăznet. Aerul mirosea puternic a ozon şi a haine arse. Descoperi că man-

taua ardea cu o flacără obosită, albăstruie, în ciuda faptului că era udă leoarcă. O azvârli de pe el şi se ridică în picioare, clătinându-se. Căzu imediat în fund. Se ridică din nou, dar picioarele nu-l ascultară nici de data asta. Căzu încă o dată, într-o rână şi, din poziția asta, îi văzu cum urcau dealul. Erau trei mogâldețe cenuşii, care părea că aleargă spre el, în ciuda pământului lipicios şi pietrelor alunecoase, risipite pretutindeni în jur.

Soldați chini? Samurai? Piei-roşii Nahuatl? Veneau să-l omoare? Trădase nemernicul acel de Van Scorrel?

Apoi realiză că mantaua continua să ardă în spatele său. Hotărât lucru, nu erau soldați nipponi. Aceştia ar fi încercat să se apropie cât mai nevăzuți cu putință. Cei trei nu încercau să se ascundă, în niciun fel. Probabil că văzuseră trăznetul lovindu-l, mantaua arzând şi-şi închipuiau...

Se ridică în picioare şi le făcu semne cu brațele. Gestul îl dezechilibră, muşchii refuzară să îl ajute şi se prăbuşi din nou pe pământul clisos. Mogâldețele probabil că văzuseră ceva din mişcările sale, deoarece continuară să înainteze, însă fără să mai alerge.

Liniştit în privința lor, Katterson se străduí să înțeleagă ce i se întâmplase. Totul părea în regulă, numai că nu putea să stea în picioare. Aruncă o privire cercetătoare în direcția mâinilor. Un fior îl străbătu, ca un arc electric – pielea de pe palme şi de pe brațe era neagră şi crăpată în nenumărate locuri, asemenea pământului de pe câmpiile unde nu ploua deloc peste vară. Trăznetul îi carbonizase pielea! Dar nu simțea nimic... nimic... Sau nu încă, îşi luă

seama. Ştia ce reprezenta starea de şoc post-traumatic, în care adrenalina eliberată brusc în organism juca rolul unui anestezic puternic şi eficient. Văzuse destul de mulți mineri arşi, după un accident în adâncuri, pentru a şti la ce putea să se aştepte. Probabil că peste câteva minute, un sfert de oră în cel mai bun caz, durerea insuportabilă avea să-l facă să urle şi să-şi dorească să moară.

Rațiunea înlătură spaima eviscerală, care se trezise înlăuntrul său, şi prelucră primele informații. Fusese lovit de trăznet (sau de trăznete?) şi scăpase cu viață. Avea însă pielea carbonizată pe o mare suprafață, iar efectele devastatoare urmau să se manifeste în foarte scurt timp. Avea în taşcă o cutie din plastic cu câteva medicamente uzuale, printre ele şi un tub cu un uguent. Nu era chiar pentru arsuri ale pielii, dar mai rău nu putea să-i facă.

Scotoci cu gesturi înfrigurare sub mantia plină de noroi şi extrase taşca, apoi cutia cu medicamente. Îi răsturnă conținutul peste poala hainei din aba şi împrăştie cu degetul tuburile şi pastilele. Ghinion! Uguentul lipsea. Sau îl pierduse, sau uitase să-l pună, pur şi simplu.

Se lăsă pe spate, în noroi, cu brațele întinse în lături. Picurii mari de apă îi căzeau pe față şi pe gât, dar nu-i lua în seamă. Era atât de grav rănit, încât era clar că nu avea cum să scape cu viață. Fără analgezice şi fără protecție antimicrobiană, urma să facă o febră cumplită şi să moară în mai puțin de 48 de ore. Închise ochii şi îşi dori să se trezească din coşmar. Să scuture fruntea şi să schimbe realitatea. Care realitate? se întrebă şi gândul i se răsucea prin minte, ca un şarpe rece şi periculos. Realitatea lui Katter-

son, cel care se mişca perpetuu pe buza unui cerc mare, sau cea selenară, în care Colonia reprezenta un cerc mai mic şi mai eficient? Sau... Oare mai exista vreo Realitate? Nu cumva viața/viețile tuturor nu erau decât o sumă de cercuri ce nu se întretăiau niciodată?

Deschise ochii şi se săltă în capul oaselor. Otto van Scorrel şi doi bărbați cu fața acoperită cu eşarfe ude stăteau la nici zece metri de el şi pipăiau nedumeriți aerul din jur. Degetele li se plimbau parcă pe un zid invizibil, prin care nu reuşeau să pătrundă, ci numai alunecau şi se mutau cu câțiva centimetri mai departe.

Se ridică, tremurând, în picioare şi făcu doi paşi spre ei. Se împiedică, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe burtă. Nu se opri, însă, ci continuă să se târască în direcția lor. Apoi, brusc capul i se lovi de un obstacol nevăzut, de consistența unui cauciuc bine întins. Părea elastic, dar nu putea fi străpuns, oricât de tare ai fi împins în el. Se opri şi se aşeză în fund.

De cealaltă parte, Van Scorrel le spuse ceva inaudibil tovarăşilor săi, care îşi întrerupseră şi ei gesticulația. Se priviră lung, apoi cel mai apropiat dintre cei doi necunoscuți îşi scoase legătura de pe față.

— Dumnezeule, Anderson! William Anderson! țipă bărbatul din fundul plămânilor şi, pentru o clipă, glasul său uimit acoperi gemetele furtunii. Eşti chiar tu, Anderson? Chiar tu?!

Celălalt îi zâmbi, buzele sale formulară câteva cuvinte, întrebări poate, ca şi ale lui, apoi dădu din cap. El era. William Anderson se găsea de cealaltă parte a zidului de

aer, la fel de neatins ca şi în toți aceşti ani, de când se despărțiseră. Apoi cel cu fața încă acoperită îl trase de mânecă, desfăcu haina la piept, scoase de acolo un pergament nou, un stilus şi i le întinse.

Anderson le înhăță, se aplecă deasupra pergamentului şi se apucă să scrie în grabă. Apoi derulă pergamentul în fața lui, lipit de suprafața invizibilă.

„Ne desparte un zid de forță. Nu avem cu ce să-l întrerupem sau să-l străpungem. Cred că ne găsim în realități diferite şi, pentru a ajunge de partea cealaltă a lui, va trebui să te întorci şi să cauți punctul de intersecție cu realitatea plajei din acest golf. Este vital să ajungi aici, pentru că, în curând, şi Bronwen, şi Collin mi se vor alătura. Şi, numai împreună, vom avea acces la Porți."

Un zid de forță! Cum de nu se gândise? Apăruse chiar pe locul unde stătuse în ploaie şi îl azvârlise înapoi, prăjindu-l ca pe un pui la proțap. Până la urmă, legea cercului funcționase din nou. Punctul de inserție dintre cele două realități se afla... Cum ar fi putut să se întoarcă atâta drum, pe jos, în starea fizică în care se găsea?

Înghiți în sec şi clătină din cap. De dincolo, Anderson îl privea nedumerit. Îşi ridică hainele pline de apă şi de noroi de pe corp şi îi arătă pielea carbonizată de pe brațe şi de pe piept. „Voi muri în curând", şoptiră buzele sale şi sclipirea din ochii celuilalt îi arătă că acesta înțelesese.

Străinul de lângă Anderson ridică mâna şi-i făcu semn să aştepte. Scoase de la piept o fâşie îngustă de pergament, luă stilusul şi scrise patru cuvinte pe el: „Aşteaptă! Ne vom întoarce."

Oricum, nu avea alternativă. Aşteptarea era cea mai uşoară şi mai convenabilă acțiune pe care o putea întreprinde. Dădu din cap, în semn de acceptare şi cei trei porniră grăbiți să străbată burta dealului, către corturile al căror contur se desluşea din ce în ce mai bine în lumina mohorâtă a dimineții.

32.

De pe faleză se auzeau strigăte, dar, din cauza depărtării, nu se înțelegea nimic.

Oare Igurashi-san ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în locul meu?

În zorii cenuşii, samuraii se cățărau grăbiți pe treptele umede către coama zidurilor. Cei care ajunseseră deja se aplecau peste creneluri şi priveau spre plaja îndepărtată.

Toshiko Qoda îşi strânse mantaua groasă de piele peste kimono-ul de luptă şi se răsuci spre sud. Duse ocheanul la ochi şi privi aproape un minut către versanții îndepărtați. Trupele Nahuatl continuau să coboare, foarte încet, apropiindu-se de pădurea care îmbrăca poalele muntelui. Dacă aveau să psătreze ritmul, în cel mult trei ceasuri aveau să ajungă în golf.

Clătină din cap şi scrută din nou terenul din jur, cu mare atenție. Nicio posibilitate de salvare. N-avem cum să scăpăm cu viață, îşi muşcă el buzele. Suntem sortiți să murim aici. Şi, dacă este pe aşa, atunci să murim ca nişte samurai.

Asta se numeşte karma, cugetă şi întoarse spatele gărzilor personale, care stăteau rezemate de turnul pătrat din piatră. Un fel de lumină intensă, strălucitoare, părea că se coborâse asupra sa, redimensionând conturul lucrurilor şi al faptelor petrecute. Cea de pe urmă zi... cel

de pe urmă răsărit... cele din urmă valuri strivite de țărm... cea din urmă lumină... Oh, Buddha, ce minunate sunt toate lucrurile mărunte, cele care trec pe lângă noi în fiecare zi, fără să le acordăm atenție, pentru că ni se par fireşti, elemente banale ale existenței! Ce minunată este marea asta încă supărată, cerul care după ce noi nu vom mai exista îşi va îmbrăca haina albastră obişnuită, ce minunat aerul acesta sărat şi umed, pe care plămânii îl simt într-un fel ce nu poate fi descris!

Lumina aceea intensă îi izvora din creier şi îl făcea să se simtă extraordinar de detaşat de toate, ca şi cum ar fi dormit şi ar fi visat. Dar ştia că nu somn era ceea ce trăia şi, de aceea, pentru a-şi încheia existența cu linişte şi prea plin sufletesc, aşa cum cerea Calea Bushido, trebuia să cugete la un ultim poem-cântec, pe care urma să-l risipească dincolo de creneluri, către lumea-vis în care Fujiko stătea aplecată deasupra oglinzii lacului neclintit şi privea printre frunzele de nufăr să-i vadă chipul. Era un om norocos, avea chiar şi timp să compună versurile ultimului poem.

„Lotuşii care vor muri între
oglinda lacului şi
oglinda cerului
sunt
țipătul de uimire al..."

Sunetul paşilor grăbiți care urcau scara de lemn din dreapta sa îi întrerupse gândurile. Lumina minunată se estompă şi se stinse. Realitatea năvăli brutal peste el, cu țipete de albatroşi şi troznetul flăcărilor care continuau

să mănânce încă din trupul fostei pulberării, în ciuda eforturilor chinilor, care cărau apă cu găleţile de lemn de la bazinul din curtea cea mică şi le aruncau peste pălălaie.

Samuraii se repeziră, cu săbiile trase, între el şi chinul care apăru la capătul balustradei de lemn. Le făcu semn să-l lase să se apropie. Acesta mai făcu doi paşi şi se prăbuşi în genunchi. Pe buze, îi apăru o spumă roşietică. Un penaj de săgeată îi ieşea din spate.

— Stăpâne, bolborosi el, pe plajă, aproape de dig... au apărut o mulţime de lăzi... din care ies, fără încetare, femei-soldat. M-a trimis să-ţi spun asta, sergentul Koshisan. Până să ajung la potecă, una dintre femei a tras cu arbaleta...

— Luaţi-l şi duceţi-l în cuhnie. Să-l îngrijească vraciul, cum ştie mai bine. Vreau să trăiască suficient, cât să-i mai pot pune câteva întrebări mai târziu.

Unul dintre samurai se înclină adânc, apoi îl săltă în braţe pe rănit şi porni să coboare scările.

— Femei-soldat? murmură Toshiko şi se apropie, la rândul său, de parapet.

Fixă ţeava lungă a ocheanului de piatra rece şi udă şi îl îndreptă către plajă. În preajma digului care se înfigea asemenea degetului unui uriaş în apele învolburate ale mării-ocean, erau risipite nenumărate lăzi din lemn, majoritatea cu capacele date în lături, iar câteva sparte. În picioare sau căzute în genunchi, sprijinite în sulițe înalte, cu semnul crucii fixat la o treime de vârful ascuțit, sau în arbalete cu coadă lungă, femeile-soldat despre care pomenise chinul păreau nişte statui încremenite, în aşteptarea

unui semn, care să le transforme în oameni. Erau îmbrăcate în pelerine lungi, mulate pe corp şi prinsee la mijloc cu o bucată de funie, iar în picioare aveau sandale cu talpă de lemn şi nojițe din piele, legate până sub genunchi. Toate purtau săbii scurte la brâu şi câte o tolbă cu săgeți, agățată la spate. În timp ce privea, alte capace se dădeau într-o parte şi femeile-soldat continuau să iasă din lăzi şi să umple plaja.

Câte puteau să fie? şovăi Toshiko şi ocheanul îi tremură între degete. O sută? Trei sute? O mie? Erau femei adevărate sau produse ale magiei negre a vrăjitoarei aceleia blestemate, Sara Moser, despre care îi vorbise inglesul cu răni stranii pe corp? Urmau să se bată cu oameni sau cu duhuri?

Strânse repede ocheanul şi se aplecă peste balustrada de lemn. În interiorul curții, o parte dintre chini se luptau cu flăcările, iar cealaltă parte, sub îndrumarea mai multor sergenți, organizau locul pentru viitoarea luptă. Strigă la cel mai apropiat dintre comandanții de grupă şi-i porunci să ia cinci oameni şi să pornească prin tunel, către dig, de unde să-i captureze, cu orice preț (şi sublinie asta) o femeie-soldat vie, pe care să i-o aducă la interogatoriu. Apoi se îndreptă spre biroul fostului comandant olandez, urmat îndeaproape de samuraiul care-l păzea.

În birou era frig şi umezeală. Prin fereastra spartă năvălea ploaia, udând draperia grea şi mărind balta de pe podeaua de piatră. Focul se stinsese în vatră, cei doi bușteni fumegând încă, numai pe jumătate arşi. Toshiko se aşează pe un scaun fără spătar, pe care-l trase mai aproa-

pe de vatră, ca şi cum focul viu de altădată i-ar mai fi putut ține de cald.

— Sergent Kwanto, putem răzbi printre ele?

Şeful sergenților tocmai intrase, să dea raportul. Când văzu fața surâzătoare dar cenuşie a căpitanului, încremeni. Ştia că erau prinşi într-o capcană fără ieşire: dinspre țărm, îi pândea nenorocirea, sub forma acelor femei-soldat, cu puteri magice, în dreapta, nenorocirea lua forma războinicilor roşii Nahuatl, iar dacă aşteptau neclintiți pe poziții, să vadă ce se întâmplă, îi păştea tot nenorocirea, deoarece nu aveau provizii decât pentru ziua în care tocmai intraseră, iar fortul era destul de rău devastat de explozie.

— Numai dacă tunurile ar fi funcționale, Înălțimea-ta, răspunse, după câteva clipe de nehotărâre. Câteva salve bine ochite le-ar împrăştia de-a lungul plajei şi atunci ar deveni ținte sigure pentru arcaşi. Aşa însă... arbaletele lor sunt mai puternice şi mai precise decât arcurile noastre. Şi ne depăşesc ca număr. E adevărat că sunt femei...

— Femei-soldat! preciză Toshiko şi lovi cu pumnul în peretele din dreapta sa. Dacă inglesul avea dreptate, au fost concepute prin magie, gata instruite, şi fără să le pese dacă-şi pierd viața. Samurai mai buni nici că putea găsi Inchizitorul-şef pentru această bătălie.

Kwanto se înclină țeapăn şi scoase sabia cea mică din teacă.

— Iertare, stăpâne, eu nu sunt un maestru al vorbelor. Am greşit când am ocolit răspunsul. Da, sigur că putem răzbate prin ele. Porunceşte şi nimeni nu va pregeta să se

lupte cu aceste... făpturi. Dacă nu mă consideri bun pentru a comanda această bătălie, dă-mi ordin să-mi fac seppuku.

Comandantul se ridică de pe scaun şi se apropie de el. Îl bătu cu palma pe spate şi-l forță să bage wakizashi în teacă.

— Întotdeauna există o soluție într-o bătălie, oricât de amenințătoare ar fi situația. Kwanto-san, oamenii să fie gata de luptă. Indiferent dacă vom avea sau nu un prizonier viu care să ne răspundă la întrebări, va trebui să acceptăm rapid una din lupte – cu cei de pe munte sau cu cele de pe plajă. Unde sunt prizonierii din barcă?

Sergentul îi spuse că rămăseseră în tabără, sub supravegherea unui samurai şi a rândaşilor de la ceair.

— Să fie aduşi imediat aici! Am sentimentul că o parte din viitorul zilei de azi depinde ce ceea ce ştiu ei.

Sergentul-şef ieşi, retrăgându-se cu spatele. Uşa se închise fără zgomot în urma lui. Toshiko îşi puse fruntea pe dosul palmelor, rezemându-se de pietrele aparente ale căminului. Dacă ar fi ştiut că are o jumătate de ceas la dispoziție, ar fi închis ochii şi ar fi căzut în cel mai adânc şi mai fără de vise somn de care ar fi fost capabil o ființă umană.

— Nu, nu ai nici măcar cinci minute la dispoziție pentru un pui de somn, spuse o voce puternică şi bine timbrată, venind din direcția uşii.

Căpitanul ridică fruntea. Uşa era tot închisă, dar în spatele ei se afla o femeie necunoscută, îmbrăcată într-o pelerină lungă până la călcâie, pe suprafața căreia se scurgeau picături murdare de apă. Un chip prelung, cu

trăsături aspre, un nas uşor coroiat şi buze subțiri, aproape invizibile în lumina pâlpâitoare a lumânării.

— Ar trebui să te cunosc? întrebă el cu prudență, aşezându-se mai bine în scaun.

— Ar trebui, nu, prințe Qoda? Câți mari Inchizitori crezi că are bătrâna Europă?

— Cum ai trecut de gărzi?

— Ai gărzi proaste, Toshiko-san. Au murit înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Au fost cele mai bune gărzi din tot regimentul.

— Atunci înseamnă că aveți un regiment slab. Sau că eu sunt o luptătoare foarte bună, Toshiko-san. Sau amândouă la un loc. Iar la gărzi am ajuns prin tunel. Acelaşi tunel pe care l-ați folosit şi voi ca să puneți stăpânire pe fort.

Căpitanul înghiți în sec şi închise ochii pentru o clipă.

— Avem un regiment foarte bun, răspunse după câteva clipe. Dar tu, Sara Moser-san, eşti cu adevărat o foarte bună luptătoare. Iar eu îi respect pe adevărații războinici.

Era ceva diferit de lumina care-l străbătuse înainte de a intra în camera de lucru a lui Coq. Ceva asemănător unei linişti profunde, care-i îndulcea linia mişcărilor, dar îi ascuțea percepțiile şi-i limpezea gândurile.

Cu gesturi precise, îşi scoase sabia cea lungă de la brâu şi o aşează pe masă. O privea ca hipnotizat, de parcă ar fi trăit un vis. Era o sabie Tamahagane Sadayo Shinken, vestită în tot imperiul. Avea o valoare neprețuită şi era singurul dar primit de la tatăl său. Evenimentul se petrecuse la scurt timp după ce împlinise vârsta de 12 ani,

când trecuse pragul copilăriei spre maturitate şi făcuse primul legământ de samurai.

— Îți voi oferi şansa de a mă omorî în luptă sau de a muri, spuse el, cu ochii sclipind asemenea unor safire înghețate. Exact ca unui samurai. Este cea mai mare cinste care i se poate face unui străin, care nu a auzit vreodată de Codul Bushido.

Sara Moser râse uscat şi se apropie de masă.

— Nu mă inviți să iau loc, prințe? Mă provoci la luptă şi nici măcar nu-mi oferi un scaun? Unde s-a ascuns politețea japoneză, atât de lăudată?

— Unui duşman nu-i oferi un scaun, ci o sabie, replică celălalt şi ochii îi sclipiră din nou, a primejdie.

— Vrei să te lupți cu mine respectând legile Căii Războinicului?! râse vrăjitoarea şi-şi scutură capul, eliberându-şi părul negru ca noaptea din strânsoarea conciului. Dar, tu, prințe, ai uitat tocmai principiul raționalității, care spune că nu ai voie să-ți subordonezi viața sentimentelor, nici chiar celui de dragoste. Şi atunci cum ai fost acceptat în casta samurailor, dacă te-ai lăsat orbit de Fujiko? Ți-ai pus vreodată această întrebare?

Dacă şi-o pusese? Mâna lui Toshiko Qoda tremură pe marginea tăbliei de lemn a mesei. Oh, Buddha, dacă şi-o pusese!... Ceva se întâmplase în trecutul lui, îşi chinuise mintea de multe ori, ca să găsească un răspuns, dar acesta se lăsa încă aşteptat.

— Da, vreau să mă lupt cu tine respectând acele legi, replică, după o vreme. Unul din noi va trebui să treacă Marele Prag în zorii acestei dimineți.

— De ce m-aş lupta cu tine? rânji Sara Moser şi îşi puse palmele pe masă. Nu eşti duşmanul meu.

— Dar ce sunt eu pentru tine? întrebă bărbatul, cu o voce tremurândă.

— O creație! râse fără voce femeia. A unui Creator de dincolo de timpi şi de spații. Singura creație din acest Spațiu, care poate utiliza Porțile. Care se poate întoarce la Creator. Pentru a-i transmite un mesaj.

— Ce sunt Porțile?

— Deschideri genetice către Altundeva. Timpul este o compoziție complexă, dragul meu prinț. Ca şi Spațiul. Aşa cum pentru a ajunge într-un loc poți să urmezi o cale lungă sau una scurtă (tunelul reprezintă calea cea scurtă, nu?) şi în cazul Timpului poți utiliza cele două metode. Căile lungi sunt locurile unde Spațiul se curbează şi devine o pâlnie, către un alt Spațiu; acolo, timpul îşi scurtcircuitează dimensiunile şi poți să sari în puncte ale sale din trecut sau din viitor, la care nici nu ai visat măcar. Căile scurte sunt Porțile, drumuri către trecut sau viitor utilizând amintirile înscrise încă de la începutul sfârşitului în genele acestora.

— Începutul sfârşitului?

— Timpul e un şarpe care-şi înghite coada, nu? Creatorul acestui Univers a lăsat pe Pământ patru Porți, cărora le-a dat forma cea mai obişnuită pentru acest spațiu – forma umană. Ele sunt doi bărbați, o femeie şi un adolescent. Şi o creație, un Paznic de Porți, care să poată trece prin ele, atunci când va sosi clipa.

Vrăjitoarea ridică mâna dreaptă, cu degetul arătător întins înainte. Sabia tremură o clipă pe masă, apoi se ri-

dică şi veni, ascultătoare, către palma întinsă. Degetele subțiri, dar ferme, se strânseră în jurul mânerului de os de balenă, cu incrustații de rubine.

— Aş putea să te omor, e atât de simplu... Dar ce câştig cu asta?

Clătină din cap şi îi întinse sabia, cu mânerul în față.

— Prințe, va trebui să îți aduci aminte cum se face şi să treci prin Porți înapoi, către Creator. Cu un mesaj, la care aştept un răspuns.

Îşi muşcă buzele până la sânge.

— Şi dacă nu vreau?

Vrăjitoarea clătină din cap.

— În religia în care te încăpățânezi să crezi, nu există această noțiune. Există doar neputința, imposibilitatea de a face un lucru anume, dar celor aleşi pentru practicarea credinței Buddha le-a dat mai multă putere interioară decât au ei cunoştință. Eşti blestemat să foloseşti Porțile, aşa că o vei face din nou.

33.

Domnului tău, prințului florii-de-lotus, îi este dor de tine, chiar foarte mult. Îi este dor să râdeți împreună de fluturii răsuciți de vântul înserării deasupra florilor albe, îi este dor să-ți vadă zâmbetul cald, o linie roşie, încrețită la colțurile gurii, îi e dor de... tine. De ființa ta, pe care este scris în ceruri, că nu o s-o mai întâlnească în niciuna din karmele ulterioare. Şi, de va fi să moară, singurele regrete vor fi că nu va mai avea timp să-şi amintească, din nou, de tine. Iar de va fi existând acel şir nesfârşit de reîntrupări, dacă acel Dumnezeu creştin, ori Buddha, ori acei zei kami din străvechime vor fi existând, atunci îți promit că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să ajung în fața lui sau a lor şi să-i rog... să-i implor să-ți dea viața înapoi. Până atunci, fie că va mai fi doar o clipă de trecut, fie o mie de ani de viitor, nu pot să-ți trimit înapoi decât sărutul pe care l-am pus pe rana ta însângerată. Şi râsul meu de sfidare, la adresa zeilor. Buddha să te binecuvânteze, oriunde te-ai afla!

Toshiko Qoda îşi desfăcu palmele, le puse pe țesătura roasă de tatami şi se înclină adânc, lipindu-şi fruntea de pământ. Stătu câteva clipe, după care se ridică, rulă sulul de trestie şi îl rezemă de zid. Îşi luă cu grijă cele două săbii şi le înfipse la brâu, după care-şi trecu mâna peste pliurile chimonoului violet, netezindu-le, fără grabă.

Oriunde te-ai afla, Fujiko! repetă, în gând, apoi își îndreptă privirile spre cei care așteptau în liniște, aproape lipiți de peretele în care era decupată ușa, sub supravegherea atentă a samurailor din gardă și a celor doi ronini, care-i asigurau protecția. Mâna unui dintre ei era ascunsă sub un fald al chimonoului negru și ținea strâns între degetul mare și arătător o stelă de metal, cu vârfuri înmuiate în venin.

Toshiko îi văzu pe străini că se uită la el năuciți. Probabil că niciunul nu asistase până atunci la un ritual budist de curățare de păcate și de limpezire a gândirii. Zâmbi sfidător, își îndreptă spatele și le făcu semn să iasă cu toții pe coridor. În timp ce oamenii se buluceau unul în spatele altuia, îi porunci sergentului care rămăsese în apropierea lui să asigure sistemul de protecție pentru terasa turnului de apărare dinspre nord, singurul care rămăsese neatins de explozia pulberăriei, și să care acolo, înainte ca ei să ajungă, o catapultă mică, din cele înșirate pe creneluri.

Pe coridor era întuneric și umezeală. O torță lumina slab în celălalt capăt, fixată în zid. Pe jos, paiele de care-și amintea că fuseseră puse să absoarbă apa și să împrăștie un miros plăcut se făcuseră una cu mocirla. Pietrele mari, cu muchii tăioase, care formau cărămizile zidului, erau acoperite cu stropi de noroi și cu pete închise la culoare, despre care Toshiko credea că sunt de sânge.

În curte, ploaia continua să cadă cu putere, dar vântul se potolise. O străbătură în diagonală, cu femeia la mijloc, încadrată, ca din întâmplare, de patru samurai cu katanele în mâini. Ajunseră la zidul exterior și-l găsiră pe co-

mandantul gărzii suduind, în vreme ce urmărea linia şerpuitoare a femeilor-soldat, care urcau dinspre plajă, împiedicându-se uneori şi alunecând pe pietrele ude.

— Nemernicele! sudui bărbatul, apoi încremeni când îl zări pe prinț, care urca treptele în fața tuturor.

— Comandante... îl salută grav acesta, pe samuraiul împietrit.

— Stăpâne, iertare. Nu am ştiut că sosiți. Să dau ordin să se pună catapultele în funcțiune?

Alături de comandant, sprijiniți de zid, se afla un grup mare de chini, unii şuşotind încă între ei, alții ridicându-şi arcurile în poziție regulamentară. Fețele lor erau pământii, în lumina argintiu-albăstruie a zorilor.

Comandantul zâmbi şters şi clătină din cap. Cu puțin noroc şi cu multă atenție, poate că nu avea să urmeze nicio bătălie. Nicio viață nu avea să mai fie curmată. Uneori, Calea Bushido devenea calea păcii, fără ca prin aceasta mândria şi semeția războinicului să aibă ceva de suferit.

Îl ocoli pe bărbatul rămas încă în poziția înclinată de salut şi continuă să urce şirul de trepte ude şi alunecoase, urmat îndeaproape de ronini, de prizonieri şi de samurai. Străbătură o altă pasarelă, urcară din nou alte trepte, ținându-se cu mâna de o funie de ghidaj, apoi ajunseră la scara de piatră, care dădea ocol turnului. Prima urcă vrăjitoarea, cu mantia aproape atinsă de săbiile katana ale celor doi samurai care o escortau. Urma Ludwig Olbright, cu fața lividă şi mâinile tremurând, de frig sau de frică, şi doi chini cărând pe brațe trupul rigid al ingelsului Batholomeu. Alți doi samurai îl trăgeau de funiile cu

care-i legaseră mâinile pe Otto van Scorrel. Plutonul era încheiat de trei chini, cu arcurile în cumpănă şi cu săgeţile vizând fiecare câte o spinare duşmană.

Jos, în curtea interioară, chinii şi samuraii continuau să alerge în toate părţile, trăgând după ei butoiaşe pline cu apă şi diverse bucăţi de lemn, care aveau să folosească la armarea porţii principale.

Pe platforma exterioară ploaia izbea pieziş. Toshiko se opri chiar la marginea parapetului şi mai aruncă o privire în direcţia plajei. Şirul îndepărtat de femei-soldat îşi continua înaintarea cu încăpăţânare. Dar mintea sa nu se îndrepta către viitoarea confruntare, ci se concentra asupra unei idei atât de stranii, încât îl uimea cu strălucirea ei. I se părea atât de fantastică, încât se mustră că nu-i venise mai înainte de a ieşi din biroul comandantului olandez. Bătu cu palma în lemnul catapultei şi se uită, în treacăt, către cei trei chini care o deserveau.

Făcu semn grupului care se oprise chiar în capul scărilor să se apropie.

— Mai întâi, spuse el cu voce slabă, care de-abia reuşea să învingă sunetul produs de darabana ploii pe podeaua de piatră, cu toată umilinţa, ţin să vă mulţumesc pentru cinstea pe care mi-o faceţi mie, casei Qoda, precum şi seniorului Huro-sama, pentru că vă aflaţi aici, alături de mine, preaumilul vostru slujitor, şi de batalionul de samurai şi de chini care se află între zidurile acestea. Când am plecat dintre zidurile cetăţii de la Saragosa-Micino, nu îmi închipuiam că voi avea onoarea să stau de vorbă cu persoane atât de sus-puse în ierarhia lumii albilor, cu

care eram parteneri, conform Tratatului de la Wakana. Sara Moser este Marele Inchizitor al Europei, iar acest inglese, pe nume Batholomeu, s-a declarat sfetnicul de taină al reginei Elisabetha a Angliei, mătuşă a regelui aliat Wilhelm de Orania Nassau. În fine, pe unul din ceilalți doi domni, Ludwig Olbright, nu am avut plăcerea să-l cunosc mai înainte, dar dacă se găseşte aici, nu pot decât să bănuiesc că va fi fiind şi el o persoană importantă în Regatul Țărilor de Jos. Cât despre celălalt...

Toshiko se opri, aşteptând ca vorbele sale să înceapă să-şi facă efectul. Se uită, pe sub sprâncene, pentru o clipă, către vrăjitoare, dar aceasta aştepta neclintită, doar clipind când şi când pentru a îndepărta picăturile de apă de pe pleoape.

— În mai puțin de un ceas, probabil chiar în momentele în care ar trebui să răsară soarele, va trebui să înfruntăm femile acelea soldat, care urcă pantele către fort. Iar peste încă un ceas, pe războinicii roşii Nahuatl, care coboară de pe muntele acela din stânga mea. Găsesc că este o stiuație de război cum încă nu am întâlnit până acum. Şi, pentru că nu aveam altă soluție să-mi salvez oamenii de această dublă amenințare, hotărâsem să urmez Calea Războinicului şi să las sufletele noastre să plece cu demnitate spre Pământul Pur. Pentru că eu, Toshiko Qoda, sunt un simplu comandant de batalion, trimis aici de daimyo-ul nostru, pentru a primi ordinele de acțiune de la un împuternicit ce urma să sosească cu ele, la bordul unor caravele. Domnule Van Scorrel, ştiți ceva mai mult în această privință?

Luat prin surprindere, bărbatul se trase un pas înapoi, dar se izbi de garda sabiei unuia dintre samurai, care-l împinse cu putere în față.

— Eu, Înălțimea-ta, eu... se bâlbâi el... sunt doar un simplu... translator, după cum ştiți...

— Tocmai asta este problema, zâmbi politicos Toshiko şi se înclină uşor în fața lui. A existat bănuiala că ai încercat să mă otrăveşti. Ai fost lăsat în urmă cu câțiva oameni de-ai mei, iar acum te văd singurul în viață, susținând că toți au murit în urma unui atac prin surprindere al duşmanului, numai domnia-ta scăpând, ca prin minune.

— Chiar aşa a fost! se grăbi să-l asigure, speriat, celălalt.

— Ştii ce mi se pare ciudat?

Zâmbetul lui Toshko se transformă într-un rânjet.

— Faptul că, în loc să fugi oriunde vei fi văzând cu ochii, te-ai întors în tabără. Te-ai întors la oamenii care îți deveniseră duşmani. Luați-l!

Doi samurai se repeziră şi, mai înainte ca olandezul să-şi revină din uluială, îl apucară de brațe, îl târâră până în colțul opus al platformei, unde catapulta îşi înălța brațul amenințătoare, şi îl vârâră în sacul din piele netăbăcită, în care se puneau pietrele.

— Înălțimea-ta! urlă prizonierul, cu ochii ieşiți din orbite. Jur că am spus adevărul! Jur că sunt nevinovat de tot ce mi s-a pus în cârcă! horcăi el, zbătându-se să iasă din sac.

Unul dintre samurai îl izbi cu garda katanei în gură, spărgându-i buzele. În timp ce se prăbuşea între funiile întinse, un val de sânge îi mânji bărbia şi gâtul.

— S-ar putea să ai dreptate, olandezule. Dar trăim într-o lume crudă, iar eu nu am timp să cercetez dacă ai greşit sau nu. Ai văzut armatele care se apropie. M-am gândit să te trimit în direcția cealaltă, pentru ca să-mi dau seama dacă şi acum mai funcționează norocul de care ne spuneai mai înainte.

Făcu un semn cu mâna şi chinii învârtiră cu iuțeală de roata aparatului de luptă, care începu să tensioneze brațul de aruncare.

— Poate că ar trebui să te mai gândeşti, comandante, spuse încet, dar destul de clar bărbatul olog, întins pe pavele. Calea Bushido nu este, întotdeauna aceea a luptei. A sângelui. A vieților risipite. Parcă aşa gândeai ceva mai devreme, nu?

„Lotuşii care vor muri între
oglinda lacului şi
oglinda cerului..."

Toshiko înghiți în sec. Se uită lung la fața aproape ciocolatie a bărbatului întins la picioarele chinilor care-l țineau sub amenințarea săgeților, apoi coborî nehotărât brațul.

— De unde ştii aceste versuri? întrebă aproape în şoaptă, fără să descleşteze buzele. Ele s-au stins chiar înainte de a fi rostite. Au trăit numai o clipită, în lumea gândului. Citeşti gândurile, inglesule?

— Lumina aceea, prințe Qoda. Lumina care te-a inundat şi care ți-a liniştit sufletul. Nimic nu e mai presus decât ea. Nimic mai de valoare. Ea îi arată adevăratului credincios Zen că drumul său şi-a atins capătul. Nu are niciun rost să risipeşti zadarnic o viață.

Căpitanul își încordă trupul, ca un arc. În aerul care mirosea puternic a sare, a pământ umed și a fum, se auzeau ultimele trozniturи ale flăcărilor ce înghițeau pereții din lemn ai magaziilor din curțile interioare.

— Nu îmi dau seama, rosti cu glas tare și clătină din cap. Ce contează o viață, atunci când știi că, până la atingerea ciclului Nirvanei, mai ai multe sute altele de cheltuit? Ești un cititor de gânduri, nu-i așa? Am auzit că ar exista oameni cu asemenea puteri, dar nu credeam că-mi va fi dat să întâlnesc vreunul. Ne pierdem vremea, însă. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

Ridică din nou brațul. Roata se mai răsuci o dată, iar brațul pârâi sinistru sub apăsarea funiei. Otto van Scorrel scoase un urlet de groază și se prăbuși în fundul coșului. Bartholomeu închise ochii.

— Cruță-l pe nenorocitul acesta și promit că o să te fac să afli adevărul. Tot adevărul pe care-l cauți, prințe Qoda.

— Ești nebun?! țipă Sara Moser și se trase înapoi un pas, lovindu-se de arcul unui chin. Pentru un nenorocit necunoscut, îndrăznești să perturbi cursul unei întregi istorii? Știi bine că, în toate alternativele în care ne-a înfruntat, prințul Toshiko nu a aflat decât fragmente de adevăr. Smintitule, nu ai voie, nu ți se permite să-i dai acces la întreg adevărul!

Ridică brațele și o ceață strălucitoare îi apăru între palme. Luat prin surprindere, chinul din spatele ei se împiedică și căzu de-a rostogolul pe trepte, dispărând în josul scării. Tovarășul lui, însă, încordă arcul și slobozi săgeata. Aceasta vâjâi scurt, chiar înainte ca Toshiko să

aibă timp să intervină, se izbi ca de un perete nevăzut şi căzu pe podeaua de piatră, cu vârful frânt. Roninul care-l păzea pe Scorrel se răsuci pe jumătate şi izbi cu katana, atât de puternic, încât Toshiko fu sigur că trupul femeii avea să fie retezat în două. Dar peretele invizibil funcționă din nou şi devie sabia într-o parte, vârful ei atingându-l, din greşeală pe un chin. Un val de sânge țâşni din rană, mânjind chimonoul comandantului.

— Minunat, nu?! rânji vrăjitoarea, apoi degetele ei făcură un bulgăre din ceața argintie şi îl azvârliră către bărbatul întins pe podeaua de piatră.

Acesta deschise pleoapele şi îşi aținti privirile pe bulgărele ce i se apropia de cap. În ultima clipă, drumul i se schimbă şi se îndreptă, cu o viteză sporită, către turnul pe jumătate prăbuşit, din partea dreaptă a fortăreței, lovi piatra, iar în explozia care urmă, platforma pe care se găseau se cutremură de două ori, azvârlindu-i în toate părțile.

Primul sări în picioare roninul care-şi ştirbise sabia. Se răsuci cu o iuțeală incredibilă, o prinse de părul lung pe femeie şi smuci puternic în spate, încercând să se lase în genunchi, pentru ca, proiectat de spatele său, trupul acesteia să fie azvârlit dincolo de platformă. Gestul rămase însă numai la stadiul de intenție. Mai întâi, mâna şi brațul cu care executase manevra se transformă într-un fel de sloi de gheață, apoi, până când sunetele surde ale molozului ce continua să se prăbuşească la turnul celălalt se liniştiră, întregul său corp avu aceeaşi soartă. Sara Moser îl izbi cu podul palmei peste braț şi trupul se sfărâmă într-o

pulbere albă, scânteietoare, care se topi repede în foşnetul ploii.

— Nu vă mişcați! şuieră Toshiko şi le făcu semn să lase săbiile în jos. Imperiul Soarelui Răsare are mulți şi iscusiți vrăjitori, Mare Inchizitor, spuse el, cu buzele albe de spaimă. Niciunul însă nu poate să viseze măcar la ceea ce ai făcut tu. Tu nu eşti o simplă vrăjitoare!

Sara Moser râse, dar sunetul nu se auzi.

— Nu, nu sunt o simplă vrăjitoare, se arătă ea de acord.

— Atunci ce naiba eşti?

— Nu aparține lumii voastre, răspunse în locul ei Bartholomeu. După cum nici eu nu aparțin. Dar eu, cel puțin, sunt un om. Un călător în timp. Ea vine dintr-un alt sistem solar şi nu cred că ai vrea vreodată să vezi cum arată ea cu adevărat. Dezleagă-l pe Scorrel şi îți voi spune adevărul promis, comandante. Adevărul pentru care te căutăm şi eu, şi ea.

34.

Trăiau într-un fragment de Univers al cărui timp de evoluție se apropia de sfârşit. După atingerea acelui punct critic, urma să moară sau să se transforme. Nicio predicție asupra acestui punct nu se dovedise infailibilă. Dar el avea să se producă într-un timp pe care mintea umană era capabilă să-l aprecieze.

Oare cum va fi fost arătând totul, atunci când Universul se comporta ca un întreg?

Nimeni nu era în stare să conceapă asta, în mod real, deşi fuseseră emise milioane de proiecte astrofizice. Singurele două certitudini erau că Universul fusese un întreg şi că el se fragmentase în nenumărate bucăți, în timpul distinct al istoriei recente al rasei umane. Poate chiar în deceniile colonizării Selenei. Iar fiecare bucată păstra legătura cu celelalte printr-o zonă tampon.

— Ai văzut cum explodează un cristal Ferhenz, căpitane? Scuză-mă, întrebarea este proastă, fireşte că nu ai de unde să ştii, el va fi descoperit cu mult în viitorul acestui fragment de lume. Mai întâi, fizicienii au lucrat la stabilizarea rețelei cristaline de bază, aceea care determină prin crearea unei anumite valori a tensiunii interioare ca legăturile dintre micile cristale care-l compun să rămână stabile. Au elasticizat, ca să spun aşa, acea rețea, permițând apariția unei stări ondulatorii. Apoi au modificat

energia spinului de rotație și au distrus tensiunea internă. Cristalele mărunte, care compun cristalul mare, sar în toate direcțiile, exact așa cum sar săgețile dintr-o balistă. Numai că există acea rețea elastică le permite să se îndepărteze până la o anumită limită, apoi le aduce înapoi, către starea inițială.

Ludwig Olbright își întinse picioarele amorțite. Stătea, ca toți ceilalți, în fund, lipit cu spatele de unul dintre parapeții din piatră ai turnului. În felul acesta se puteau vedea perfect unul pe celălalt. Chiar și samuraii acceptaseră să se așeze în această poziție, cu săbiile puse la îndemână, după ce Bartholomeu le explicase că Sara Moser nu va mai fi capabilă să mai facă nicio vrăjitorie, o bună bucată de timp de atunci încolo, deoarece starea energetică cu care era în contact mental își epuizase volumul disponibil, atunci când crease sfera de ceață.

— Ar trebui să înțelegem că există o mulțime nedeterminată de astfel de Universuri, care se îndepărtează încă unele de altele, dar care, la un moment dat, în acel numit „punct critic", vor începe să revină către zona unde a ființat Universul Zero inițial?

— Cam așa ceva, zâmbi Bartholomeu. Problema, adevărata și tragica problemă a tuturor lumilor existente în aceste fragmente este că nu știm ce se va întâmpla când cristalul Ferhenz al Universului Zero, așa cum l-ai denumit, dumneata, William Anderson, cetățean al Coloniei selenare Geodds Rokwell, își va aduna fragmentele în matricea inițială.

Toshiko înălță o mână. Ploaia continua să cadă monoton, făcând să crească bălțile din jurul lor.

— Dar cu acel cristal Ferhenz, inglesule? Cu el ce se întâmplă, când bucățele care-l formează se lipesc la loc?

— Cristalul Ferhenz, prințe, este un cristal minunat. Aproape unul magic. Când starea aceea ondulatorie dispare, micile cristale recompun cristalul cel mare, tensiunea internă se reinstaurează, iar el... își modifică forma. Se transformă, altfel spus. Devine un alt cristal. Care va păți acelaşi lucru, ca şi precedentul. Numai că...

— Numai că Universul nu este un cristal Ferhenz.

Bartholomeu privi lung în direcția olandezului, aşezat chiar alături de nacela improvizată a arbaletei, încă legat la mâini.

— Nu, nu e un cristal Ferhenz. Din păcate sau din fericire, este o structură de miliarde şi miliarde de ori mai complexă şi mai impredictibilă în manifestări.

Când locuitorii acelui fragment de Univers al cărui cetățean era Amida Matheea Isihanno Bartold, optografician de Westfallia, zis şi Batholomeu, ajunseră la acel punct al evoluției care le permisese călătoriile temporale, Federația de State Unio își propusese să descopere momentul îndepărtat din timp în care se scindase Universul. Miliardele de biți de informație adunate din astfel de călătorii au condus către două concluzii uluitoare: Universul nu era doar o structură complexă, minunată şi... aleatorie; fragmentarea nu se produsese ca urmare a unei întâmplări.

— Cristalul Ferhenz, pentru că tot am vorbit despre el, nu explodează de unul singur, atunci când i se năzare lui. Cu cât o structură a materiei este mai complexă, cu atât

stabilitatea ei, în ansamblu, este mai puternică. Pentru a distruge această stabilitate este nevoie de apariția unei energii exterioare. Mult mai mare decât aceea internă, care ține la un loc fragmentele. Precum modificarea energiei spinului de rotație. Aceasta a fost propusă şi operată de Heindhoval Buntiado Jozenhai Ferhenz, pentru că el a fost cel care a realizat cristalul ce-i poartă numele. El a fost creatorul lui, el putea să fie şi distrugătorul lui. Nimeni altcineva în lume, care nu ar cunoaşte secretul acelei modificări, nu ar putea distruge un cristal Ferhenz, orice fel de forțe ar folosi împotriva lui.

— Iar oamenii timpului tău au bănuit că Universul este, până la un punct, un fel de cristal Ferhenz, spuse încet Olbright. Existau similitudini între crearea şi distrugerea lui.

— Da, confirmă invalidul. Existau similitudini.

— Iar voi ați crezut că trebuie, conform logicii normale, să existe un Heindhoval Buntiado Jozenhai Ferhenz, la nivelul Universului.

Bartholomeu dădu din cap. Îşi şterse fața de apă cu dosul palmei.

— Un Creator de Univers, da. Care face experimente pe cristalul său magic, fără să-l intereseze prea mult ce se întâmplă înlăuntrul acestuia. Aşa cum pe nimeni din lumea mea nu-l interesează ce se petrece cu acele minuscule cristale ce irump spre exterior, în momentul degajării energiei, iar apoi se reunesc pentru a crea o altă formă.

— Un Creator de lumi... fluieră Van Scorrel. Un fel de Dumnezeu, nu? Va să zică, există un Dumnezeu? Religia creştină nu minte?

Bartholomeu clătină din cap.

— Nu știu să răspund la aceste întrebări. Nu am studiat religiile umane decât în măsura în care a fost necesar să mă integrez în societățile anterioare, pe care le-am vizitat. Sigur este, însă, că fiecare astfel de fragment de Univers adăpostește o umanitate care are nenumărate religii și un număr nesfârșit de Zei. De Creatori. Cumva, un fragment din informația inițială ce a precedat sfărâmarea Universului Zero, a pătruns în toate aceste lumi, ca o energie de fond reziduală. Iar oamenii au interpretat-o în toate felurile posibile. Păstrând sensul inițial al unui Creator.

Când ajunseseră în acel punct temporal al exploziei și al dezagregării, realizaseră că trăiau numai într-un cristal mărunt al cristalului cel mare, care nu mai exista. Cristal care nu conținea răspunsurile fundamentale la întrebările lor. Așa că au sărit în următorul fragment de Univers. O lume a cărei evoluție fusese diferită de aceea a lumii lor. O lume care se dezvoltase pe ideea construirii unei civilizații a lemnului, dominată fiind de stejarul imens, crescut până dincolo de nori, chiar în inima fostei Galii. Apoi săriseră în Lumea Teotihuacan, în care statuile gigantice ale unor albi cu nas acvilin și cu urechi lungi împânziseră Europa și Asia, punând bazele unei religii animiste extrem de bogate. Și de crude. De aici, ajunseseră în Lumea Celui de-al Treilea Război Mondial, în care războinicii asiatici invadaseră toate continentele și trăiau numai pentru a încheia o bătălie și a deschide frontul alteia. Și tot așa, timp de multe generații de călători în timp.

— M-am născut în Universul Atlantidei Veșnice, dintr-un tată călător și o mamă indigenă. Bartholomeu își trecu

limba peste buze. La vârsta adolescenței am aflat, în linii mari, tot ce vă povestesc eu vouă acum şi am fost dus la o Academie de Chirurgie Cronozofică. Am învățat cum să călătoresc în timp. Am aflat că datoria fiecărui călător, în afară de informațiile pe care trebuie să le aducă, conform contractului cu Academia, este să lase în urmă un număr cât mai mare de urmaşi, cei mai mulți ajungând, la rândul lor, studenți ai acestui institut. În momentul în care vă vorbesc, numărul călătorilor este, practic, incalculabil. Aşa a fost posibilă cartografierea unui număr uriaş de fragmente de Univers şi a înțelegerii modului în care există acestea, fizic, în spațiul cosmic.

Apoi, când masa informațională depăşise un anumit prag critic, cineva înțelesese cauza originală a exploziei şi a fragmentării. Undeva, dincolo de spațiu şi de timp, exista un Creator, care concepuse marele cristal al Universului, se jucase cu el, până se plictisise, după care permisese fragmentarea.

— Cineva-ul acesta este femeia pe care o vedeți în fața mea. Sara Moser este numai unul dintre multele nume sub care este cunoscută în toate fragmentele de Univers. Tocmai această caracteristică ne-a permis s-o depistăm. Faptul că am întâlnit-o în absolut toate locurile pe care le-am vizitat. Este un extraterestru asexuat de pe o planetă încă necunoscută de noi a sistemului Betegleuse. Ei au ajuns la concluziile noastre mai înainte cu un milion de ani, raportându-ne la momentul Exploziei Universului Zero. Iar faptul că au căutat răspunsuri aproape exclusiv în zona acestui punct spațial ne-a demonstrat că spuneau adevărul. Vrei să le comunici tu acest adevăr, Sara?

Pasul al optulea, se înfioră Toshiko şi, pentru prima dată de când ieşiseră în exterior, simți, în mod real, umezeala şi răceala şiroaielor de apă care cădeau din cer. Concentrarea corectă, care închide cercul început cu înțelegerea corectă a lucrurilor şi a credinței. Cea care-ți îngăduie, dacă ajungi să o atingi, urmând cu încredere şi devotament paşii, unul după altul, să curmi suferința pe care o generează viața. Gautama Buddha o spusese în prima sa predică. Câți, oare, reuşiseră să străbată în mod corect toți paşii? Câți curmaseră suferința? El îi urmase. Şi, în mod sigur, buzele femeii din fața sa aveau să rostească vorbe ce urmau să-l lege, în mod definitiv, de lucruri ce nu existaseră mai înainte pentru el. Pentru că el era cel care urma să închidă cercul.

Femeia se strâmbă şi îşi întinse mâinile în față. Pentru o clipă, arcurile şi katanele se agitară, pregătite să ucidă. Vrăjitoarea rânji şi îşi coborî brațele.

— Lupta! şuieră ea. Vedeți? Lupta este pretutindeni motorul existenței.

Se aşeză mai bine şi-şi trase rochia udă peste picioare.

— Există un Creator, dincolo de noi, de spațiu şi de timp. Care a creat Universul nostru şi a însămânțat durerea şi suferința peste tot. Care ne-a permis un anumit tip de dezvoltare şi numai unul. Care a sădit în noi, în toate ființele existente în acest Univers (noi am întâlnit şi explorat mai multe lumi inteligente) ideea luptei şi a imposibilității atingerii fericirii. Există un Creator care s-a săturat de creația sa şi a decis s-o modifice. A introdus în ea un principiu aleator, care i-a destabilizat energia internă şi a

făcut-o să explodeze. Când am priceput acest lucru, am decis că singura modalitate de a le explora pe toate, ca să încercăm să ajungem la el, este să creăm un model unic de explorator şi să-l multiplicăm prin clonare. Fiecare salt într-un fragment de Univers se face urmând acel fir de energie, care le menține încă în contact pe toate şi care, într-un final, le va permite să revină în pucntul de plecare. Dacă reuşeşti să determini acel fir să oscileze, el va trimite permanent, în toate direcțiile oricâți călători vei dori să expediezi. Aşa am dat peste voi. Şi am determinat că de aici, de pe planeta voastră, a plecat semnalul care a condus la destrămarea Universului Zero.

Aici, pe Pământul îmbucățit în milioane şi milioane de fragmente, de istorii alternative, de destine individuale repetitive sau complet diferite, o Sara Moser din grupul inițial de descindere descoperise Semnul. Creatorul lăsase aici o Poartă şi o Creație de Tranzitare a ei.

— Nu ştim care a fost scopul inițial al acestei Porți şi al Tranzitorului ei. O posibilitate ar fi ca, atunci când creațiile sale din acest Univers de dinainte de explozie vor fi atins un stadiu de dezvoltare a civilizației superior unui prag critic, ele să poată lua legătura cu EL.

Bartholomeu râse cu tristețe şi îşi mişcă uşor piciorul lipsit de labă.

— Este o presupunere foarte optimistă. În care, de fapt, nu crede nimeni.

Între civilizația umană a acelui viitor îndepărtat, căruia îi aparținea bărbatul mutilat, şi extratereştrii asexuați din Betegleuse începuse o competiție surdă pentru găsirea

Porții și a Creației de Tranzitare. Se întâlniseră și se confruntaseră într-o mulțime cvasiinfinită de fragmente de Univers, ferindu-se să modifice structurile sociale întâlnite acolo. Și, în fiecare, întâlniseră o entitate mimetică, care imita omul la perfecție. Dar nu era om.

— În fiecare fragment de Univers, există un Toshiko Qoda, prințe, spuse rar vrăjitoarea, aproape silabisind cuvintele. O entitate nonumană. Nemuritoare. O Creație de Tranzitare. Și patru Porți.

Fuseseră create patru Porți – trei false și una reală. Porțile aveau și ele formă umană.

— În acest fragment de lume, Porțile au fost plantate pe Selena. Este singurul fragment care evoluează pe axa științei fizice. Singurul care a reușit să cucerească ieșirile în spațiu și să colonizeze o altă lume decât cea proprie – satelitul natural al Pământului. Porțile au fost doi bărbați, un adolescent și o femeie. Ca să vă putem verifica, a trebuit să vă aducem aici, pe Pământ, domnule Anderson.

Bartholomeu gemu și închise ochii pentru o clipă. Îi deschise și își privi ceasul-brățară.

— A mai rămas ceva mai puțin de un sfert de oră. Am făcut un salt în timp în viitorul foarte apropiat, explică el, și am inspectat variantele: dacă nu ne credeți, bătălia se va încinge ca o vâlvătaie, iar la sfârșit vor învinge războinicii Nahuatl. Nu va mai rămâne piatră peste piatră aici. Iar vectorul de incertitudine cauzat de bătălie va determina ruperea Tratatului de la Wakana și alungarea olandezilor din Noul Imperiu. Dacă ne veți crede...

— Atunci? întrebă curios Van Scorrel.

Toshiko se răsuci într-o parte pentru a-şi domoli amorțeala din brațul drept, bucurându-se de răceala ploii. Îşi puse, aproape involuntar, mâna pe mânerul sabiei. Tamahagane Sadayo Shinken vibră sub degetele sale, parcă percepându-i starea de surescitare. Sabia aceasta nu o să mai vadă niciodată lumina unei alte zile, îşi spuse el, în gând, şi o părere de rău ca un acces acru de vomă îi umplu sufletul, făcând să i se înlăcrimeze ochii. Sabia aceea ținea în inima metalului ei sângele sacru al lui Fujiko.

— Atunci, nu ştiu. Viitorul este numai o pată de întuneric.

Viitorul acela se scrie chiar acum. Nu este predestinat. Nu este legat prin fire nevăzute de fragmentele de trecut.

Toshiko Qoda se ridică încet în picioare. Toți ochii se fixară pe el, cu surprindere.

— Stai jos, comandante! ordonă Bartholomeu.

Prințul clătină din cap şi îşi aruncă privirea dincolo de creneluri. Primele femei-soldat se iviseră deja la marginea îndepărtată a platoului. Câteva se opriseră şi aruncau frânghii în urmă, ca să le ajute pe celelalte să urce mai repede. Altele înaintau în pas alergător, cu arbaletele pregătite de tragere.

— Am reuşit să izolăm Porțile între ele şi să le verificăm pe fiecare în parte. Sara Moser rânji. Până în acest punct, am conlucrat, dacă se poate spune aşa. Apoi, când rezultatul a devenit clar, fiecare a trecut pe cont propriu.

Toshiko scoase katana din teacă şi o înclină puțin. Stropii o izbiră, alunecând pe suprafața ei sclipitoare.

— Nu vei putea ucide pe nimeni de aici, spuse încet inglesul, clătinând din cap. Cu excepția samurailor tăi.

O ridică deasupra capului şi o izbi cu putere de un crenel. O jerbă de scântei irumpse într-o parte, iar o bucată din lamă sări în aer şi apoi se izbi de podea, zăngănind. Toshiko mai privi o dată mânerul, apoi o azvârli peste zid, înspre exterior. Scoase şi sabia cea scurtă, pe care o aruncă pe podeaua de piatră, aproape de vrăjitoare. Apoi se apropie de Ludwig Olbright, îl apucă se mână şi îi făcu semn să se ridice. Samuraii țâşniră în picioare. Nu-i luă în seamă. Îl trase pe celălalt după el, până la cutia din piele a catapultei.

— Hei! strigă Sara Moser, ridicându-se la rândul ei în picioare, fără să țină seamă de amenințarea arcurilor. Unde crezi că pleci?

— Către Creator! rânji Toshiko şi îl împinse în cutie pe Olbright. Nu acolo voiați să ajung?

Se cățără alături şi le făcu semn samurailor să treacă la spatele aparatului.

— Ar trebui să afli ce mesaj vrem să-i transmitem, spuse neliniştit inglesul.

— Un mesaj, da, răspunse Toshiko, privindu-i parcă fără să-i vadă. Taie frânghia, samurai!

Sabia căzu ca un fulger. Energia acumulată în roata de lemn se descărcă brusc, cutia de piele se ridică în aer, cu un vâjâit, îşi bascula încărcătura şi apoi reveni spre turn, lovindu-se de creneluri.

Departe, spre răsărit, se ivi pentru câteva clipe ochiul roşu al soarelui, dar norii reveniră şi iluzia dispăru. Pe fața lui Otto van Scorrel apăru un zâmbet viclean, apoi bărbatul se ridică şi începu să coboare scara, neluând în seamă trupurile încremenite brusc ale celorlalți.

34.

Fujiko se conformă cererii, râse şi desfăcu evantaiul. La prima zbatere a penelor albe de egretă, sălciile din jur îşi tremurară cu putere pletele verzi, iar oglinda lacului se încreţi, făcând să se încline frunzele mari, verde-închis, ale nuferilor. Apoi se concentră să continue jocul minunat al versificaţiei, obişnuit în casta samurailor, care consta în a prelua de la poemul auzit anterior structura de bază şi a-i modifica unele cuvinte sau sintagme, în aşa fel încât să obţii un nou poem.

„Pădurea şi lacul de argint...
Răsucite de vânt,
Tăcute
Şi moarte frunze
Îşi aruncă unul spre altul."

— Interesantă răsucire, da, da... foarte interesantă!

Prinţul Qoda apăru pe podeţul arcuit din lemn şi traversă pârâiaşul din doi paşi. Era îmbrăcat într-un kimono violet, cu modele ce reprezentau bambusul, pe care Toshiko nu-l mai văzuse niciodată. Se ridică în picioare şi se înclină, în faţa tatălui său. Prinţul aplecă puţin fruntea, cu ochii pe femeia care-şi ascunsese faţa îmbujorată în spatele evantaiului. Pălăria ei de soare, de culoare oranj, îi alunecase uşor spre ceafă.

— Frumoasă răsucire, da... repetă el, în timp ce se aşeza pe un scaun din răchită.

— Alteță?

— Fujiko-san, mă gândeam doar la poemul tău, răspunse prințul, cu blândețe. Îmi dai voie? Îmi pot închipui, cu ușurință, că pădurea ești tu, iar lacul de argint e fiul meu. Iar între voi este o toamnă arămie, cu miros de fân uscat și de mere coapte, căzute-n iarbă.

În picioare, încă neîndrăznind să-și ceară permisiunea să se așeze, Toshiko strânse pleoapele, până ce ajunseră o linie subțire, ca o lamă de cuțit. Se lăsă în voia gândurilor. Furia pe care o resimțise în ultimul timp față de propria-i persoană, pentru că nu reușea să facă nimic care să-i fie cu adevărat pe plac tatălui său, se topea cu iuțeală. Își simțea spiritul ca un cer senin, care-și trimite ultimul val de nori înspre fața nevăzută a nopții. Se bucura de imaginea aceea de vis, în care el și Fujiko rosteau versuri, iar tatăl său avusese bunăvoința să-și risipească din prețiosul său timp, ca să stea și să-i asculte duelându-se.

Se uită spre prinț și ar fi vrut să îi pună mai multe întrebări, al căror răspunsuri îl aștepta de ani de zile, dar observă că acesta era prea concentrat asupra versurilor și ar fi fost o totală lipsă de politețe să-l tulbure într-un astfel de moment. Aveau timp suficient la dispoziție, se gândi și se uită la logodnica sa.

Un fior îi străbătu spatele și rămase cu ochii holbați în acea direcție: o șuviță galbenă ca paiul îi scăpase lui Fujiko de sub pălărie și îi atingea gâtul. Femeia îi surâse și, ca și când și-ar fi dat seama la ce se uita, își împinse cu degetul părul rebel sub calota pălăriei.

— E un vis... murmură Toshiko și scutură capul.

— Din cauza unei șuvițe de păr? se răsuci spre el prințul Qoda.

Își ținea mâinile pe genunchi și spatele drept. În aerul cald, se auzi un vâjâit scurt și o vrabie tăie aerul, către creanga unui alun din apropiere. Se aplecă puțin către dreapta și rupse un fir de iarbă. Arătă cu el spre femeia ce încremenise, cu mâna la pălărie.

— Ashikaga Yoshimasa, al optulea shogun al dinastiei Ashikaga, a ridicat Pavilionul de Argint, ca pe o ofrandă pentru zeii kami, care urmau să pornească Războiul Civil de o sută de ani. Prezicătorii îl avertizaseră cu privire la intențiile zeilor și l-au sfătuit să construiască frumusețea aceea de dincolo de lume. Iar el i-a ascultat, deși știa că zeii nu vor fi îmbunați și că acea karma pe care dorea s-o modifice era, în realitate, imuabilă. Și-a dorit Ginkaku-Ji, pentru că era un mod de a fi asemenea Zeilor.

— Deci este, totuși, un vis, repetă celălalt și întinse mâna către Fujiko.

Degetul atinse țesătura albastră, cu motive repetitve de rândunele în zbor, păru să întâmpine rezistență pentru o fracțiune de clipă, apoi trecu mai departe.

— Tu ți-ai dorit acest vis. Eu numai te-am ajutat să-l înalți din nimic. Trebuie să recunosc, totuși, că este un vis frumos.

Prințul își petrecu vârful limbii peste buze. Aruncă firul de iarbă și îl privi cu o expresie întrebătoare.

— Și acum?

Toshiko înălță din umeri.

— Ar trebui să... plec. Sau să fac să înceteze... lucrul acesta. Conform celuilalt vis, ar trebui să îl găsesc pe olan-

dezul Olbright, despre care Sara Moser spunea că ar fi fiind Poarta mea.

— Ei ar trebui să te caute pe tine, Toshiko, şi nu invers.

Prințul zâmbi larg şi, sub ochii uluiți ai fiului său, fața sa se lăți puțin, trăsăturile se alungiră şi ochii deveniră mai rotunzi.

— Ludwig Olbright... îngână Toshiko, trăgându-se un pas în spate.

Trăsăturile chipului se amestecară din nou.

— Dar tu... nu ai ce căuta aici!

— Am fost dintotdeauna acolo unde te-ai găsit tu, fiule.

Otto van Scorrel arăta ciudat în chimonou, dar nu asta-l lăsase cu gura căscată pe Toshiko.

— Iertare, alteță, ce spuneați? Nu păreți foarte fericit, în momentul acesta.

— Nimeni nu e mai fericit decât şi-a închipuit că poate fi, răspunse, aproape automat, celălalt, ascunzându-şi gândurile în spatele principalei formule a Theravadei, cea mai conservatoare dogmă a buddhismului Shanja.

Van Scorrel râse. Chipul său, uşor îmbătrânit şi ridat la colțurile ochilor, părea să exprime o seninătate dezarmantă.

— Îmi este îngăduit? întrebă el şi se ridică încet de pe scaun.

Se apropie de bărbatul cel tânăr, care-l privea atent şi surprins pe sub sprâncene. Îi apucă mâna dreaptă între palme.

— Precum doreşti, domnule, răspunse după câteva clipe Toshiko Qoda, înclinându-se.

— În toate lumile locuite de ființe inteligente există o Poartă, o Creație de Tranzitare şi câteva Porți false de protecție. Eşti sigur că vrei să foloseşti această Poartă, prințe? Ştii foarte bine că nu ai voie s-o faci decât o singură dată, iar lumea aceasta va rămâne fără ea. Fără tine. Va evolua singură. Şi, când va sosi momentul, va dispărea, fără ca să existe o conştiință ce i-ar putea anunța dispariția.

Toshiko respiră adânc şi închise ochii.Nimic din tot ceea ce îl înconjura nu era o realitate. Atunci care era Realitatea? Deschise ochii. Se găsea pe terasa crenelată a turnului de apărare. Alături, învăluit într-o pelerină veche şi udă, Otto van Scorrel se uita fix la el, de sub borurile unei pălării mari de pâslă.

— Eşti sigur, prințe? repetă el, fără să se mişte. Trebuie să cunoşti foarte bine întrebarea ce va aduce liniştea acestui fragment de Univers. Foarte bine...

Ploaia cădea din ce în ce mai tare, plesnind cu zgomot în băltoacele formate pe podeaua de piatră. Toshiko îşi împinse vârful cizmei în cea mai apropiată, făcând-o să se reverse în direcția alteia, mai mari.

— Lumea aceasta... începu el, se bâlbâi şi se opri brusc. Lumile acestea, toate, reluă, sunt fragmente ale ale unei Vayra-dhatu, ale unei lumi-diamant. Diamantul este cel mai dur cristal din câte există. Dacă se găseşte o forță care să-l spargă, atunci aceea este Forța, Principiul Suprem. Lumea-diamant a fost spartă, deci Principiul există, este aici, îi simt pulsația. Iar întrebarea nu poate fi decât una pentru toate aceste pulberi de diamant. Cunosc foarte bine întrebarea aceea, da.

Olandezul își plecă puțin frunte și calota pălăriei făcu să dispară sclipirile ochilor. O săgeată vâjâi pe deasupra lor, se lovi, cu un sunet sec, de un perete, apoi căzu spre curtea interioară.

— Dar întrebarea ta, prințe? Întrebarea personală a Creației de Tranzitare?

Toshiko Qoda se înfioră. Își privi degetele care-i tremurau.

— Întrebarea mea este irelevantă. Nu am fost pus aici pentru a avea întrebări personale. Ci pentru a duce întrebarea unei lumi, prin Poartă.

— Ca să poți să folosești Poarta, trebuie să-mi spui întrebarea ta, rosti încet, dar foarte clar, celălalt. Este o întrebare la fel de importantă, ca și cealaltă.

Toshiko își mușcă buza de jos.

— Prea bine, se învoi el, înțelegând ce vrea să zică. Bodhisattva spune că pentru a ajunge la mântuire trebuie să atingi cele două stări fundamentale – compasiunea și înțelegerea. Mi-e milă de soarta acestei lumi și înțeleg care este rostul meu aici. Ciclul meu existențial și-a încheiat rotirea?

Bărbatul cu pelerină ridică un deget și săltă borul pălăriei mai sus, pe frunte.

— Nu eu sunt cel care are răspunsurile. Dar am să-I transmit întrebarea ta și am să-L rog să țină seama de ea.

Se înclină ușor în fața samuraiului.

— Ești gata să tranzitezi?

Toshiko își petrecu vârful limbii peste buze. Le simțea crăpate și aveau un gust amărui. Dădu din cap, simțind cum trupul îi este cotropit de o stare de neliniște.

— Ce trebuie să fac?

Van Scorrel dădu şi el din cap şi arătă către sabia wakizashi, azvârlită lângă un crenel. Samuraiul tresări, făcu doi paşi, se aplecă şi o apucă de mâner. O cântări în palmă, nesigur. Apoi se aşeză pe piatra rece şi îi fixă vârful la baza gâtului, în golul acela moale dintre cele două oase tari ale sternului.

— Ți-e frică?

— E doar un drum, răspunse. Făcu o pauză şi înghiți în sec. Drumul către Creator. Aş fi onorat dacă ai accepta să mă asişti la această ultimă încercare.

— Va fi o onoare să te asist la această plecare, prințe.

Otto van Scorrel se aplecă şi îşi puse mâinile mari peste ale lui.

— Şi, totuşi... înainte de a pleca... Nu-ți pare rău după ceva ce va rămâne, pentru totdeauna, aici?

Toshiko Qoda zâmbi şters. Începu să cânte, aproape inaudibil, versurile unui cântec vechi, care vorbeau despre o rândunică cu pete albe ce voia să zboare dincolo de ceruri.

Dincolo de ceruri nu erau gânduri, nu erau vise. Toshiko clipi, apoi râse. Sunetul clar al vocii sale se răspândi în spațiul acela vast, ca un ropot de sânge ce se prăbuşeşte în cascadă. Nu eu am ales acest drum, apucă el să-şi închipuie ultimul gând. Asta a fost karma mea şi a tuturor a celor care şi-au împărtăşit existențele cu mine.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

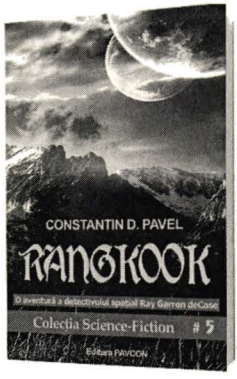

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariției unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

În toate lumile locuite de ființe inteligente există o Poartă, o Creație de Tranzitare și câteva Porți false de protecție. Ești sigur că vrei să folosești această Poartă, prințe? Știi foarte bine că nu ai voie s-o faci decât o singură dată, iar lumea aceasta va rămâne fără ea. Fără tine. Va evolua singură. Și, când va sosi momentul, va dispărea fără ca să existe o conștiință ce i-ar putea anunța dispariția...

ISBN 978-606-8879-49-9

www.colectiasf.ro